

رۆمان

تەمى سەر خەردەند

شېرزاد ھەسەن

ناوى كىتەپ: تەمى سەر خەردەند - رۆمان

نووسىنى: شېرزاد ھەسەن

بىلاوكراۋەي ئاراس - ژمارە: ۱۸۲

دەرھىنانى ھونەرى ناۋەۋە: بەدران ئەھمەد

دەرھىنانى ھونەرىي بەرگ: شكار ەفان نەقىشەندى

خۆشئووسىي بەرگ: مەھمەد زادە

ۋىتەي بەرگ: قادر مېرخان

پېت لېدان: ئاراس ئەكرەم

ھەلەگرى: شېرزاد ەققى ئېسماعىل

ھەلەگرىي كۆمپىوتەرى: ەزىز ەبدوخلالىق

سەرپەرشتىي كارى چاپخانى: ئاورەھمان مەھمۇد

تېرېژى چاپ: ۲۰۰۰ دانە

چاپى يەكەم - چاپخانى ۋەزارەتى پەرۋەردە، ھەۋلىتەر - ۲۰۰۳

لە كىتەپخانى ەرتىۋە ەرايە تېي گىشتىي رۆشنىبىرى ۋ ھونەر لە ھەۋلىتەر ژمارە

(۹۶) ى سالى ۲۰۰۳ ى دراۋەتى

پیشکشہ بہ:

- پلکہ خہجی... حہ کایہ تہ کانی ، کہ بہ یہ کہ وہ لہ گورنران

هەر دواى گه‌رانه‌وه‌م له‌ غه‌ریبى، له‌ پاش كۆچ و سه‌ره‌هه‌لگرتنى چه‌نده‌ها ساڵ، وێڵ بوونم ده‌نیو شاخ و كێوان، ده‌ربه‌ده‌ریم ده‌نیو گوند و شاران، چه‌شنى سه‌رما و گه‌رما، تالێ و سوێرى، هېوا و دل‌ساردى، سه‌رگه‌وتن و نوشوستى... تاكه‌ خه‌ونێكم ئه‌وه‌بوو رۆژێك بێ و بۆم بره‌خسى بگه‌رێمه‌وه‌ مه‌لبه‌ندى مندالى، چ به‌تاسه‌ و ترس و تاسووقه‌وه‌ گه‌رامه‌وه‌، تاسه‌ى ئه‌وه‌ى كه‌سه‌كان مابن و نه‌مردبن، چش له‌وه‌ى گه‌وره‌تر و پیرتر بووبن، به‌لام خۆزگه‌م ده‌خواست جارێكى ديكه‌ له‌ باوه‌شيان بگه‌رمه‌وه‌، له‌ هه‌ر هه‌موو خه‌ونه‌كاندا هه‌ر ده‌گه‌رامه‌وه‌ ئه‌وینده‌رێ، من ته‌نها له‌سه‌ر نامه‌ و پۆست كاره‌كان ده‌ژيام و ده‌له‌وه‌رام، بۆن و ده‌نگ و په‌نگى خه‌لك و خاكه‌م له‌ناو ئه‌و چه‌ند دێرانه‌دا ده‌بینى كه‌ له‌سه‌ر پشتى كاره‌كان و رێنوسى پر له‌هه‌له‌ى نامه‌كاندا ده‌مخوینده‌وه‌ و كه‌چى تا ده‌هات له‌گه‌ل تێپه‌رپوونى رۆژگاردا كاله‌ ده‌بوونه‌وه‌، من ده‌مزانى زۆرى ده‌نگوباس و خواس و هه‌واله‌كان دل‌خۆشكه‌ره‌ و درۆن، چونكه‌ له‌ خه‌يال و خه‌ونه‌كاندا هه‌میشه‌ شتى پێچه‌وانه‌م ده‌بینى؛ كۆست و كاره‌سات، من به‌ته‌ماى شتى گه‌وره‌ نه‌بووم، به‌لاى منه‌وه‌ زۆر سه‌یر بوو بۆ جارێكى تر گویم له‌ بانگى كه‌له‌شیرێك بێ له‌ گه‌رد و گولێ به‌یانیه‌كدا، بۆرى مانگایه‌ك، وه‌رینی سه‌گیتك، زه‌رینی كتوپرى نیره‌كه‌رێك، پر به‌هه‌ردوو چاوان خۆر بێنیم به‌تاقى ئاسمانه‌وه‌ ده‌دره‌وشیتته‌وه‌، شه‌وانه‌ش تا خه‌و ده‌مباته‌وه‌ خۆم له‌ژێر تریفه‌ى زبونی مانگدا بشۆم، من دل‌نیا بووم كه‌ ئاسمان ته‌نها له‌ ولانى مندا ئه‌وه‌نده‌ شینه، شینیک كه‌ له‌ هېچ ئاسمانیكى ديكه‌دا نه‌مبینوه‌، له‌ هه‌ر شوێنێكدا دل‌م ته‌نگ بووايه‌ ئه‌و شه‌وه‌ خۆشانه‌ى هاوینم به‌یادى خۆم ده‌هینایه‌وه‌ كه‌ هه‌زاره‌ها ئه‌ستیره‌ به‌ده‌م جریه‌وه‌ ده‌پژانه‌ سه‌ر سینه‌ و سه‌ریبه‌كه‌م، چه‌نده‌ سه‌یر بوو بۆ جارێكى ديكه‌ پر به‌هه‌ردوو گوێ له‌ناو كووچه‌ و كۆلانه‌كان گویم له‌ هاتوهاواری مندا له‌ چه‌توونه‌كان بێ، قاوو قیژى ژنان، ده‌مه‌ته‌قی زۆر ساده‌ و پر له‌ هه‌لچوونى تۆلاز و پیاوه‌كان، شه‌رمى كچیتكى جحیل بێنیم كه‌ له‌ شه‌رمى هېچ كچیتكى ئه‌م دونیایه‌ ناچێ...

هه‌میشه‌ له‌ دووره‌وه‌، له‌به‌ر دیده‌ و خه‌یالدا، ته‌مێك شته‌كانى لێ تێكه‌ل ده‌كردم... ده‌ترسام له‌وه‌ى بگه‌رێمه‌وه‌ و شته‌كان هه‌ر هه‌موویان گۆرابن، تا فرۆكه‌خانه‌كه‌ش هاوڕێكانم ده‌یان ترساندم و ده‌یان وت: ئه‌وه‌نده‌ خۆش خه‌يال مه‌به‌... گه‌ر شته‌كانیش نه‌گۆرابن، تۆ ئه‌و كۆره‌ى جارن نیت و بێننى ئه‌مفرۆكه‌ت بۆ شته‌كان هێ دوینى نییه‌، به‌لام كه‌سیان نه‌یانده‌زانى كه‌ له‌ ناو مندا، له‌ شوێنێكى په‌نهانى رۆحمدا من هه‌ر هه‌موو كه‌س و شوێن و زه‌مان و كۆى رووداوه‌كانم هه‌لگرتوه‌، ئه‌وان نه‌یانده‌زانى له‌ناو مندا مندالێك هه‌یه‌ و هه‌رگیز گه‌وره‌ نه‌بووه‌ و نابێ، به‌دریژایی سێ سه‌عات فرین به‌ئاسمانه‌وه‌ من هه‌ر خولیا و سه‌رگه‌رمى خوینده‌وه‌ى رۆمانه‌ ناوازه‌كه‌ى (كۆستانتین جوړجیۆ) بووم و خواخوام بوو بگه‌مه‌ كۆتایی و بزانه‌ پاله‌وانه‌كه‌ى چى به‌سه‌ردێ، له‌ یه‌كێك له‌ كۆشكه‌كانى فرۆكه‌خانه‌ى (بۆدایست) كریبوم، ناوونیشانه‌كه‌ى سه‌رنجى پاكیشام و بێ دوولتى خستمه‌ جانتاكه‌مه‌وه‌ -ئه‌و پیاوه‌ى به‌ته‌نیا سه‌فه‌رى كرد- به‌لام كه‌ له‌ سنوور په‌ریمه‌وه‌ رۆمانه‌كه‌م خستته‌وه‌ ناو جانتاكه‌ و له‌ داروبه‌رد و مه‌ل و مه‌ردوومه‌كان راده‌مام، له‌وه‌ هه‌موو شاخ و داخه‌ى كه‌ بۆ من بوێ یه‌كه‌مین ساته‌وه‌ختى خه‌لیقه‌تى لێ ده‌هات، دل‌م پر ده‌بوو له‌ گریان، ناشزانم بۆچى ئه‌وه‌نده‌ سكم به‌دره‌خته‌ ته‌نیاكانى لا رێگاكان ده‌سووتا، ده‌ت وت چه‌ند هه‌تیوێكى رووتى به‌ر هه‌تاو و بارانن، ئه‌و شاخانه‌ش هه‌رگیز تۆكمه‌ و بلند و دامه‌زراو نه‌بوون، بۆچى وه‌ها بێكه‌س ده‌هاته‌ به‌رچاوم... نازانم... جارن كه‌ هیشتا هه‌رزه‌ و خوینگه‌رم بووم وام هه‌ست ده‌كرد زوورگ و گه‌ردۆلكه‌كان سینه‌ و مه‌مكى رووتى چه‌ند ژنیكى راکشاون، دۆل و زه‌ندۆله‌كانیش قه‌ولاى تارىك و نه‌رم و نیانى ئه‌و له‌شه‌ جوانه‌، هه‌ر قلیشێكى قه‌ول له‌ خاكدا رۆچوو ده‌بوو به‌دۆلانیكى پر له‌ گیای ته‌ر و كه‌سكاییه‌كى تارىك، دره‌خته‌كانیش قه‌زى په‌خشی ئه‌و ژنه‌ راکشاونه‌، رێ پێى ته‌لانه‌ لووسه‌كانیش كه‌ درێژ ده‌بوونه‌وه‌ هه‌ر كتومت ده‌توت قۆل و باسك و قاچى ئه‌و ژنه‌ شوخانه‌ن، ده‌كری خه‌یال ئه‌وه‌نده‌ و خه‌راپتر و

شه پتانی تر بوویی... وهلی چی بکه م که نه و سروشته م لی ده بوو به سه دهه ها
 ئافره تی پروت و خه وتوو... که چی ئیستا نه و سروشته غه مگین و تهنبا و
 په ژمورده ده بینم، له وه ده چوو سه دهه ها پیای دل ره ق و خه نجر به ده دست نه و
 ژنه زور شوخانه ی ناو خه یالی منیان له شیرین خه ودا له توکوت کردین،
 له بهر چاوانم نه و ژنانه ته پاتل له خوینی که سکی خویمان ده گه وزین و...
 هیدی هیدی شته کان ههر هه موو له بهر چاوانم هه لاهه لا ده بوون... شی
 ده بوونه وه... په رت ده بوون... «با» ده بیردن... ده ترسام... زور ده ترسام
 شاخه کان وهک نه وهی له په مو دروست بووین ره شابه یهک له ناکاو هه لیکا
 و پرووه بیابانه کانی دنیا بیانگویتته وه و جگه له ده شتیکی پروت و
 قاقی هیچی تر بو ئیمه جی نه مینیی، نه مده ویست هیچ شتیکی و دیمه نیکی
 بیویرم، بو چاوه کانم ههر هه موو شته کان تازه و سه یر و خه مهین بوون،
 هه ندیک جاریش دلخوشکهره، ده مو یست ده یه ها چاوی دیکه قهرز بکه م،
 تا که شتیکی که نه له هام ده کرد و ببوو که لکه له ی روچی هیلاک و غه ربیم...
 تا که خولیا یهک که به درژیایی نه و چند سه عاته و چه ندین سالی مانه وه م
 له ده ره وه که ههر هه موو خه یالی منی داگیر کردبوو: نه وه بوو که نه گهر بیی
 جاریکی دیکه بگه ریمه وه مه لبه ندی مندالی، یه که مین هه وار که به درژیایی
 نه و هه موو سالانه له بیرم نه ده چوو: سهر نه و خه رنده بوو که له ماله که ی
 خو مانه وه به سه د هه نگاوی وردی نه و سام ده گه یشتمه سهر لیواره رکه که ی،
 ههر واشم کرد... چونکه نه مو یست هیچ که سیکی له و گه رانه وه یه ناگادار
 بکه مه وه، حه زم ده کرد چونه وه ی کتوپرم خورپه یه کی خوش بیی له دلی
 که سوکار، هه روهک له ناو حه کایه ت و داستانه کاندای پرووده دا: کوری هه له ته
 و بز له ناکاو دیتسه وه مالتی و ههر هه مووان سهر سام ده کا، هیدمه
 ده یانگری و دم داده پچرن، هه رچه نده من ده مزانی که هیچ شتیکی نه و تو م
 نییه که س له خزم و خویتیان سهر سام بکا، جگه له جانتایه کی چکوله ی
 شان که پر بوو له خه م و تاسه و تاره زوو... له قه هر و غوربه ت هیچی
 دیکه م بیی نه بوو، ده ت وت روچی من و له ناو نه و خه رنده دا عاسی بووه و

به ر له چونه وه بو ناو که سوکار مه رجه نه و روچه هه لددیراوه م بدوزمه وه و
 نه وسا خو م به خزم و خویش پیشان بده م، رو حیکی ساوا که له و چه مه
 به خور و سهر شیتته ی ناو خه رنده که دا خنکا، رو حیکی پر فیز و هه وای
 مندالانه که وهک بز نه شیتته که م هه لددیرا و هه پروون به هه پروون بوو، ههر
 کوتیکی له ژیر دار و ده وه نیکدا به جیما... سه دهه ها شه و خو م ده دی؛ له
 هه موو خه ونه کاندای که چۆن چۆنی له سهر لیواری خه رنده که ره تم ده برد و
 پی م هه لده خلیسکا و سهر انگری ده بووم، رووه و قوولایی خه رنده که
 که لله ی سهر م بهر تاشه به رده کان ده که وت و پارچه پارچه ده مردم، نه و
 خه رنده له هه موو خه ونه کاندای بانگی ده کردم که تا پیر نه بووم و نه مردوم
 بیتمه وه و بو دوا جار له و نه فسوون و سیحره پر سام و ترسه ی رامینم... ههر
 واشم کرد، چه ندین گه راج و قه مه ره م گوری، ههر ده ت وت نامه وی خیانه ت
 له گه ل یه که مین مه نزلگای خو م بکه م، ده مو یست وه فادارانه نه و قهرزه
 گه وره یه بده مه وه... چ قهرزیک؟ نازانم... تا له خه رنده که نزیکتر
 ده بووینه وه من غه مگینتر ده بووم، سه یر بوو... له په نجره ی قه مه ره که وه
 به هه ردو به ری جاده که دا ده مروانی و ده یه ها نه سپی مردوم بیی که لیتره
 و له ویی سه گه ل تییان و روکابوون، له گه ل گره گری تیژی تیپه ری قه مه ره که
 لموزی خویناویان له که لاکه کان هه لده گرت و به ترسه وه له ئیمه یان ده مروانی،
 له وه مرتر بوون به ده م وه رینه وه دوامان بکه ون، ده ت وت ناو دهنده و
 په راسوه کانیا ن که له گوشت دامالرابوون کولانه و قه فه زی سه گه کانن، له
 هه موو ژباغدا به و ژماره زوره نه سپی مردوم نه بینیبوو، له هیچ فلیمی کدا،
 له هیچ رومانیکدا... له هیچ شوین و ولاتی کدا... دلته نگ و نیگه ران له
 شوفیره که م پرسى:

«کاکى شوفير نه و هه موو نه سپانه به چی مردوون؟»

کابرا وهک نه وه ی پرسیاره که ی منی به لاهه سه یری توژیکی رامای و له ناو
 خاموشی سهر نشینه کاندای دهنگی له گویمدا ده زرنگایه وه، من تا نه و حه له،
 لیتره و له ویی، له قوناعی دوور و نزیکدا که لاکى نه سپه کانم ده بینى و ژان

ده چوه دلته وه... دوا جار به ته وسه وه وتی:

«ته سپ نامری ماموستا... ته سپ ده تویی... بز جهوایی سوعاله که شت
کهس نازانی تم درده ته سپه چیه له و لاتهی مه بلا بویته وه!».

هه ره نه ونده و ئیدی سه رنشینه کانی ناو ماشینه که له ناو خویندا که وتنه
دهمه ته قتی و غه لبه غه لب... کاکای خوم له چ زمان و سه رده می کدا شتی وا
بووه... هه ره هه مووی غه زه بی خودایه، نه وه نیشانه یه و نوره دیته سه ر
ئیمه ش... نه ونده شتی سه ریر و سه مه ره رو و ده دن که ده لیله ئاخو زمان
نزیک بویته وه... نه من بیستیتیم به دم بای غاره وه هه چوار په لی
ته سپه کان ده شکین و... سه ر سمدان و دم به یه ک دادانیان به کتیکه، گوایه
به کهم جار کویراییان دادی و هیچ نابین، نا... برا درده که له وه قورستره
کهس بزانی له چوان ده بن یان له گوئیان... قوربان له ناو اییبه که ی ئیمه دا
چه می کمان هه یه و له وه ته ی ئیمه هه یین و له باو و با پیرانه وه کهس
نه بیستوه کرم له ماسی بدات، کرم... به لئی کرم ته مسال هه ره هه مو
ماسیبه کانی ناو نه وه چه مه ی کوشت... نه عوزوبیللا... ئیدی تا ده هات
غه لبه غه لبه که هه ره له هیچه وه ده بو به شه ره قسه و نه ده برایه وه، من له
خه یالی خومدا نقوم بووم و دابرام، تاکه شتیک که ده مدی و ده بتاساند
مه رگی نه وه هه مو ته سپه بو، به به رچاومه وه، ده یه ها ره وه ته سپم ده بیینی
که چون به یه که وه چوار په لیان ده شکتی و سه رسم ده دن و لموزیان له خول و
به رده لان ده چه قتی، په له م بوو بگه مه لای نه وه پیچه ی که له خه رنده که ی
نزیک ده خستمه وه، ده مویست هه تا زوه دابه زم، به کابرای شوفیرم وت که
له هه وراره که و له دوا پیچی جاده که دامبه زینتی، به میهری برایه که وه پتی
و تم که ده کری میوان بم... سوپاسم کرد، جاننا سووکه له کهم دا به شامدا و
خودا حافیزیم لی کردن، دیار بوو به سه رسامیبه وه ئاورپان لی ده دامه وه،
پتیان سه ر بوو که له جاده که لام داوه و رووه خه رنده که مل ده نیم،
به هه نگاوی سست به ناو به رده لان و که رته شاخه کاند به پیچ و لوول ریم
ده کرد، ده میک بوو به ناو خاکبکی و به رده لاندا ریم نه کرد بوو، زوو زوو

لاسه نگ ده بووم و خوم ده خیلی که قه رکان ده کرد، نه رمه نه رمه ده ماره
گرزه کانی هه ر دوو به له کم خاو ده بوونه وه و پاشان خوینیان تی ده رزا، تا له
خه رنده که نزیک ده بوومه وه سام دایده گرتیم و وام مه زنده ده کرد که له
سیحر و نه فسوونیک نزیک ده که ومه وه، له خه ونه کانی مندالی که لیته و
له سه ر نه م خه رنده دا بینیم، به رد به به ردیم ده ناسیبه وه، ده ون به ده وه ن،
درخت به درخت، ره وه ز به ره وه ز... دار هه ناره زره کان، به ره له وه ی بگه مه
سه ر لیواری رکی خه رنده که ده بوو باخی دار هه ناره زره کان تیپه رینم،
خه رندیک که هه زار خولیا و ترس و نه فسوون و خه ون و ختووری له
خه یالی مندالانه ی مندا ده ته قانده وه، نه وه شوینه ی که له گه ل (شیرین) و
مندالنه کانی دیکه دا گه مه مان لی ده کرد، له دوا موتالا و وه رس بوون له
هه لده وه ی لاپه ره هه لوه شاهه کانی کوردی و حیساب و زانیاری ده که وتینه
دراندنی لاپه ری ده فته ره کلمان و دروستکردنی (قوش کاغه ز) و
هه لده نیان بو ئاسمانی سه ر خه رنده که، هه ره هه مو مان به یه که وه قوش
کاغه زه کلمان بو حه وا هه لده دا، ده که وتنه سه ر له پی (با) و هیدی و نه رمه
نه رمه رووه قوولایی خه رنده که تاویک به رز و تاویک نرم، به پیچ و لوول
له ئیمه دوور ده که وتنه وه، هه ندیکیان تا ناو چه مه که ده گه یشتن، به ر
له وه ی بگه نه ناو چه مه که له مه ودای چوانمان بز ده بوون، هه ندیکیان
به سه ر دره خته کانی قه د پاله کانه وه ده گیرسانه وه، هه میسه ناوی خومان
له سه ر قوش کاغه زه کان ده نووسی، دلی هه ره یه که له مناله کان له گه ل
ناوه کانی خومان ده فری، منالانی هه راشتر ده یه ها کولاره ی ره نگا وره نگیان
دروست ده کرد و تا ده زوه کان ده پچران کولاره کانیان به رز و به رزتر ده دایه
ده ست هه وا... چه نده دلمان به وه خوش ده بوو که سه رمان له مه له کانی سه ر
خه رند ده شتواند، له ناکاو له قوش کاغه ز و کولاره کان نزیک ده بوونه وه و
تیژره خوئیان لاده دا، من هه ره له سه ر نه وه خه رنده مه ر و بز نه کانم
ده له وه راند، سال دوانزه ی مانگ چاکترین بژوین و له وه رگا بوو.
هاتمه وه، به و نیازه ی هه ره لیته، له سه ر نه م خه رنده که لاهه یه که بکرم،

ئەمەیان خەونی دەمیگ سالتم بوو، وام هەست دەکرد من بۆ دواجار بەر لەوەی زۆر پیر بوم و بۆرم لە دوا سالتەکانی تەمەندا لەسەر ئەو خەرەندە بژیم... بەدلی پیاویکی نەخۆش و ماندوو و پیرم دەکرد، تا لە گەرەکه کۆنەکەیی خۆمان نزیکتەر دەبوومە و پتر دەتاسام و دلم پەلە پەل لیبی دەدا، لێرە و لەوئێژمارەیهک خانووی دارماوم بینی، چەندین کەلاوەی شان شکاو کە بەحالی بەپیتو وەستا بوون، دەیهەا خانووی دیکە کە هیشتا توکمە و بەپیتو وەستا بوون، لەو ساتە وختەدا کە سیکم لێ دیار نەبوو لیبی بپرسم: ئەوئێژ شۆینەواری حەسارەکەیی (مام پلنگ) وا لە کوئێ؟ ماوە یان رماو؟ دواجار بەپرس و سۆراغی پیرەمیدیکە کە نەفت کە لەسەر سەکوئی بەرمالەکەیی خۆیان دانیشتبوو، توانیم بچمەو و سەر شۆینەواری بەسەر یەکدی دارماوی حەسارەکەمان، دەنیو دار و پەردووی بەسەر یەکدیدا رووخواو ساتمەم دەکرد، هەر دەت وت ئەوەیان حەسارێکی داروخواو نییە، بەلکو رۆحە کاول بوو کەیی خۆمە و گەرد بەگەرد لیبی ورد دەبەو، بیرم لەو رۆژگارە زۆر دوور و دیرینە دەکردهو کە پتر لە خەونیکە پتر تەمومژ و جەنجالی دەچوو، خەونیک کە زۆر بەزەحمەت و هێدی هێدی رووداو کەنیت بکەو پتەو یاد... حەسارێک کە دواي سەرەلگرتنی من و مەرگی باوک و دایکم؛ براکانم، بئێ پرسی من، وەک میراتیک بەپەلە فرۆشتبوویان، بئێ ئەوێ بەشی خوشکە کلۆلەکانی لێ بدن.

چەندین پایتەختی قەلەبالغی دنیا، چەندین شار و گوندی رازاو و جوان، چەندین بالخانەیی زۆر خۆش و هەلواسراو بەئاسمانەو ئەو حەسارەیی لەبیر من نەبردهو. سەدەها شاخ و کێو و دەربەند، گرد و تەلان و لێرەوار، چیاکانی ئەلب، هیمالایا، رووباری دانوب، تایمز، راین... ئەو خەرەندە و ئاسمان و ئاوەی لە خەیاالی من دەرنەکرد، دەیهەا کچی قەشەنگ و شەکرە ژنی خولقاو لە شلیک و شیر نەیانئوانی شپووی شیرینی (شیرین)م لە زەیندا کوئێر بکەنەو، من مەبەستم نییە چیرۆکی کۆچ و سەرەلگرتنی خۆم بۆ ئێو بگێرمەو، من هاتوومەتەو سەیری ئەو

قوتابخانە کۆن و نیمچە دارماو بەکەم کە سالانیک تیایدا قوتابی بووم و (خستەیی لیکدان)م هەر پێ لەبەر نەکرا، من هاتمەو و تاو کە حەسارە توکمە و دامەزرارەکەیی جارێ بێنمەو، حەسارێک گومانم هەبوو بەفر و باران و هەتاو دایبیرزێن، حەسارێکی بنیات نراو لە بەردی شاخان، گومانم هەبوو بوومەلەرزهش لیبی بدا بزم، کەچی ئەوێ بێنیم بەتەنەها بناغەیی هەلتهکیوی حەسارەکەبوو کە لە هەندئێ شۆین بستیگ و لە هەندئێ شۆینی دیکە دوو بست لە زەوییه کە بەرز بپۆو، لە گەرماندا بەناو ژوورە دارماو کەندا دەمویست بزنام من لە کوئێ بووم، دیوێخانەکەیی باوکم، ژووری تاریک و بئێ پەنجەرەیی خوشکەکانم، هۆدەکەیی نەنکم، هی براکانم، دەمویست شۆینی کادین و گەنجینه و تەویله کە و ئاودەستخانەکە بدۆزمەو، ئەو ژێر زەمینەیی خاک و خۆل و دار و پەردووی بەسەر یەکدیدا رماو پیری کردبوو، ئەو شۆینە زۆر تاریکە کە کارەبا دەکوژایەو دوو فانۆس رووناکێ نەدەکردهو، کەچی زولەییخا-ی پلکم لەوئێ دنووست و دەیخوارد، من تا ئیستا نەمزانی بۆ تا مرد شوی نەکرد، بەدوای دار هەنجیره کەدا دەگەرپام کە بەتەنەها دوو بست لە قەدی براوی لە زەوییه کەو هەلتهکیبوو، بەشەرم و ترسەو لە نزیک رەگە کەیهو چرۆیه کێ تازەیی دەرکردبوو، گەرەکی بوو وەک یادگارەکانی من سەرلەنوئێ دەنیو حەسارێکی وا خاپووردا سەوز بپتەو و پیم بلێ: رۆژانیک تۆ و خوشک و براکانت گوریستان لە من دەبەست و لەژێر سیتبەری گەلا پان و میهرەبانەکانی مندا جۆلانەتان دەکرد، تۆ بۆ دۆزینەو هیلکەیه کێ ناو هیلانەکەیی باوێشم ملی خۆت دەشکاند، هەر لەژێر سیتبەری مندا باوکت پاش نیوهروانی هاوین و بەهار سەرخەوێکی دەشکاند و مەلەکانیش نەیاندهوئێر باجریوتین، هەر لێرە بوو نەکت تەشی دەرست و دایکەش بەدەم خەمیکەیی هەمیشە و پەنەنەو دەگریا... دەمزانی لە هەنجیره کەو بە دە هەنگاو دەگەمە گەنجینه کە، دە هەنگاوی وردی ئەوسا، بە بیست هەنگاویش دەگەمە کادینە کە، بە سی هەنگاویش روو و رۆژەللات دەگەمە سەر تەننورە کە، بە چل هەنگاو

رووه و رۆژتاوا ته وئيله كه به، ئەو ته وئيله بهی خوشتترین رۆژانی من و بزنه شیتی وه یاد دههینامه وه و دهیگریاندم، بهلام من هه نووکه ههنگام گه وهرتر بووه و ههچ ئاسه واریکی گه نهجینه و ته وئيله و ته ننوره کهش نابینم، ههر ده لیتی ئەو ژیا نهی من ده نیو ئەم هه ساره دا جگه له خهون و ترا وئیلکه، جگه له درۆیهک ههچی دیکه نه بووه... تلش و پارچه داری قه لاشکه ر، جلی دراو، عه ره بانه ی شکاو، دار و په ردووی به سه ر یه کدیدا رماو، بنمیچی ته پیو، دار و په ردووی په رشویلاو تا ناو په زهکان هاتبوون، دونیا به کی ویران و خاپوور، نه مده زانی وه ئاگام یاخود له خه ودام، ته نهها شتیک که نه گۆرهبوو خۆر و ئاسمان و ئەو (با) یه بوو که له گه ل هه لکردنی لق و پۆیی درهخته کانی ده شنانه وه، نا... هه رگیز ئەو مه ل و مرۆف و ئاژهل و درهخت و خانووانه هه مان ئەو شتانه نه بوون که من له خه و نه کا ئما سه ده ها جار وه کو خو یان ده مبینینه وه، داته پینی خانوو و باله خانه به کی زۆر، شکانی ده به ها درهخت له ناو قه ده وه، شکانی لق و پۆیی ته وانی تر و نیشتنی تۆزتیکی ته ستوو له سه ر گه لاکان، په رتبوونی ئەو هه موو سۆل و پیتلاوه کۆن و دا رزبووه، جیتمانی ئەو هه موو گاسنه ژهنگدار و ئافه رۆزه و په نه چه ربوونی ئەو هه موو تراکتورانه و په ککه وتن و مانه وه یان بۆ ما وه به کی درپژخایه ن له ژیر باران و هه تاو... په نگ بواردوو... دا رزبوون، ئەو هه موو سه گه به ره لایانه ی گه ر ببوون و به زه حمه تییکی زۆره وه به م و به و ده وهرین، ئەو هه موو مه له مردووانه ی که میش و مه گه ز و میرووله تییان و روکابوون، سوورانه وه ی به رده وامی هه لۆکانی سه ر خه رهند و نزم فرینی قه له ره شه کان ده یترساندم... قاغ قاغ... به ده م رپوه، لیره و له وئ، ساته م له که لله سه ری مه ر و بز و نه سپ و هیتستر ده کرد، هه وایه کی بۆگه ن له ناو ئەو گیا و گۆله هه لده ستا و کاس و حۆلی ده کردم، هه ر دوای چه ند چرکه به ک و ئیدی هه ستم ده کرد ئەو بۆنه ناخۆشه له گیانی من هه لده ستی، وام ده زانی منم و بۆگه نم کردوو، چه نده له و ویرانه و کاولکاریبه ده چوو که له هه ندی له هه کایه ته کانی نه نکمدا پاله وانه کان کتوپر خو یان له ناو دا ده بینیه وه...

بۆنی خوین... پیسته ی غاراو... میوه ی گه نیو، به چوارده وری هه ساره که دا پیاسه م ده کرد و لیره و له وئ ئەو مه ردوو مانه م ده بیینی که هه چ سۆز و به زه بیی و خو شه ویستی و شکۆ به چا ویا نه وه دیار نه بوو، زۆر تر سنۆک و خو په رست و غه مبار له ژیر که چه جله کانیاندا ده هاتن و ده چوون، به که م جارم بوو بزانه م که نه گه ر مرۆف ویران و ماندووی و له ناو که لاهه دا بژی مه حاله بتوانی میه ره بان و جوان و ناسک بی، من بۆ ئەو خه لکه پاک و جگه رسۆزی زه مانیکی زووتر له ئیستادا ده گه رام، به رده می هه ر خانوویه کی دا رووخاو و نیمچه به پیته وه ستاو زیلاخه بوو، سه گ و پشیله کان له برسانا ته نه که ی زیله کانیان به گۆزی وهرکردبوو، چه ندین دار عه له تریک لار ببوونه وه و ساته م له وایه ره په چراوه کانیان ده کرد و له قاچه کانم ده ئالان، ئەوانه شی که به پیته ما بوون گلۆپه کانیان شکابوون، له جیتی خانوو دا رووخاوه کان چه ندین ره شمالی کۆن و هه لاهه لام بیینی که له ده لاهه پینه کرابوون، به که م جارم بوو ئەو هه موو مناله زۆره ببینم که تا کونی چاویان له قور چه قیبوون و وه ک گه و ره کان مپرومۆچ و داخدار بوون، شه که ت و ماندوو، ته نیا و بی ده سته لات ده گه رام و ده مو یست بپرسم ناخۆ ئەم کاولکاریبه خه راباتی پاش بوومه له رزه به یان چی... که س نه بوو لیتی بپرسم... که س ئەو رووه ی نه دامی، ناچار گه رامه وه ناو کۆنه هه ساره دا رما وه که ی خو مان، نه مده زانی ئەو هه موو په رۆوپاتال و که لوه به له دا رزبووه چیه که له و ناوه که وتبوون، که سته ک و به ردی گه وروونه، کۆنه بیژنگیکی شکاو، پیتمه ره و خاکه ناسیتیک که ده سه که کانیان گرده بر شکابوون، ده مو یست تارمایی ئەو منداله ونبوو به دۆزمه وه که له خو م بزر ببوو، هه ر ئەو رۆزه لیم بزر بوو که به نه خو شی منیا ن خسته باوه شی نه نکم و سواری هیتستریکیان کردین و له گه ل کاروانی کدا رووه کویتستان، له ناو ته می کدا بزم کرد: له گه رانم به ناو شاره زۆر جه نجاله کانی دونیا دا هه ر به دوای ئەو منداله ونبوو ده گه رام، بایه ک هه لی کرد و منی گه رانده وه ئەو به یانی و ئیوارانه ی له شاخه کانه وه شنه به کی پاک و بۆنخۆش هه وشه و ژوو ره کانی

پڕ دەکرد لە بۆنی گیاوگۆلی کویتستانان، هه‌میشه بۆنی هه‌وای به‌یانیان جیابوو له ئیواران... شه‌وانیش به‌بۆنی ره‌شه‌ره‌یحانه مه‌ست ده‌بووم، ئەو بۆنی له سینه و به‌رۆکی زوله‌بخای پوورم ده‌هاته ده‌ری که تاکه شتیکی زیندوو بوو له‌گه‌ڵ خۆی ده‌بیرده ژیر زه‌مینه‌که، له بۆنی باوکه ده‌گه‌رام؛ بۆنی که بۆ هه‌میشه پیتی نامۆ بووم، له بۆنی دایکه ده‌گه‌رام که هه‌میشه بۆنی قه‌ره‌نفول له گوند و شاره‌کانی دونه‌یادا ئەوی بیڕ ده‌هینامه‌وه، له هه‌ناسه‌پرکی و قسه‌ پچر پچره‌کانی نه‌نکم ده‌گه‌رام که به‌دهم هه‌کایه‌ته‌کانی عیشقه‌وه له ده‌ورم بلاوده‌بووه و ده‌یخسته‌ ناو تانویۆی چیرۆکه‌کانی، بۆنی برا سپله و دل‌ره‌قه‌کانم، خوشکه زۆر شه‌رمه‌کانم، بۆنی پوره‌کانم که ساڵ دوانزه‌ی مانگ بۆنی گیابه‌ند و پونگ و نه‌عناعیان لێ ده‌هات... بۆنی کانێ سارد، په‌نگی گر له ده‌می ته‌نوره‌که‌وه و قرجه‌ قرچی سووتانی خیرای چل و چیتو، چوومه‌وه سه‌ر بیڕه‌که که ئەوه‌نده زبلی تی ژابوو پڕ ببۆه، هه‌موو جارێک سه‌رم به‌سه‌ر زارکی بیڕه‌که‌دا شوێ ده‌کرده‌وه و گویم له چرپه‌ چرپ و قریوه‌ی تیکه‌ل ده‌بوو که له گویمدا ده‌زنگایه‌وه، دایکه ده‌ی وت: مائی جنۆکان وا له‌وێ، هه‌میشه ده‌ولکه‌که‌م شوێ ده‌کرده‌وه و ئاوم هه‌لدینجا به‌و ئومیده‌ی رۆژتیکیان بپچوو هه‌نۆکه‌یه‌ک له‌ناو ده‌ولکه‌که‌ بدۆزمه‌وه، بیکه‌م به‌خوشکی خۆم گه‌ر مێیینه‌ بوو، به‌برا گه‌ر نێرینه‌ بوو، باوکه هه‌میشه هه‌ره‌شه‌ی ئەوه‌ی لێ ده‌کردم گه‌ر که‌له‌یی و تووره‌بێ لیم سه‌ره‌ونخون هه‌لمده‌داته ناو بیڕه‌که، ئەو هه‌میشه له هه‌یچه که‌له‌یی ده‌بوو، من هه‌میشه به‌غیلم به‌ورده‌ جنۆکه‌کانی ناو بیڕه‌که‌ ده‌برد، وام هه‌ست ده‌کرد که ئەوان زاده‌ی ئاون و له من به‌خته‌وه‌رتن، هه‌ر به‌مه‌زنده‌ چوومه‌وه سه‌ر خاکی ته‌ویله‌ی رماو، له پاشماوه‌ی قشپیل ده‌گه‌رام، له خوشتترین ولاتانی دونه‌یا ده‌چومه‌ گونده‌ دووره‌کان و ده‌که‌وتمه‌ دوا‌ی مه‌ر و بزنه‌کان تاوه‌کو بۆنی پشقل بکه‌م که من پڕ به‌دل ئاره‌زووم ده‌کرد، بۆنی قه‌سه‌قول، بۆنی خوری مه‌ر و تیسکی بز و ئەو کاته‌ی بۆیه‌که‌مین جار باران لێی ددا، له‌و گه‌رانه‌دا ئەو بۆنه‌ کتوپر که‌له‌می پڕ کرد و له رۆحمدا

غوره‌تیکێ قوول ده‌بگریاندم و ده‌بیرده‌وه ئەو رۆژانه‌ی که شوانتیکێ زۆر چکۆله‌ بووم، وه‌ک که‌سێک به‌دهم خه‌وه‌وه رێ بکات و ساتمه‌ له داروبه‌رد بکات بێ ئەوه‌ی له‌په‌و روو بکه‌وێ هه‌ر هه‌موو کووچه و کۆلانه‌کانم پشکنی، هه‌ر له‌ خۆمه‌وه به‌که‌مێک ترس و شه‌رم و گومانه‌وه ده‌ستم هه‌لده‌پری و سلاوم له‌و خه‌لکه‌ ده‌کرد که له‌وه ده‌چوو تازه‌ به‌تازه‌ وه‌ک من هاتینه‌وه و که‌لاوه و خانووه‌ رماوه‌کانیان بخه‌نه‌وه سه‌رپێ، به‌دهم نووشتانه‌وه و هه‌ستانه‌وه، پاچ وه‌شاندن، قورگرتنه‌وه، ئاره‌قه سه‌رپه‌وه، به‌دهم کوفر و جوینه‌وه، سکالاو گله‌یی، نه‌فرت کردن له شه‌یتان... به‌دهم هیلاکی راکیش راکیشی هه‌سیر و کاریته و شه‌قله‌وه زۆر گران ده‌جوولان و گرانتروه‌لامی سلاوی شه‌رمانه‌ی منیان ده‌دایه‌وه، له سه‌روسیمام، له جلوه‌رگم، له پیتاوه‌کانم راده‌مان، ده‌یانزانی من جگه‌ له‌ غه‌ریبه‌یه‌ک هه‌یچی دیکه‌ نیم، دلنیا‌بووم که‌س رۆحی بریندار و کلۆلم نابینێ، رۆحی مندالێک که به‌ر له‌وه‌ی ئیره‌ بێی به‌دار و په‌ردوی به‌سه‌ریه‌کدیدا رماو له‌م ئاسمانه‌ ته‌ره‌ بوو، رۆحی شوانتیک که له‌گه‌ڵ هه‌لدێرانی بزنه‌ خو‌شه‌ویسته‌که‌ی بۆ ناو ئەو خه‌ره‌نده؛ رۆحی منیش هه‌پروون به‌هه‌پروون بوو، رۆحی قوتابییه‌کی ترسنۆک و شه‌رمه‌ن که به‌ر له‌وه‌ی گه‌وره‌ بێ و له‌ داستانه‌ مه‌زنه‌کانی عیشق و لێک داپران تی بگات ئەم له (شیرین) داپرا... خودا هاوار هه‌ر دت وت بوومه‌له‌رزیه‌ک له‌و شارۆچکه‌یه‌ی داوه و خاپووری کردوو، هه‌ر که‌سه و به‌په‌له‌په‌ل ده‌یه‌وێ که‌لاوه رماوه‌که‌ی خۆی بخاته‌وه سه‌رپێ، من هاتبوومه‌وه ناو ئەو وێرانه‌یه‌ تا بگه‌ریمه‌وه بۆ ئەو به‌یانیه‌ی من بۆیه‌که‌جاری ئەو هه‌سه‌رم به‌جێ هه‌شت، له باوه‌شی نه‌نکدا به‌جووته سواری هه‌سترتیکیان کردین و رووه‌و کویتستان به‌رتیان کردین، ئیدی من خه‌ونم بوو بۆ جارێکی دیکه‌ بگه‌ریمه‌وه سه‌ر ئەو خه‌ره‌نده‌ که به‌قه‌د رۆحی من قوول و ترسناک و په‌نه‌ان ده‌نوینێ، بگه‌ریمه‌وه ناو هه‌سارتیک توکمه‌ و به‌پیتوه وه‌ستاو، که‌چی له رۆحی په‌ژموورده‌ و غه‌ریبی من کاولتر... گه‌لێ گه‌لێ خاپوورتر، دوا‌ی ئەو هه‌موو سالانه‌ کۆلانه‌کان

دلپه قانه خبانه تیان لی کردم، هیچ کۆلانییک ئەوهنده فراوان و میهره بان نه بوو دهستم بگری و مباته وه بهر شاتوه که... بهر ده رگای مالی (شیرین)، ئەو ده رگا دارینهی هه میسه سه رسامی ده کردم به وینهی دوو تاوسی هه لکۆلراو له دامینه کهی، رامانم به دیار ئەو دوو تاوسه وه جوانترین و منالانه ترین بیانوو بوو بۆ ئەوهی له بهر ئەو ده رگایه بوهستم و شیرین ده ریکه وی، ده موسیت بگه ریمه وه ئەو به یانییهی به ده م ریوه، به سه ر هیتستری چه مووشه وه، بۆ شیرین ده گه رام و نه مده بینی... یه که مین ئەوینی من... نا من له وه گیلتر بووم ئەوین بغامم و تیی بگه م، یه که مین سۆزی من... یان گیرۆده بوون... هۆگری و ئولفه تیک... یان چی...؟ نازانم... نا من گومان له خۆم ده که م... به لام بۆ به ته نها له وه گه ر که دا: له وه قوتابخانه یه دا... له وه شارۆچکه یه دا من به ته نها دلّم به وه خۆش بوو... بۆچ به ته نها شه رمم له وه ده کرد و که ده رده که وت هه موو گیانم ده له رزی، له وه به یانییه زۆر زووه دا ههروهک دوو عاشقی چکۆله و گونا هبار لیکیان کردین، له باوهشی ئەو ده ریان هیتام و... وهک هه ر عاشقیکی نائومید و دلّسارد له ناو پیخه فدا که وتم، گه رمیان و کویتانیان پی کردم، چه ندین داووده رمان و هه کیم، چه ندین جار له گه ل گریان و داد و فیغانی نه نکم و دایکم و خوشکه کانم و پوره کانم له مه رگ وه ناگا ده هاتم... هه موو جار تیکیش که چاوم ده کرده وه (شیرین) م نه ده دی ده بوورامه وه... له داخانا هه ناسه م له خۆم ده پری و خۆم ده کرد به مردوو... ناخ من چه نده تاسه ی ئەوم ده کرد... چه نده نه خۆشی بینینی ئەو بووم... که سیش نه یه ده زانی... هیچ که س...

چه نده سه یه دوا ی سالانیکی زۆر بگه ریتته وه تا بزانیته ناخۆ خه یالکی کۆنی خۆت، خه ونیکی بابردوو، هه زیکی زۆر دیرینت... سۆزیکت له کوئی دۆراندوو و چی به سه ر هاتوو؟ به نیو کۆلانه ته نگه به ره کاندایه گه رام و ساته م له داروبه رد ده کرد، له ده رگایه کی نه خشه دار به دوو تاوسی په روپال کراوه ده گه رام... بۆ شاتویه کی پیر له به رده می ده رگا که... زۆر گه رام... نه ده رگا که م دۆزییه وه و نه شاتوو

زه به للاحه که که من وام مه زه نده ده کرد گه وره ترین شاتوی دونیا بی، زۆریه ی نیوه روانی هاوین شیرین جامیک شاتوی ده دامی تا من ده ست و ده م و لیبی خۆم له خۆیناوی شاتوودا سوور بکه م و ئەویش قاقا پیبکه نی و خۆشی له وه بی که من نه وسنتین منالی گه ر که م... نا... وا نه بوو... من خۆم ئەوه نده چلیس نه بووم؛ به س من نه ک خۆینی شاتوو... من ناماده بووم خۆم له قور هه لیکیشم تا ئەو خه نی بی...

مه حال بوو بچمه وه سه ر ماله که یان، نه شمده زانی له وه تی بگه م که شاتویه ک به وه قه ده ئەستور وه، به وه هه موو ره گ و ریشاله وه که ده یان وت چۆته وه سه ر خه رهنده که ش... چۆن چۆنی هه لته کیسه؟ تۆ بلایی هه ر هه موو ئەو چیرۆکه ی من خه ونیکی پر له خۆشی و ناخۆشی خۆم بی، خه یالکی درۆ که دووری چه ندین سال له خه لک و خاک پیی خولقاندبم، من ئەو ساش، له وه ته مه نه دا، به وه ساله که مانه وه ده مزانی له هه ر کۆلانییکدا ستوونیکی کورته بالا و دره وشاوه و نوورانی بینم، ستوونیک له هه تاو و سیبه ری شینباو که هیدی هیدی ده بوو به ره نگامه... ئیدی ده مزانی شیرین وا له و تیه و گه مان ده کات، هه ر ئەوسا که له گه ل نه نکم به سه ر هیتستره که وه ده له نگینه وه ته میک داکشا و به سه ر هه موو شاخه کان و خه رهنده و ماله کانی ئیمه دا، له وه به یانییه دا لی نه ده گه را ئەو ستوونی نووره، شه به نگی ره نگا وره نگی ئەو کچی هه تاوه بینم، بریسکه ی چاوانی که وهک دوو گه وه هری ره ش ده دره وشانه وه، دوو چاوی ره ش ده لیلیم بوون تا له وه کچی هه تاوه نزیک بیه وه و دلّنیابم له وهی ئەو بوونه وه ره چکۆله یه شیرین-ی هاوپۆله... به شه رمی منالکی سواله که ره وه پیتم ده وت:

«چۆنیت؟»

له وه رۆحه روونا که وه زرنگانه وه یه ک له ترس و شه رم هه وای چوارده ورمی ده خسته سه ر گیتزه لووکه، ترس و شه رمیک له وه رۆح له به ره زۆر ته نکه وه شیرزی ده کردم و ده ی وت:

«وی... فه رهاد... برۆ به ولاره... دایکه ده لنی له کورپان نزیک نه بیتته وه!»

به لآم ههر زوو ئاموژگاری پوچ و بی مانای دایکهی له یاد دهکرد و... دهستهکانی دهگرتم و رووهو باخی دارههنازه زپهکان رای دهکیشام، ساتمه مان له داروبهرد دهکرد، دهکوتین و بهدهم قاقا و قریوهوه ههلهدستاينهوه، قریوهی دوو منال که له گهله جریوهی مهلهکانی سهر خه رهند تیکهله دهبوو... دهنگی دهدايهوه... بهخوشی و سهسامی و ترسهوه رووهو خه رهندهکه رووم وهردهگیپرا و ههردوو دهستم دهکرد بهشورهی دههم و هاوارم دهکرد:

«شیرین... هۆ هۆ شیرین»

بههه مان سهدا و سیحروهه دهنگیک ناسکتر له خورهی چهمهکهی ناو خه رهندهکه بهئاسماندا پهرت و بلاو دهبووه و دلمی دهخسته سهر له رزه له رزی ترس و تاسه...

«هۆ... فههاد... هۆ... هۆوو... واو... واو واو!...»

من هیچم نه دهو بیست جگه له گهه کردن له گهله ئه و په ربیبه بچکوله یه ی که له وه دهچوو له ناو یه کیچک له حه کایه ته کانی نه نکمدا باله کانی له یاد چوو بی و جیتی هیشتیب، گه مه کردن به خو له یان به موروو، جو لانیی ژیر شاتوه که ی بهردهمی مالتیان بی یان غارغارتینی ناو دار ههنازه زپهکان، یان پی نه زبه کردنی سروردهکان بی یان خشته ی لیکنان، هه میسه ستوونیک له روچی روشنی به شهواره ی دهخستم و له خو به وه ی وهرده پیچام، برژانگه کانی ئه و نه ده ئه ستور بوون که دهکرا بیانژمیرم، لووتی قنجی که که میچ به رزه له شاخا بوو، له کچیکی چکوله وه دهیکرد به شازاده یه کی پر فیزونان، دوو کولمی هه میسه داگیرساو، روومه تی مه یله و سپی تیکه له به کازیوه ی به یانیا ن، ههردوو گوپی وردی، بوئی خو شی که به لامدا تیده په ری و سه رمهستی دهکردم، لال و وروکاس چاوه کانم به دوايه وه بوون، له کراسه گول گولیه که ی راده مام، په نگرپژ به شه بهنگی خو ره تاو، وای له وه له شه نه رم و نو له ی، بوئی کچانه ی که جیابوو له بوئی نه کم و دایکم و پوو ره کانم، دهنگی پر له زرنگانه وه ی،

وای له زمان گیران و ته ریق بوونه وه ی، ههردوو ئه برۆی په بوهستی، پیلوه کانی که ههر دت وت بالی چوله که به و لیکیان دهنج، دوو دهستی چکوله ی که له وه نه دهچوو په نهجه کانی ئیسقانیان تیا بووی، ته ویلی شه مزای به هه تاوی خودا، په رچه می په ریشانی، ههردوو شانی چکوله و داکه وتوو له ژیر قورسای جانتای له په رۆ دوو راوی پر له کتیب و دهفته ر، خه نده و شاگه شکه بوونی هه میسه ئاماده ی، تریه ی دل می هه میسه ترساوی ئه و کاته ی له گه لئا ده یوترا بیته ناو ئه شکه وتی -دیوان- و گوله کان بو ن بکا و به ئاونگی که وتوو ی سهر گیا و گول ده موچاوی ته ر بکات، له ترسی فرکه ی بالی مه لیک که هه وای ئه شکه وت و دل می ئیمه ی ده له رزاند شیرین خو ی فری ده دا یه با وه شم و خو ی به منه وه ده قرساند، وه ها توند و که مه رگیر، که وام هه ست ده کرد دل می له رزیوی له ناو سینه ی مندا کوته کوت لی ده دا و دل می منیش وا دهنیو سینه و په راسوه ناسکه کانی ئه و دا، ئه وه یان تنها وه ختیک بوو که بی باکانه بویرم ده موچاوم له نیو قزی پر و په رشوبلاوی شیریندا هه شار بدهم، له گه له تاریکی ئه شکه وتدا چ ئارامگایه ک بوون، نه مده ویست له و تاریکیه بیتمه ده ری، دهنیو کویربوونی خو مدا هه میسه ئه و تارماییه ره شنم ده بینی که رو چی جوان و شیرینی ئه و بوو، روویه کی رووناک که دوو مرواری ره ش له باقوبریقی خو باندا نواله یه کیان له ده وری سه ریدا ره سم ده کرد، له پر ده ی وت:

«تینومه!»

فووم له گولا وه که ی ناو ئه شکه وته که ده کرد و له چل و چپو و گهرد پاکم ده کرده وه، به ههردوو ده ست گولیک ئاوم بو راده گرت، ئه ویش وه ک پشیله یه کی گوره زمانی دهرده کیشا و بهر ناو و په نهجه کانی من ده که وتن، زمانی ته ری ده لسته وه، من له و دیمه نه راده مام خه نی ده بووم، ختوو که م ده هات، چ خو شه ختیه ک بوو که ده مدی تینوتی ده شکا و شوکرانه بویر له منی کلۆل راده ما و خه نده یه کی خو ار له گو شه ی لا لیتویه وه داده که وت و وه ک خونا و دهرژایه ناو گولا وه که و رو چی ناوه که ی شیرزه ده کرد، له

ته کماله سهر بهردیگ دادنهشت و له دلۆیه تکاوهکانی زارکی ئەشکهوتە که رادهما و تا ماندوو دهبوو دهبژماردن، پاشان زمانی دهردههینا تا دلۆیهکان بتکینه سهر زمانی، خەنی دهبوو... دەی وت:

«تامی بهردی لێ دئی»

که سهرما پیستی گرز دهرکردین دههاتینه دهری و خۆمان دهاده بهر تینی نهشته بهخشی خۆرهتاو، ئیدی گهرم دادهاتین و دهچوینهوه ژیر سیبهری نارپیکی داربهرووهکان... خودایه هاوار... شیرین چهنده له پهری ناو حکایهتهکانی نهنکم دهچوو، ئەو پهرييانه‌ی شهوان بهماچیتک خهویان لێ دهکەوت و بهیانینیش بهماچیتک وهئاگا دههاتن، که ئاوهی دهمدی، که دهبوو بهپرتهویتک له نوور... لێی دوور دهکەوتمهوه، لهژیر سیبههر و تاودا کتومت لهو پهريبه دهچوو که نهنکم وهسفی دهکرد و بهدرۆ بێ یان راست من ههموو ئەو وهسفه دهگهمن و شیرینانهم دهخسته پال شیرین، ههموو شهویتک له دواي حکایهتی «پهريبهکی تۆراو» نامۆژگاری دهکردم که ئەگهر پهريبهکی وا هاته خهونم هه‌رگیز خۆم نهفام نهکەم و بکهومه دواي، دهیتساندم که ئەگهر پهريبهکی وا فربوی دام ئیدی جارپیکی دیکه من ئەم ماله نادۆزمهوه و تا ئەبه‌دیش ده‌به‌ کۆيله‌ی پهريبهکی په‌روبال کراو... خوا لێی داخدار و له بهههشت دهرکراو، من دهمویست پێی بلیم:

«نه‌نی گیان... ئەو پهريبه‌ی تۆ وهسفی دهکەیت چهنده له شیرین-ی»

دراوسپمان دهچێ!

ئەو پتر زهندهقی دهبردم:

«منال مه‌به و مه‌که‌وه دواي... وا مه‌زانه خه‌ونه و لێی وهئاگادتی... گهر په‌کجار بکه‌ویتته دواي تارمایی ئەو پهريبه و فربو بخۆی... ئیدی له توخمی ئاده‌میان ده‌تۆرتی!»

وازی له ترس و تۆقاندنم دههینا و به‌زه‌بی و سۆزی ده‌جوولاندم:

«تۆ نه‌نی خۆت بۆ کێ جێ دێلتی؟ من ئیدی حکایهت بۆ کێ بگێرمه‌وه، تۆ پیره باوکت بۆ پهريبه‌کی نه‌زان جێ دێلتی، که دوو پۆژ و

نیوی ماوه و دهرمی و ئەو ههموو مال و میراته بۆ کێ بێ؟ کێ مه‌ر و بز و مانگاگانی به‌خپو بکا؟ ئەی خوشکه دلشکاوه‌کانت؟ برا خاسه‌کانت؟ پوره دلستۆزه‌کانت؟ ئەی دایکت... دایکی ههمیشه کلتۆل و گرینۆکت... خۆ به‌و خوای وا له بانی سهری ههر ههموومان له دواي تۆ به‌سک ده‌ده‌ین و دهرمین!»

ئەو ده‌یتساندم و که‌چی ههموو شه‌ویتک په‌ریبه‌ک ده‌هاته خه‌ونم، منیش دهبووم به‌کوره که‌چله‌ی ناو حه‌کایه‌ته‌کانی نه‌نکم، له ناکاو په‌ریبه‌که شپوهی شیرینی وه‌رده‌گرت و ئیدی من گیرۆده دهبووم، لهو خه‌وانانه‌شدا ترسه‌کانی نه‌نکم لێ نه‌ده‌گه‌را منی با‌برده‌له و جیقن لهو په‌ریزاده‌یه نزیک بيمه‌وه و ماچپیتکی بکه‌م، خودا نه‌نکم بگرێ... هه‌زار جار... له حکایه‌ته‌کانی ئەودا که کوره که‌چله‌ی په‌ریزاده‌کی ماچ ده‌کرد و سهری چاک ده‌بووه و قزێ ده‌هاته‌وه، ههر له دواي ئەو ماچه‌وه بوو که ئیدی کوره که‌چله‌ی دهبوو به‌پادشای شاری په‌ریبه‌کان و جوانترینیانی له خۆی ماره ده‌کرد، به‌شکو و شانازییه‌وه ده‌ستی له تاجه‌ چکۆله‌کی سهر سهری ده‌دا که ههر ههمووی گه‌وه‌هر پێژ... چهنده سه‌یره... چهنده له‌وه ده‌چێ من ئیستاکه‌م درپژکراوه‌ی خه‌ونیتک بێ لهو خه‌وانانه‌ی تیایدا تا ئەبه‌د بز بووم، له‌وه ده‌چێ ههر هه‌مان سزایی... سزای ئەوه‌ی به‌گوتی نه‌نکم نه‌کردوو و له خه‌ونیتک‌مدا که‌وتبیتمه‌ دواي په‌ریزاده‌یه‌کی فربوده‌ر، ههر بۆیه هاتومه‌ته‌وه سهر شارۆچکه‌یه‌کی وێران... به‌ناو قوردا ری ده‌که‌م و ناگه‌مه هه‌یج شوینیتک، نه‌ که‌س ده‌ناسم و نه‌ که‌س ده‌مناسی، کوان خوشک و براکاتم؟ کوا گۆری دایک و باوکم؟ له‌ کوی بوو نه‌نکمان ناشت؟ کوانی حه‌ساری به‌پیتوه وه‌ستاوی باوکم؟ کوا شاتوو‌ه‌که‌ی به‌رده‌می مالتی شیرین، دهرگای نه‌خشه‌دار به‌دوو تاوسی ره‌نگین؟ خۆ من نه‌که‌وتمه‌ دواي په‌ریبه‌کی هه‌یج کام له خه‌ونه‌کان، خۆ من نه‌بووم به‌و فه‌رهاده‌ی ناو حه‌کایه‌ته‌که‌ی نه‌نکم؛ فه‌رهادی سه‌نگ تاش، فه‌رهادی کۆکه‌ن... شپیت و شه‌یدای شیرین-ی ئەرمه‌ن... خۆ من له خه‌ودا نه‌مدی شپوهی شیرین-ی

دولبەرىك... كچىكى جوان پەرى پەيكەرىك...
 ھات لە گەل فەرھاد... بەرپوونە يارى
 بەدلىكى خوش... بەكامگارى
 ئەنگوستىيلەى خۆى بەخشى بەفەرھاد
 فەرھادىش ھى خۆى پى دا... ئەمىش بوو دلشاد
 فەرھاد لىبى پىرسى ئەى پەرى رەفتار
 توناوت چىيە... زوو بىللى ھاوار
 گوتى: ھۆ فەرھاد مەبە دل غەمگىن
 ناسراوہ ناوم: گيانە بەشیرىن
 ئەگەر نازانى شوپىن و مەكانم
 لە نرىك ئەلەن... لە تاقە و سانم
 لە خەوى شىرىن كاتى كە ھەلسا
 عەقل و شعورى لەسەردا نەما
 ئەنگوستىيلەى شىرىن-ى ئەرمەن
 لە پەنجەى دابوو: فەرھادى كۆكەن...

بەدەم رىوہ ئەو شىعەرەم ھاتەوہ ياد، ئەو شەوانەش كە نەنكم تا دەخەوتەم
 وازى نەدەھىنا تا دوو بەيتى تازەى پى ئەزبەر دەكردم، گەر ئەو شىعەرە
 نارىكە نەبووایە، گەر ئەنگوستىيلەكەى نەنكم نەبووایە كە كرىبوومە پەنجە
 تووتەى دەستى چەپم و ھەرگىز دلەم نەدەھات بزرى بكەم: پروام نەدەكرد كە
 من ژيانىك ژياوم وەك گرانبە، ژيانىك كە خۆم تىبايدا ون بووم چ جاي
 ئەنگوستىيلە، دەپەھا كچى شوخ و شەنگ لەو رىبى سەفەر و مانەوہ بەمدا
 ھەزىان لى دەكرد و بى شەرمانە داوايان لى دەكردم... جوانترىن يادگارى
 نەنكم بوو، ھەر كى دەبى ھەزى لەو نقىمە شىنەى دەكردم... ھەرگىز دلەم
 نەدەھات بىبەخشم، بىرمە دەى وت: لە چاو و زار دەتپارىزى، بىرمە دەى
 وت: ھەر كە دلەنگ بووت... سى جارەن لە پەنجە تا باى دە... خەم و

كەدەر لە دلە دەردەچى... بەدەم رىوہ، بەدەم خۆلادان لە قورچلپاوى ناو
 كۆلانەكانەوہ، زۆر لەسەرخۆ و ھىواش سى جارەن ئەنگوستىيلەكەم بادا،
 وەلى مەھال بوو فرمىسكم پى رابگىرايە... بى باك لە خەلكى پىيادە و
 سوار ھۆن ھۆن دەگرىام... ھەزم دەكرد رىبوارىك بوەستىنى و بىرسىت:

«كابرا چى بووہ... بۆ دەگرىت؟»

كەس نەبوو...

ھەزم دەكرد پىياوىك خاكەناسەكەى فرى بدا و لەناو قور بىتە دەرى و
 پىم بللى:

«لە كۆتوہ بۆ كۆى؟»

كەس نەبوو...

ژنىك بىبى بەخوشكم و بەچرىوہە مىرد يان براكەى لە گرەنم ناگادار
 بكاتەوہ...

كەس نەبوو...

كچىك بوئى بەجامە ناوىك مېھر بنوئى...

كەسىك... ھەر كەسىك خولقى نان و دۆبەكم بكات... كەس نەبوو...
 دەمدى... ھەندىكىان بەدزىبەوہ توئشەبەرەكەيان دەكردەوہ و پاروويان
 دەگلاند... تەمەنى خۆم دەفرۆشت و خولقم بكەن... كەس نەبوو...

خودا ھاوار... ئەنگوستىيلە بادانەكەش ھەر دادم نادات، چەندە بەدگومانم
 لەو گەرانبەوہبەم، چەندە تەنيا و رسوام، ئەوئەندە تەنيا كە ئىدى شەرم لە
 خۆم بكەم، كەمەكى بترسىم... زوو زوو ئاورى چەپ و راستى خۆم
 دەدايەوہ، بەو قاتەجلە گرانبەھايەى بەرمەوہ كە لە شامواى ئەسل بوو،
 بەچاويلكەى چوارچىوہ زىوئەوہ، بەجووتىك پىلاوى ئىتالىيەوہ ھەر لەو
 بەگزاڤە دەچوم كە پىشتر سوالكەر بووبى، كەچى وەك لە ھەكايەتەكانى
 نەنكمدا روودەدا، كچى پادشا ھەر لەبەر بەزىبى و دلنەرمى خۆى مېھر
 دەنوئى و سوالكەرەكە ماچ دەكا و دەبى بەبەگزاڤەكى خاوپىن، بەلام نا...
 دەنىو ئەو وئىرانەيەدا من تەرىق دەبوومەوہ، بەو جەلە خاوپىنەوہ چەندە بى

باک و پر هه و او فیز دهرده که و تم... چهند گهلور و که مته رخه م، وهها شهرم له خوم ده کرد که له ری رویشتندا خوم له دیواره نیمچه روخواه کان ده خشاندا، له ناو نه و دار و پهردوه دا، دهنیو کاولکاری شاروچکه به کدا چنده له پاشایه کی بی خه م و دلرهق ده چوم که جگه له تیپرامان له و تیپکرمانه هیچی دیکه ی بی ناکری، پاشاییک که بیزی نایه ت دهسته کانی خوئی پیس بکات، ناماده نیسه بو هه لگرتنه وهی خشتیک، وه شانندی پاچیک که مه کی بنووشتیته وه، که ریکی چوارپهل شکاو له ژیر قورسایي باره داریکدا راست بکاته وه سهر پیتیان، له شکوی خوئی بیته خواری و جامه ناویک بکا به دم پیره میتدیته که ههردوو دهستی له رزوی له قور چه قیون، به دهسته سره پاکه کی خوئی ناره قه ی گهرمی ته ویلی هه ریه کیکیان بسپرتنه وه، ده ترسام نه و هه موو پیاره نیوه روو ته په لامارم بدن و جله کانی بهرم دابکنن، نه و هه موو گنجه پی خواسه که تا کونی چاوه کانیان له قور مهیی بوون وه ک قوربانی هه ر چوار په لم به سه ستنه وه و سه عات و نه نگوستیله و پیتلاوه کانم له بهر دابکنن، میتدمنداله کانیش گیرفانه کانم هه لبته کینن، ژنه شهروال له بهر کانیش وه ک دهه جانی سه ریان ده کردم، له جوانی زور فه راموشکراو و کوژراوی نه و کچانه ورد ده بوومه وه که رهنگه له دوا ی یه ک حه مامی گهرم بینه وه به و کچه قه شه نگانه ی له سینه مادا منیان سه رسام ده کرد، به لام هه زار حه یف و مه خابن که هه نوو که سه رتاپای بهر گیان هه مدیس قورولیتنه بوو، که سیانم نه ده ناسی... نه شمده ویرا پیتیان بلیم: نا خه لکینه ماندوو نه بن... کورگه ل... کچینه له ناو نه و قوره وهرنه دهری و که مه کی پشوو بدنه... هه خالو... حه ز ده که م له م پاکه ته ی من جگه ره یه ک بکیشی... ده موست بیانکه م به خال و مام و چایه ک به یه که وه بخوینه وه... نه مده ویرا به که سیان بلیم دهست له پاچ و پیمه ره و خاکه ناس هه لبگرن و نه و ناره قه یه بسرنه وه، مالنچ و ته شووه کانی دهستان فری بدن و گوئی له حه کایه تی سه رگهردانی و ویلبوونی من بگرن... گوئی له چیروکی تاسه و تلانه وه م بو دیده نی تیره و نیوه...

به درتیرایی نه و کولانه هیچ دهرگایه ک به پیوه نه مابوو که من به ههردوو دهست، وه ک لیتقه و ماویک، بیکوتم تا لیمی بکه نه وه و داوای قومیتک ناو بکه م، نه ده کرا نه و هه موو خه لکه تووره و مالتویرانه له کار بکه م و پیتیان بلیم:

«من فه رها دم... شوانه چکولهی رهنج با بر دوو... عومر به خه سار، قوتاییه ته مبه لته کی جارن که هه همیشه له سه ر نه زه رنه کردنی خشته ی لیکدان و سروده کان هه موو روژ دارکاری ده کرا!»

نا... نه ده کرا مام و خال و پوره کانم بناسمه وه، هاوسی و هاوپوله کانی خوم... ناخو چهنیدیان ماون و چهنیدیان مردوون؟ ددهت وت وام دهنیو خه نیتیکی ترسناک که تیایدا که و توومه ته ناو ته لیسیمیک و لیتی دهرناچم، وام دهنیو پیچ و لوولی حه کایه ته سیحراوییه کانی نه نکم، توونی بابا، ویتل دهنیو گوته نده کانی پیتشهاتوو له حه کایه تی (چل تووتی) دا، نه مده زانی نیستام خه ون و خه یال و درویه یان دوینتی... نو قمی نه و پرسیار و گومان و خه یالاتانه بووم که خوم بینی تا ههردوو نه ژنویان له قور چه قیوم و تا دی ههنگاوم له دوو نایه و گرانتیر ری ده که م، به ههردوو دهست له نیو نه و قوره زیلاقه یه سه ولتم لی ددها، ته کانم ددها، ههروه ک له خه ونه کان رووده دا به زه حمه تیکی زوره وه ههنگاوم ددها، پرزه م لی برا و دلتم خیراتر لیتی ددها و خوینی دهنارد بو ههردوو به له کم تا بتوانم له و قوره خهسته که هه ر ددهت وت بو من گیراوه ته وه... بیمه دهری، تاکیک پیتلاوم لی به جی ما، زه حمهت بوو بنووشتیته وه و پیتلاوه که بدوژمه وه، هه ر ددهت وت له قور چه قینی من بو نه و مهردوو مانه ی خویان له قور چه قیوون و به ههردوو پی دهنانشیتلا دیمه نیکی زور ناسایی بی، که سیکم نه دی خوئی سه غلهت بکا و له و قوره دهرم بیتی، ناچار ههنگاوی گرانم ددها و بی باک و گیتل له و په نجه ره دورانه م دهروانی که هه ر ددهت وت به سیحری موعجیزه یه ک، به دوعای جادوو گهریک وان به ناسمانه وه و ناکه ون، نه و دهرگایانه ی که هه مدیس سی چوار خشت له پاییندا راگیری کردبوون، نه و شه قلته و

کاریتانەیی بەحەواوە هەلۆاسرابوون، سینەم پڕ بوو لە بۆنی قور، خەونم بەووە دەدی کە ئەوێ دەبیبینم جگە لە خەون هیچی دیکە نەبێ... مۆتەکە یەک کە کتوپر لیبی وە ئاگا بێم، خۆزگەم دەخواست لە ناو قورەکە بێمە دەری و لە کۆتایی ئەو کۆلانی تەنگە بەرەدا کە هەر هەمووی بە قور گیرابوو پەنجەرە یەکێکی لێ بکرتتەو، دەرگایەکی بکرتتەو و کۆلان پڕ بیتتەو لە ژن و پیاوی ئاسوودە و ئارام، دراوسێیی میهرەبان، چاک و چۆنی گەرم، هاوڕێییانی چەتوون کە هەمیشە بە دەم قریو و خەنینه وە کلکی هیتستر و کەرەکانیان رادەکیشا، پڕ بیتتەو لە هەراوھۆریا، قاووقیش، هاواری دایک ئەو کاتە ی دەبەوئ کورە بیزمۆتە کە ی بیتتەو ژووری، دەرنگە دەنگ و ئاوەدانی، هەپاھووی دەف ژەنان، هەر هەموو ئەو کەسانە ی لێرە، بەمنالی، بزم کردن، زاق و زریقێ زارۆلەکان، ورشە ورشی گەلاکانی شاتووەکە ی بەرمالی شیرین، قاقای لاو و تۆلازەکان لەسەر ریتگا و سەری کۆلان، قریوێ شەرم و خنکاوی کچە عازەبەکانی بەرەدەرگا، وەرپنی سەگیتک، زەرپنی نێرە کەریتک و تریقانەوێ کۆلانییک لە منال، زریکە ی کورپێرگە یەک بە دەم گوێ راکیشانەو ئەو وەختە ی باوکی لە هیچە کەللە یی دەبێ و بەشە پازللە یەک دەم و لووتی لە خوێلی سەر ریتگا کە دەچەقینێ، رەوتی خیرای رەو ژنیک کە بە دەم دادو فیغانەو رەووە گەرمکردنی پرسە یەک دەرۆن، هاتنەوێ ژنە رەوئەکان لە ماست فرۆشتنێ... دواجار لە قور دەرچوونی من و کردنەوێ دەرگای مالی شیرین و... سەرسام بوونی دایکی و... وەپێرۆ... وەپێرۆ... بەلام نا... تازە مەحەالە لە ناو ئەو وێرانە یەدا چکۆلە ترین خەونی من بیتتە دی، باریکتر لە دەزوو ریتگە یەک بو خە یالی من هەبێ، لە ناو قورە کەووە دەرچووم کەوتمە سەر ریتگە یەکی بەرەدەرلان، بێ باکتر لە جارێم دەکرد و تۆز و خوێلم لێ دەنیشت و ورتکە قورم لێ دەکەوتە خواری، کەچی نە پەنجەرە یەک بەحەواوە، نە دەرگایەکی بەسەر خاکەو: لە من نە کرایەو، نە ژنیک... نە پیاویک هەبوو میهر بنوینێ و جامیک ئاوی ساردم بداتی... چ خەونیکێ ناخۆشە خودا...

ماندوو بووم... چی لە ناخۆشترە بگەریتتەو مەلەندی مندالی و هەواری کۆنی خۆت... کەچی جگە لە بۆنی مەرگ و خاپووریوون هیچی دیکە بەدی نەکەیت... چ وەحشە تەناکە بەدرێژایی کۆلانییک درەختیک نەبێ لە ژێر سیبەریدا خۆت لە قور پاک بکەیتتەو و هەناسە یەکی حەوانەو بەدەیت، یان لە ژێر سیبەری دیواریکی بەرزا سەرخەوێک بشکیتنی، کانیکە نە مابێ شلپیک ئا و بە دەم و چاوت دابکەیت و قاچ و قووت فینک بکەیتتەو... چ ونبوونیکە کە سیک نەبێ پیت بلێ:

«ئا کابرا!... فرموو لادە... کۆتکە دۆیک... جامە ماستاویک».

یەکیکی دیکە لیت پرسی:

«ئەری ناکرێ گەرەمان کە ی؟ خۆ جگە لە نان و پیاز و تەماتەش هیچی دیکە مان نییە...»

یەکیکی دیکە هەلیداتی:

«جا قوریان میوانی ناوخت گلەیی لەسەر خۆیتە ی!»

ئە... چەندە لە میوانیکێ ناوخت دەچم، چەندە بەد و ناشیرین و ئیسک گرانم، ئەوان چەندە چلکن و قورای و من چەندە پۆشته و پەرداخ و پاک دیارم، دەمبست لە شەرمانا هەتا زوو ئەو خەلکە لە قور چەقیوێ جێ بهیلم و بگەمە (ئەشکەوتی دیوان) کە سالی دوانزە ی مانگ دلۆپە ی دەکرد، نسرم و تاریک خۆمی تیا ون بکەم، بەیادی جارێم خۆم بە گیاوگۆلە تەرەکە ی پاک بکەمەو، ئەوساش کە دللم لە باوکە و دایکە و ماموستا و هاوپۆلەکانم و شوانەکانی هاوڕێم دەتۆرا خۆم لە ئەشکەوتە کە دەشاردەو، نەنم هەمیشە دە ی وت کە گوا یە پیغەمبەرێ لە ناو ئەشکەوتەکان ژیاون و هەر لەوێشدا وەحییان بو هاتووە، بە دەم ریتوێ دەگریام و لەزەتم لەو فرمیسکانە ی خۆم دەکرد کە کەس نەیدەبینی، وەک ئەوێ بەو فرمیسکانە گوناھیکێ گەرە بشۆمەو... گوناھیک کە زۆر دلنیام نەمکردووە، بەخۆم دەوت:

«کابرا تۆ چیت داوێ لە ناوهدانی و رووناکێ... تا زووێ بگەریتوێ ناو»

تاریکی نه شکه و ته کان، چیت داوه له پروناکی روژتیک که جگه له کاولکاری و دلرهقی هیچی دیکه ی تیا نابینی!

ده روژیشتم و جگه له ته قه ی پاچ و پیمه ره که بهر بهر ده کان ده که وت گویم له هیچی دیکه نه بوو، له خرچه خرچی خاکه ناس که له قور ده چه قی... هه ناسه برکی و هانکه هانکی بی برانه وه، به دهم پتیه ساتمه له بهردی نه قارکراو و توپه له گل و خشت و تلیسی رژاوی کا و کاربته و شه قلته و قیسپ و تانوک و هه سیر و ته نه که و چروو ده کرد، به ترسه وه ئاورم ده دایه وه، هه دت وت سال و مانگ و روژه کان ئه و له تکه قورانه و شک بوونه ته وه و به دهم پتیه لیم ده که ون، شکا بوومه وه به سهر سوژتیک ساوا و ساده و دیرین که هه نوکه له دلما زور پیر بووه و نایناسمه وه، دیسانه وه ناتوانم پیرسم مالی شیرین وا له کوئ، له سه عاته که ی مه چه کم ده پروانم و ده مه وی بزائم روژ چ وه خته... سهیره... توپه لیک قور گرتویه تی و که پاک ی ده که مه وه ده بینم چرکه ژمیره که ی له سهر دوانزه وه ستاوه، له دوورتین دورگه، له سهر بلندترین ترۆپکی چیاکان، ده نیو فوژکه و پاپور و شه مه نده فوری پر له خه لکی بیانیی و نه ناس، ده نیو ئه و شاره جه نجالانه ی که کهس ئاورت لی ناداته وه... ئاواهی و وه که هه نوکه ته نیایی نه یکرۆشتووم، بیکه سی غه مگینی نه کردووم، ئاواته خواز بووم له و سهری کۆلان که سیتیک ده برکه وی و باوه شم بۆ بکاته وه و له شی ماندووم به پتیه رابگری و فه رموی بن هه یوانتیک، ژیر سیتیه ری دره ختیک، بن دیوارتیک ی رماوم لی بکا...

نه بوو... نه بوو... نه بوو چهنده ئه م شارۆچکه به له شارۆچکه خاپوره کانی ناو حه کایه ته کانی نه نکم ده چت، ئه و رتگایه ش که ویلی کردووم، هه ر ده لیتی ئه و رتگایه به پاله وانه چکۆله ده باته وه سهر رتی کوشتنی ئه و دیوه ی به ری رووباری له ئاواپی گرتوه و خه ریکه مه ر و ماسی و مه ل و مرۆف به یکه وه به خنکین... چ درۆیه کی گه وره بوو که له حه کایه ته که دا پاله وانه چکۆله دیوه که ی ده کوشت و به ری رووباری ده کرده وه و ئاواپی تیر

ئاو ده کرد... به رد و داریش تینویتی ده شکا، رتی پاله وانی دیوکوژ گولپژ ده کرا... که چی رتی من جگه له درک و دال و له قور چه قین هیچی دیکه نه بوو، چ درۆیه کی گه وره بوو که به که مین کهس خانمه چکۆله ی دولبه ری به شکو و شانازییه وه ماچی ده کا، تو بلتی ئه و رابردوه هه ر هه مسوی بووی به و توژ و بایه ی لیره و له وی، له ناو ئه و شارۆچکه کاوله دا، ده بی به گه رده لوول و خه لکی له یه کدی بز ده کا، توژوبابه ک رووه و ئاسمان هه لیکشی و چل و چیتو و گه لا و هه ناسه ی هه ر هه مووان تا نیوان ئه ستیره کان ببا و پاشان په رتویلاو و بزریان بکا، چ توژوبابه ک... چ گه رده لوولیک... له خو م ده پرسی ئه م رتگا قوراوییه ده مه نه وه کوئ؟ ئه مه یان چ کات و شویتیکه که نایه مه وه سه ربان و ویلبونم مسوگه ره، چ وه ختیکه و چ وه رتیکه که که وتوته ده ره وه ی زه من و وه ستانی سه عاته که ی ده ستتم... چۆن چۆنی رتیز له خولانه وه ی زه وی ناگری به ده وری خو ردا؟ درتیزبوونه وه ی مه وداکان و یادگار هکان... چ خه یالیکه که وه ک به ردیک له ناو که لله مدا جتگیره و بۆم له ق ناگری... نامگوتیتته وه سه رده میتیک که من تیایدا مندالیک ی ده م پر له گرین و خه نین بووم... بۆچی هه موو شته کان به ویلبوونی من تا ئه به د ویل بوون؟ ئه وه نده وروکاس و سه رلیتشیواو بووم نه ده چوومه وه سهر ئه و رتگایه ی ده مباته وه ناو ئه شکه وته که، ده مزانی گه ر مه زاری (چاکی په رۆ) بدۆزمه وه، له ویوه به هه ورازتیک ی پر له که ند و کۆسپ سه رده که وم تا ده گه مه ره وه زه شاخیتیک که ده یان وت دیوتیک به فوی خو ی کونا وده ری کردووه، ئیدی له ویوه به شه ست قالد رمه ی به ردیندا غل ده بوومه وه و ده گه یشتمه ئه شکه وته که، کتوپر و بۆ یه که م جار خودا خه یالی منی خوینده وه، وه ک ئه وه ی هه موو جار له حه کایه ته کانی نه نکم رووی ده دا، هه میشه که من و پاله وانه که ی ون ده کرد، ده یزانی وه رس و بیتارم و خه ریکه له قه هری ویلبوونی پاله وانه چکۆله چاوانم پر ده بن له فرمیسک، خه ریکه هه ناسه م سوار ده بی، ده یزانی که سهری لووتم ئاره قه ی کرد و لیوم که وته ته ته له و که هه ردوو په ره ی گوئییه کانم سوور هه لده گه ران... ده یزانی

گەر فریای من و پالەوانەکه نەکهوئ بەخەمەوه دەخەوین و لە شویتنی کدا حەکا یەتەکه دەمرئ... دەی وت رۆلە ئەها خودا چەند بەبەزەبیبە و چۆن خە یالی پالەوانەکهی دەبینئ... ئەوسا نەمەدەزانی... بەلام کە لیرە وئیل بووم... هەنووکە تی دەگەم ئەوه نەنکم بوو خە یالی منی دەخوئیندەوه و هەک داشی دامە پالەوانەکهی دەجوولاند، هەستم کرد ئەوه نەنکم بوو لە قورەکه دەری هینام و لە ناکاو لە پیچیتکی رکدا رووهو دەستە راست کۆلانیکی تەنگەبەر منی گەبانده سەر مەزارەکهی «چاکی پەرۆ»... سەیرە... لە دوای ئەو هەموو خەراباتە دواجار گەبشتە شویتنیک و هەکو خۆی مابووه، ئەو مردووهی ناو گۆرەکه هەر کەسیک بی: چ دز و چەتە، پیر و پیاوچاک... بەچرپەوه پیتی دەوتم کە لە هەموو ئەو پیاوانە زیندووترە کە پاچ و پیمەرە دەویشین، بەلگەش نەرمانی ئەو گومەزەیه و بەسەر سەریبەوه... بوئی بخورد و گولاو هەمان ئەو ترس و سامە ی پێ نەبەخشیم کە بەمنداڵی هەستم پێ کرد... تەنها ئەوه بوو لە بوئی قورەکهی کەم کردەوه، بەدەم باوه پەرۆ سپی و سەوزەکان دەشنانەوه و گویم لە وژەوژتیکی غەمگین بوو، وەها غەمگین کە خامۆش بکا، لەناو چۆرمە کەدا توانیم کەمیتک لەو قورە له خۆم داتەکینم کە بەپانتۆل و چاکەتەکهوه وشک ببووه، بەتاکتیک پیتلاو لە شیتتیکی بەلەسه و هار و هەلەتە دەچووم کە لە ترسی منداڵانی چەتوون ئەو مەزارە ی کردبێ بەپەناگە، سێ مۆم کز دەسووتان و تەنها بنکیان مابوون، بەلام هیلاکی ئەوه بوون بەدەم باوه نەکوژتینەوه، لە هەوای ناو مەزارەکه و سووتانی سێ مۆم بوئی جیماوی چەند ئادەمییه کەم دەکرد کە لەوه دەچوو، یان خە یالی خۆم بی، چەند ژنیکی دەم پر لە هاوار و نالە و نزا بووین، جگە لە من و رۆخی (چاکی پەرۆ) کەسیکی دیکە ی لئ نەبوو، شوورەکهی بەدیوی رۆژەهلاتدا رما بوو، کەسیک لە ترسی خودا بەرد و خشتیکی زۆری بەسەر بە کدیدا کەلەکه کردبوو، دەموست پانتۆلە کە دابکەنم و بەئاوی کووپە کە قاچ و قولم بشۆم... نەموئرا... ترسام لەوهی چەند ژن و کچیتک بۆ نزا و پارانەوه و پەرۆهەلواسین بین و منی نیوه

رووت ببین و سل بکەنەوه، خەشە خشی سۆلیک لەو دیو شوورەکهوه دەهاتە بەرگویم، دلەم داخواریا و خۆم نەوی کرد، چرپە چرپیتی خنکاو و بەدواییدا خامۆشی، چەندەها جار کە دلەم لە باوکە دەتۆرا ئەو کاتە ی فەلاقە ی دەکردم، یان لە مامۆستای ماتماتیک کە لەسەر خشتە ی لیتکان هەردوو ناولە پمی سوور دەکردەوه... دەهاتە ئیترە یان ئەشکەوتەکه ی دیوان، لە ژیر سیبەری پر لە سام و سەنگینی شوورە ی ئەم مەزارە دەگریام و دوام دەکرد کە خودا یا من یان ئەوان بکوژئ، لە عەبا و تەشک و تیریتی کراس و کەوای ئەو کچ و ژنانە ورد دەبوومەوه کە خۆیان لە کیتلەکان هەلەدەسوو، باسکیان تی وەردینان... بەیەکهوه و بەقەهرەوه و هەک گورگی بریندار دەیانلووران:

«خودایە... ئاھونزولەم بگاتە بەر قاپی توو... خودایە... مرازم حاسل کە ی... سەگی بەر قاپی چاک و پیرەکانی تووم و ناویمێم مەکە».

هەمان درەختەکه ی جارائە، پتر بالای کردووه، ئەو درەختە ی پیاوه پیرەکانیش نەیان دەزانی ناوی چیبە، خۆزگەم دەخواست شاتووه کە ی بەردەمی مالی شیرین، دار هەنجیرەکه ی ئیمەش ناواھی شەش بەرووی ئاسماندا وەستابان، وەک زەمانی زوو بەقەد گەلاکانی پەرۆی سپی و کەسکی تی ئالاه، تیلەم و پارچە ی زراو و باریکی جۆرەها پەرۆی کۆن و نوئ: قەدیفە، قەستۆر، کودەری، مادەم، حەوت رەنگ، جەرسە، مارۆکە، لینۆ، کەتان، خەزە، ئەتلەس، چیت، کەرەنەک، تافتە، ئاگراران، جورجیت... هەر هەمووشی بی جیاوازی لە گەل گەلاکان کە وتبوونە ژیر بارانی ریقنە چۆلە کە... ئەو پارچە قوماشە زراو و باریکانە دەبەها ژنی خانومانی بیر دەهینامەوه: (لە علی خان): چ ژنیکی مەند و لەسەر خۆ، شاعیر و بەیتبێژ، لاوانەوه ی لەسەر مردووهکان بەردی دەتواندەوه، (خاپیرۆز) کە وەک پیاوان تەزبێحی بادەدا، (خانا شێخە بەگی) کە هەرگیز نەیدەزانی عەبا ی رەش چیبە و هەمیشەش عەبا ی ژنەکانی دیکە ی لە پرسەکان دەدزی و دەیدرانن، ژنیکی زۆر بلند و چوارشانە و سوور و

سپى، (پلكه هەياس) كە هەميشە پىلاوى پىاوانەى لە پى دەکرد، ژنىكى بەسام و هەبىت و نوورونەزەر، هەر ئەووبو نەبەيشت چىدىكە (پلكه كامىلا) كچانى گەرەك خەتەنە بكا، (عەبىشخ خان) كە لەبەر چاوى پىاوان خۆى داوئىشتە كانى فەقىبان و غوسلى لەخۆ دەردەکرد. (دورپى): خانە چكۆلە كە هەرگىز لە بنىشت جوبن نەدەكەوت، (حەلیمە) خانى دەف ژەن... بەلام ئەو پارچە قوماشانە دەبەها ژنى دەم پر لە هاوار و نالەى بىر دەهینامەو كە بەردەوام دەهاتنە ئىرە و تەقەللایان بوو وردە بەردى خپ و پان بەهەردوو كىلە چەورەكەو بنووسىن، بەدەم نزا و پارانەو... بەدەم گریانەو داواى مېردى خاس و مندالى سەر بەرزقېان دەکرد، گەرانهو كور و برا لە سەفەر و جەنگ، گەر وردە بەردەكان بەكىلەكانەو نەنوسابان دەبوو بەشېن و شەپۆر و گریه و زارى، كە راگىر دەبوون خەنىنى خنكاو و ئۆخژن بەدلىاندا دەهات و بەبرىسكە برىسكى چاوان لىكدى رادەمان، هەمان جۆلانە كە بەدرەختەكەو هەلبەسترايو، هەر ژنىك مندالىكى لە خودا بوستایە بەردىكى تى دەهاوئىشت، لەگەل هەژانى جۆلانەكە كسپەبەك لە دلى ژنەو برووسكەى دەکرد و تا ناو رەحمى نەدەوستا... ژنانى دىكە پىيان دەوت:

«مزگىتى بى... بەداك و باب گەرەبى!».

هەر لىرەبوو وەك مندالىكى چلمن و چكۆلە و جىقن دەكەوتە ژىر دەست و پىي ئەو ژنانەى تىك دەقژان، بەدەورى مەزارەكەدا دەبەها جار خولیان دەخواردەو، گوپم لە دوعا و ورتەورتیان دەگرت كە بەسەر سەرى مندا دەپژان، بەدەم لىو لەرزەو حالىان لى دەهات، قژ بژ و چاو لە مۆلەق، نىگای پر لە ترس و شەرم و نزای ئەو روخسارانەى تاوئىك گژ و تاوئىك دەكشان، قولپى گریان لە ترسى گوناھىك كە نەيانكردوو، ئاھووسەرت، دركاندن رستەبەك كە بۆنى شەھووتى تۆلەى لى بى، دوعاى مەرگ خواستن و ژيان خواستن، كوشتنى دوعاى كە پەنھان لە دلدا كە دەبوو هەر بەتەنھا خودا و چاكى پەرۆ بىزانن، لەگەل خولانەو دىان بەدەورى مەزاردا

من بەبۆنى ژنەكان گىژ دەبووم كە لە هەوادا جى دەما و تىكەل بەبۆنى بخورد و گولۆ و مېخەك و قەرەنفول دەبوو، دەمدى كچەكان سىنە و بەرۆك لەو كىلە رەقە هەلدەسوون و بەنالەبەكەو دوعاىان دەکرد كە من تا ماوم لە يادى ناچى، من ئەو نالەبەم تەنھا لەو كچانە بىست كە ئىستا تى دەگەم شەرم و حەيا كوشتبوونى، هەناسەپر كى و رەنگ هەلبىزكان و ئاخ و نالىنى ئەوان، بوورانەو كى كى و پەل كوتانىان منى سەرسام دەکرد، هەندىك لەو كچ و ژنانە بەر لەو دەرىگەى كراوئى مەزارەكە بىنە ژوورئى يەك تەختە دەكەوتن و لە هۆش خۆيان دەچوون، هەر چوار پەلەيان وەك تەختەدار نەدەجولان، رەنگ زەرد و نىوە مردوو كەفىكى سپى لە هەردوو گوشەى بەسەر يەكدى قرساوى دەم و لىياندا بلقى دەکرد، چاویان وەردەگەرا و سىنەيان و دەردەكەوت، ژنانى دىكە بەپەلە جامىان لە كووبەكە هەلدىنا و وەك ئەوئى نانى تىرى پرشېن دەموچاوى ئەو كچ و ژنە نىوە مردووانەيان تەر دەکرد... تاكە كەسىك نەنم بوو كە ژۆر دليرانە دەچوو سەر مەزارەكە، هىچ پارچە پەرۆبەكى بەدرەختەكەو هەلدەدواسى، هىچ بەردىكى بەكىلەكەو نەدەنوساند، نىرانە و بەدەنگىكى گر و پىر سلاوى لە (چاكى پەرۆ) دەکرد، هەر بەپىتو فەتىحەبەكى دەخوئىند و ورتەورتىك لە دەمى بى ددانىبەو دەكەوتە بەرپىيان، من لەگەلى دەهاتم تا بەبەكەو دوعا بەكەين هەتا زووە خوا گەرەم بكا، هەتا زووە بالا بەكەم و بازووم ئەستوورتر بى، تا رۆژ و مانگ و سالىەكانم بۆ كورت بىنەو، بىمە ئەو شوانەى كە دواچار يان دەبى بەشاعىر ياخود بەعاشق، وەك لە حەكايەتەكانى نەنم روودەدا، بىمە ئەو فەرھادەى كىوى بىستوون كون دەكا و رووبارىك بەدىارى بۆ ئاوابى خنكاو دىنى... دواچار بەدىارى شىرىن شاد دەبى، هەموو جار كە دەبووست مەزارەكە جى بىلەن چمكى فەقیانەكەم دەگرت و لىي دەپارامەو كە سى چوار دوعاى بەپەلەى دىكەم بۆ بكا، چونكە داىكم دەى وت:

«جىقن سال بەسال لەبرى ئەوئى گەرەتر بىت... دەجى بەناخى ئەرزدا...»

هه دهلیتی لیت دهگرنهوه!

وهلی له و دهیه ها خه ونه خوشه ی نه نکم له رۆحما دهیچاند، یه کیکیان نه هاته دی... هه نوکه تی دهگه م چ درۆیه کی گه ورهیه... چ نهفسانهیه کی هیچه گه وره بوون... رۆژانی ته مهن گوزه شتن و من جگه له شوانیکی دۆراو، شاعیریکی بی به هره، هیچم لی دهرنه چوو، چ ریباریکی دهسته رۆ بووم، چ گه ریبه کی مایه پووچ، چ فه رها دیک دۆراو که نه شیرین بو به دلخوازی، نه ئاوی بۆ ئاوی هانی، دوا جار له م سه فه ره درێژدها هاتوومه ته وه سهر که لاوه یه کی رووخوا... شارۆچکه یه کی دارماو، چهند له و نه سپه دهچم که له تاوی غاردا سه رسم بدا و هه ر چوار په لی بشکین... دهگربام و... حهزم دهکرد زوو گه وره بم، دهخواست له چیا و رووباره کان بپه رمه وه، که بالق بووم هه موو خه ونم نه وه بوو له خیل ته وه للام، نه وه خته... سه رده می شه رم کردم بوو له گه وره نه بوون، به غیلیم به گوله گه نم ده برد که چۆن به تاوه بارانیک بالا دهگرئ، به کارژۆله که چۆن له دامینی دایکی ده که ویتته خوارئ و یه کراست هه لده ستیته وه سهر پاشووان، حهزم دهکرد گه وره بم و تا زوو پیم بگاته ئاوزه نگه و سواری یه کیکی له نه سپه کانی باوک بم و بفرم بۆ ناو حه کایه ته کانی نه نکم، بۆ نه و ئاسمان و شارانه ی نه م بۆمی وه سف دهکردن، به دزی نه نکمه وه ده هاتمه وه سهر نه م مه زاره و هۆن هۆن دهگربام... خودایه تۆ بۆ رقت له منه و ناهیتلی گه وره تر بم؟ بۆ ده بی تا ماوم چکۆله و جیقن بم؟ ده موست خۆم پیشه نگ و سه ر قافله چی کاروان بم، به دزی باو کمه وه جگه ره م ده کیشا و ته زبیح هه لده گلۆفی... گهنده مووه کانی سهر لچم ده تاشی تا چی زوو تووکن بم... وام مه زهنده ده کرد جگه ره و ته زبیح و ده ست بردن بۆ مووس گه وره ترم دهکا، ناخ چ درۆیه کی شاخداره گه وره بوون... رۆژ و مانگ و سالانی هه پروون به هه پروون، له سه ر نه م مه زاره به ره نه سکم هه لده دا و ده پارامه وه: خودا که ی بی و زوو گه وره بم... رووه و شاره زۆر دووره کانی ناو حه کایه ته کانی نه نکم سه فه ر بکه م، نه و شارانه ی پرن له باخ و بیستان و

رووبار و ژنی میه ره بان و باوکی میه رخاس و دایک و خوشکی جگه رسۆز، هاوپی به وه فا... له باخان میوه بخۆم و له رووباره کان مه له بکه م و هه ر شه وه و له سه ر رانی خوشکیکی دلنه رم بکه وم، گه وره بم و حهزم لی بکه ن کچه نه بالق و ساویلکه کان... نه نکم ده ی وت په له ی چیته رۆله هه ر گه وره ده بیته... که له گه ت به قه ده نه سپینداریک، سمیلت گووگره ده بی و شاره و شار ولاتان ده گه رتی... هه زاران دل و ده رگا و په نجه رت به روودا ده کرینه وه... رۆله ی شیرینم مه گری بۆ گه وره بوون... رۆژیک دی په شیمان بیته وه له و خۆزگه یه ت... چ مه رگه ساته چ عومریکی به هه ده ر چوو بوو من ژبام... خودا بتگرئ نه نی... کوا نه و ده رگا و دل و په نجه رانه ی ده بوایه به رووی مندا بکرینه وه... کوانی؟ که سیک ده ست هه لئاوی سلاویک له منی مال به کۆل بکا... خیره اتن یان مائاوا بیم لی بکا... «نه که س دی و... نه که س ده روا... هیچ شتیکی له م ناوه روو نادا»... چ بیزاری و مرده نییه گه وره بوون نه و کاته ی رۆحت به ر له خۆت ده فری و ده گاته وه کۆنه هه واری خالی و... مالی چۆل و... شاری خه رابات... خودا بتگرئ نه نی... کوا روخساری شیرین-ی نه رهنه؟ من له بری ئاوی بۆ ئاوی... هه ر ده لیتی مه مله که تیکی کاول و مه رگم له گه ل خۆم هینا، هه ر ده لیتی منم ئیره م خاپوور کردوو و... ئاماده نیم به ردیک بکه مه وه سهر به ردیک، چهنده ترسنۆکم... هه ر ده لیتی منداله به زیو و شه رمنه که ی جارنم و نه و مه زاره م کردوو به په ناگه... چ شه رمه به دوای تاریکی نه شکه وتیکدا ده گه ریم تا خۆمی تیا حه شار بده م... چ تراویلکه یه ک بوو ژینی من... سه فه ری من... عیشقی من... چ گریان و دۆران و ده رده سه ربیه ک... چهنده راسته... چهنده راست بوو که ده ت وت:

«رۆژیک دی په شیمان بیته وه له گه وره بوون!»

خودا بتگرئ نه نی گیان... حه کایه ته کانی تۆ بوون که ملی منیان شکاند، تا نه مرۆکه و تا نه به د منیان فریو دا، یه که مین حه کایه تی عیشق و سه فه ری تۆ که له ی منی پر له خه یال کرد و... هه تا هه تابه ده ستخه رۆی

کردم، چیرۆکی پر له هیوا و نائومییدی و خوشی و حسره ته کانی عیشق و ئەفین... بهو تهمنه ساوایهوه دوو چاری شتیکت کردم که خویشم نهمده زانی ناوی چی لی بنییم... گوناھی تو بوو میسکه چکۆله کهی منت پر کرد له هه کایهت و ئەفسانه و داستانه کان، شه وانیش ههر به خهون ده چوموه ناو ئەو مهمله که تانهی تو دروستت ده کردن... چهنده منت ژیانده له گه ل چیرۆکی شیرین و فه رهاد، لاس و خه زال، خه ج و سیامه ند، خورشید و خاور، له یلا و مه جنوون، مه م و زین، کوره که چه ل و کچی پادشا، وه ها هه کایه ته کانت ده گپرایه وه خۆم لی ده بوو به فه رهاد، لاس، سیامه ند، مه جنوون، مه م... ده بووم به پاله وانانی نه به زیوی ههر هه موو داستانه کانت... ئیدی خه ونم ده دی زوو گه وره ب و بالا بکه م... ههر توش بووی نه نی فیرت کردم گه ر به وئ ههر مانگه و قولانجیک دریتیریم وا چاکه رۆژانه خۆم به لقیکی ئەستووری دار هه نجیره که شۆر بکه مه وه... که چی ههر خۆت ده ت و ت:

«واز لهم خه یاله خه راپانه بیته رۆله گیان!»

ده تترساندم له عیشق و سه فه ر و گه وره بوون و گیرۆده بوون...!

هه موو جارێک که چیرۆکه کانی ده گپرایه وه هۆن هۆن ده گریا.

من ده مپرسی:

«نه نی بۆج له کۆتایی ههر هه کایه تیک ئەوه نده ده گریت...!»

ههر ئەوه ندهی ده وت که عیشق جگه له گیرۆده بوون و ده رده دل هیچی

دیکه نییه... ده مپرسی:

«نه نی گیرۆده بوون چیه!»

نه یده زانی چۆن که لله پوو تیکی وه ک من حالی بکا... دواي ده به ها جار

له پرسبار کردن وتی:

«وه کو ئەوه وایه بزنه شته کهی تو له راسته ری لاهدا و بگاته سه ر

هه له مووتیک، شوینیکی زۆر عاسی، وه ها گیرۆده بی که نه توانی

بگه رپته وه ناو میگه له که ت، خۆ نه گه ر بشیه وئ بجه وئ و به واته پیتی

بکه ویتته ناو خه رهنده که و هه لدیری».

من بیرمه جارێکیان بزنی کمان که وته شوینیکی وا عاسی که به ههر هه موو ئاواپی پیمان قورتار نه کرا... ئیدی به نیو داروبه ردی ئەو خه رهنده دا هه لدیرا و لاشه که یان نه دۆزییه وه.

دیسانه ده مپرسی:

«نه نی گیان... عیشق و گیرۆده بوون و عاسی بوونی بزنه شیت کهی وه کو

یه کن؟».

ده ی وت:

«با... که سی عاشق، چ پیاوی و چ ژن، وه ک بزنه شته کهی تو وایه...

جاری وا هیه چه گیایه که له سه ر دوندیک، کۆتایی کویره پیه ک فریوی

ده دا، ده کری تو بزنه که بیت و هه موو ده وره رت سه وزه گیایی، میترگی

ته روپر، که چی ته ماعی چه گیایه که له عه نه تی له جیگه یه کی زۆر عاسی

بتبات، تو ره نگه بزانیته ئەو ریگایه ی ده تباته سه ر ئەو دوند و هه له مووته

کویره ری بی، له و سه ره وه ری هاتنه وه ت نه بی، ده گه یته چه گیایه که و

ده می بو ده بیت، له خوارته وه خه رهند و هه لدیریکی هه زار به هه زاره و

چاوه ریت ده کات... به لام تو تا ده گه یته به مه رامی خۆت چاوت هیچ

نابینی... چونکه هه ز و ته ماعه که کویرت ده کن... ئیدی خۆ له وانیه

هه لدیری...!»

به فیزی منالیکه وه که بزنییه و شوانی میگه لیکه ده موت:

«به لام نه نی... من ده زانم ئەوه هه لدیر و هه له مووته... به سه بزنه که

نازانی».

سه رمی ده خسته کۆشی و دوو چه پۆکی دایکانه ی پیندا ده کیشام و ده ی

وت:

«ئێ... خۆ ده زانم تو له بزنه که ت عاقلتری... به لام ئەی له خۆت ناپرسی

ئەو بزنه هاره ی تو بۆچی له راسته ری لاهدا و ئەو هه موو سه وزه گیایه

به جی دیلتی و ملی خۆی بو چه گیایه که ده شکیتی که له سه ر به ردیک

رواوه؟!»

که من ده موت:

«نه... نایزنام!».

نه نکم به لاقرتیوه دهی وت:

«چونکه کویرایی داهاتووه!».

خامووش ده بووم و بیرم له وه ده کرده وه ناخو چیم لی دئی گهر بزنه شیتته که ی من بۆ چله گیایه ک خۆی بکوژی، بی ئوقره که بزنی و مه ره کانم راده دا هه میسه له وه ده ترسام له سهر هه له مووتیک خۆی عاسی بکا و هه لیدی، ناخر له هه موو مه ر و بزنه کانی دیکه پتر من نه و بزنه م خووش ده ویست، نه و بزنه ی زۆر جارن ده که وتمه دوا... له گه ل خۆی ده بیردم، فیری ده کردم چون له راسته ری لایددم و خوم بده مه ده ست کویره ریگانان، باوکم و دایکم و نه نکم، خوشک و برا و پووهره کانم، شوانه کانی دیکه، هاویوله کانم ده یان وت:

«نه و هه یوانه له بزنی ناچی... هه بی و نه بی رۆحی شهیتانیتیکی وا تیدا!».

چهن دین جار ویستیان بیکن به قوربانی و قورتاریان بی، باوکه دلره قانه له بهر چاوی من هه ردوو پیی گه ورۆنه ی له سهر پاشووهره کانی داده نا و چه قۆکه ی له گه ردنی هه لده سوو، من وه ها به دل و کول ده گریام که نه نکم سکی پییم بسووتی... ئیدی هه ر جاره و به بیانوویه ک چه قۆکه ی به باوکم فری دده... ناخر هه ر که له دایک بوو خوم له خویناو پاکم کرده وه، هه ر که بوو هه ستایه وه سهر چوار په لان، دوو سی جارن ره تی برد، گیژ و چکو له به لادا ده که وت، ده ستم ده دایه به رسکی و راست ده بووه، به سی چوار خو رواه شاندن خۆی له خویناوی سکی دایک پاک کرده وه و تیی ته قاند، به دهم بای غاره وه سی چوار جار که وت و له خوول و توژ گه وزی و هه ستایه وه، من رۆژ به رۆژ ده ستم له تیسکه کانی دده و ده مدی چون له موویه کی زۆر نه ره مه وه زبر و لوول ده بوو، چون چاوه کانی ره نگ و

رووناکیان تی ده رزا، سمه کانی ره ق ده بوون، مانگ به مانگ قارینه که ی له گوتمدا ده گۆرا. چون له کاربیله یه که وه بوو به جوشتیر من بیرم نایه له که یه وه باوکم منی خسته دوا ی مه ر و بزنه کانی، له وه ده چی هه ر که پییم گرتووه و که مه کی فه راقه بوویم منیان کردوو به شوانه بچکو له ی نه و خیتله ی خومان، زوو زوو نه نکم دلی خووش ده کردم... هه میسه له وم ده بیست که شوانه کان یان عاشقی گه وره یان لی ده رده چی یا خود ده بنه شاعیر... ده مپرسی:

«بۆچی وایه نه نی؟»

دهی وت: «شوانه کان هه میسه به ته نیان، چ له بیابان بن و چ له ناو شاخ و داخان، نه وان وه کومه پیس نابن، دوورن له درۆ و ده له سه و فروفیل، شوان کوری ناو و گله... یه که م که سه خۆری لی هه لدی... لیتی ناوا ده بی، له زمانی هه یوانه کانی خۆی حالی ده بی...».

هه موو جارن، شه وان هه دوا ی گپرا نه وه ی هه کایه ته کانی عیشق و گپرو ده بوون به قه ره ریکه وه ده ی وت:

«... که حجیل بووم چهن ده حزم ده کرد شوو به شوانیک بکه م... خوا نه بکرد.»

پاشان دۆش داده ما و تاس ده بیرده وه، چاوانی پر ده بوون له ته می خه م و گریان و دوو تنۆک فرمی سک ده رزانه سهر کولمه چاله کانی... هیچی دیکه ی نه ده وت... ده مو یست بزانه نه و که باشترین هه کایه ته خوانی چپرو که کانی عیشقه به حه زلیکردن شووی به با پیره م کردوو... ده ی وت:

«به رپته وه رۆله... له دوا ی مردوان قسه ی خیر باشتره... با پیرت پیاویتیکی خه راپ نه بوو.»

که له ی چکو له و پووتی من به و وه لامه نابه دلله به حال جیتیگی گومانیتیکی مندالانه ی لی ده بووه، گومان له نه نکم که عیشقتیکی دۆراو وای لی کردی وه ها به چیژ و تاسوو قه وه نه و هه موو هه کایه تانه ی عیشق و نه وینی ره وان بی و وه ک ده فته ره له دلیا هه لیانی گرتی، هه ر شه ویکیش به جۆریک بیگی رپته وه که من سه رسام و که مه ندکیشی ناو تانوپی

چیرۆکه کانی بکا... لهو تهون و تهیمانه بئالیم و دهرچونم لیبی مه حال بئ، مبا به ناو توونی بابا و ویتلم بکا، هه ناسه سوار و پر مه راق بکه ومه دوای پالنه وانه کانی که لهو سه فهر و عیشقانه دا یان دهمرن یان دهگه ن به مه رام. نه نکم بوو به دبه ختی کردم... خه یالی خوش ده کردم به وهی که رۆژتیک دئ من وهک (فه رهاد)ی سه نگتاش به هیتز و عاشق بم، شیرین-تیک دئ و دللم دهبا و ئیدی گیرۆدهی ده بم... دهی وت:

«... وهک بزنه شیتته کهی خۆت بۆ چله گیایهک له سه ره له سه رووتیک عاسی ده بیت...!»

ههر زوو په شیمان ده بووه و ده ترسا و توند باوهشی پیا ده کردم، ده دیا به پر مه ی گریان، سه رمی ده خسته نیوان هه ردوو له پی گه ورۆنه ی، ده بنوو ساندم به سینه و به رۆکی خنکاو له ژتیر بۆنی میخهک و قه ره نفول، هه ردوو مه مکی گه ورۆنه و شوڤر و دا که وتوو هه ردوو په ره ی گوتی منیان داده خست و زۆر نزیک ههستم به هه نسکه کانی ده کرد که له باوه شیدا توند رایتته کاند، گویم له گریانیک ده بوو که له قوولایی دلپیه وه... ناو هه ناوییه وه... له قۆرتی نیوان هه ردوو مه مکه شوڤر بووه کانییه وه تیکه ل به رۆحی میخهک ده بوو... ئه و نالین و بۆنه کاسیان ده کردم، له وه ده چوو نه نکم بۆ عیشقیکی دۆراو له گه ل شوایتیکی رهنج با بر دوو دا بگری... به ده م قولپی گریان وه دهی وت:

«رۆحه شیرینه که م... قهت نه کهی خۆت گیرۆده بکه ی... قهت... سهیری که چۆن هه کایه ته کانی عه شق به مه رگ و نه هه مته ی و دل ساردی کۆتاییان دئ!»

به لām گریان و ترس و تکای ئه و په شیمانی نه ده کردم وه، سهیحری هه کایه ته کانی تا ئه وه په ری دنیای خه یال بر دوومی، گه رانه وه مه حال بوو، منی شوان خه ونم ده دهی زوو گه وره بم... عاشقیکی گه وره ی ناو هه کایه ته کانی نه نکم بم... من شوانه چکۆله ی میگه لیبکی گوترا یه ل بووم، به ته نها بزنه شیتته کهی من به رۆحی شهیتانیکه وه قهت نه ده سه ره وت، بیجگه

لهو هه ره هه موو مه ر و بزنه کانی دیکه جگه له سه رکز کردن و گیا خواردن هه یچی دیکه یان نه ده زانی، هار و سه رکیش منی ده خسته دوای خۆی و میگه له که ی بیه ده بر دمه وه، هه مبه شه هه له ته ده بوو، له راسته ریتگان لای ده دا و هه ره به ئه نه قه سه ت چوار په لی لهو قوڤ و خۆل و به رده لانه و هه رده دا که که و تبه ونه هه ردوو به ری راسته ریتیه کان، شیتتی کویتره ریتیه کان بوو، تووله ریتگان، هه ره پیتچیتیک خوی ده کرد ده چۆه سه ره جه هه نه م، خۆی ده دایه ده ست تووله ریتیه کان، ئیدی ده بوو من و از له مه ر و بزنه کانی دیکه بیتیم که ده مزانی تا ته پللی قیامهت ملکه چانه ئه و راسته ریتیه به رناده ن که ریتی کهر و بار و پیاده و سوار و هه ره هه موو مار و میرووی ناوایی بوو، به یانیا ن زوو ده بوو ئاگام له خۆم بئ تا هه ردوو بیتیم لهو ته پکه ریکه نه چه قین که هیشتا هالاویان لئ هه لده ستا، کام که رته شاخ و دوند و په وه ز بلند و عاسی بووایه بۆی هه لده شاخا، هه ره چوار په لی به یه که وه ده نووساند و ده وه ستا، له چیا بلنده کان راده ما و چاوه زه رده کانی پر ده بوون له هه تاو و له ئاسمانی ده روانی، که له دووره وه سه یرم ده کرد دللم نه ده هات ئه و وه ستانه جوان و شاهانه و پر شکۆیه ی لئ بشیتتیم، بزنه که ی من چ شیتت و پر فیز و هه وا و سه ره مه ست بوو، که له سه ره گاشه به ر دیتیک ده وه ستا هه ره دت وت له سه ره یه ک قاچ وه ستاوه و... له شی شیتوه یه کی سه یری له سه یگۆشه یه کی ره ش پیتک دینا که له به ره خۆره تا و دا ده بریسه کایه وه و تیه سه که کانی ده یه ها رهنگی دیکه یان ده دزی، من ده مزانی زۆربه ی شوانه کانی دیکه هه ره به زه بری گۆچان بزنه شیتته کانی خۆیان چاوترسین کردوه، هه ندی جاریش له ژتیر گۆچاندا کوشتوو یانن، (سه پان)ی هاو ریتیم به ئاههنگی پالنه وانیکه وه بۆ شوانه کانی دیکه ی ده گتراهه وه که چۆن به زه بری دار که لله ی یه کتیک لهو بزنه هارانه ی پژاندوو، دهی وت وام کرد که هه ره هه موو ته گه و بزنه کانی دیکه زه نده قیان بچئ، (خدر مالآت) قاقای لئ ده دا و دهی وت: من بزنی وا هارم هه بئ سواری ده بم، چه نده خۆی شیتت بکا زیاتر سواری ده بم، چه نده ئه و قسانه دلته نگی ده کردم،

ههر هه مان ئیواره که رانه کهم رادا و له دواى ئالیک و ئاو و له تهوبله کردن، ههر زوو چوومهوه ناو باوهشى پر له میخهک و گریانی نه نکم و تیر گریام، بهر له وهی له ناو تانووی حه کایه ته کانی ونم کا... پیم وت:

«نه نئی... نه مشه و حه کایه تم بۆ مه که... تو ده لئی شوانه کان هی ئه وهن بینه عاشق یان پیغه مبهرا!»

به قه هریکه وه سه ری راده ژه ند و دهی وت:

«ئه ی ئه گهر وانیه؟»

به ده م قولپی گریانه وه و تم:

«نا... وانیه نه نئی... وانیه... شوانه کانی ئاوی بزنه کانیا ن ده کوژن

...»

نه مویرا و شه رم کرد ته وای بکه م و قسه بیزه وه ره که ی «خدر مالآت» ی بۆ بگیتپه وه... و دامه پرمه ی گریان.

به حیکمه تی پیره ژنیکه وه وتی:

«رۆله شیرینه که م... له ناو شوان و گاو و سه پانه کانیش باش و خه راپ

همن».

چهند جارێک و ئیدی خۆم له شوانه کانی دیکه ده دبزیه وه، به لاقرتیوه پیتیان ده وت:

«مه که ته بلییه... بیزی نایه!»

من بیزم له قسه کانیا ن ده بۆوه، به دلره قییا ن دلته نگ ده بووم، بزانیا به له کام میترگ و پاوان و لیته وارن... توخنی ئه و شویتانه نه ده که وه تم، ته نیا یی کردمی به کارامه ترین شمشالژهن، نه وایه که له رۆحم هه لده ستا که بزنه شیت خامۆش بکا، ئیدی نائومیتد بووم له و هاوه لانه م که بینه عاشقی گه وره یان پیاوی میه ره بان، من ده مدی چون به گوپال راوه دووی مه ر و بزن و چوشتییر و ته گه کانیا ن ده نا، چون تیغیا ن له گه ردنی مه ر و بزنه کان هه لده سوو... نا... له وه چلکنتر بوون عاشق بن.

به پیتچه وانه وه... من چهنده ئه و بزنه سه رسه خت و له ری لاده ری خۆم

خۆش ده ویست، کردم به پیتشه نگی میگه ل و زهنگوله م له ملی کرد، ههر له رۆژی یه که مه وه که برده میانه قوتابخانه من به خه یال ههر لای بزنه شیتته که ی خۆم بووم، چهنده بی ئاگابووم له (دارا دوو داری دی)، له کوژدنه وه و دابه شکردن و لیک ده رهینان، ده مخواست نیوه رۆیی و زوو بگه رپیمه وه ناو ران، هه میسه ئه لف و بی و ماتاتیکه که م له گه ل خۆم ده برد، جارێکیان بی ئاگا له خۆم بزنه شیت سی لاپه ره ی ئه لف و بییه که ی در ی، هه روه ک پیم بلتی:

«ده فرتی ده و... دوام که وه!»

هه موو لاپه ره کانیشی خواردا دلته نه ده هات هیچی لی بکه م، به ده م له وه راندنی میگه له وه سه رگه رمی موتالا و ده رس و ده وره که م ده بووم، که چی له ناو مال و مه که ته ب و میگه ل و هه موو دونیا ی له بیر ده برده وه... بزنه شیت ده یخسته مه دوا ی خۆی... ها لیته و ها له وی... ههر رۆژه و شتیکی تازه ی پیشان ده دام: بن گاشه به رد و سه رکانی و ئاوی وا له ژیا نا نه مدیوو، دوا ی ده که وتم و له پر خۆم له ناو نه شکه و تیکی تاریک و شیدار و سامناک ده دبزیه وه که بۆنی سارد و ته که ی ئاوی رژاو به سه ر سه ر و ملما خه نی ده کردم، یان له ناو خۆم له نیو نیترگزه جارێکدا ده بینیه وه که پیم سه یر بوو له و هاوینه دا ئه و هه موو نیترگزه له بهر پیتیا م بلاون، که له ماله وه ده مگیترا یه وه، یان که ده موست هاو پۆله کانم سه رسام بکه م هه میسه به درۆزن له قه له میا ن ده دام، له پیتچیکی دیکه و له نزاریکی دیکه دا به گو له ماست و په له زئ و شلیتر و میلاق و کنیر و گو له فه قی و سومبول شاگه شکه ی ده کردم، چه پکیکم لی ده به ست و دل ی (شیرین) م پتی خۆش ده کرد و بۆنی به هارم ده برده وه ناو ئه و پۆله سارده ی خۆمان، ههر بزنه شیت ده بیرده وه ناو میترگیکی پر له کاردی و قوراده و سی بسکۆله و ئه سلیرک و قه له ندۆر و گۆرمزه و گتیزه ل و ترشۆکه... دایکه و نه نکم پتی خه نی ده کرد، که هاو پۆله کانم به «فه ره فیشال» ناوزه دیا ن ده کردم... به غه زه بی که سیکی راستگۆوه ده موت:

«ئەگەر غیرەتتان هەیه ئەم نیوەرۆیه وەرن و دواى من و بزە بۆر
کەونا» .

تەنھا کەسێک لە مالم و لە مەکتەب کە برۆای پێ دەکردم (شیرین) بوو،
لە گەل خەیاڵەکانی مندا بەرز دەفری، ئەم تاکە کەسێک بوو گەر درۆشم
کردبا بەراست لێمی وەر دەگرت، بەدزییەوه پیتی دەوتم:

«رۆژتیک دێم و دەکەوینە دواى بزە شیت... خەم بەو منالانە مەخۆ...»

هەمیشە خۆی بەسەرەژن دادەنا، بەچاو و دەم و دەست دەدوا، جگە لەو
کەسێکی دیکە نەبوو گوێ لە چیرۆکی پر لە سەیر و سەمەرەى من و
بزە کەم بگرێ، رۆژ بەرۆژ لە شیرین ورد دەبوومەوه، پەرچەمی جوان برۆای
سەر ناوچەوانی، چاوەکانی، رەشتالەیی روخساری و هەردوو باسک و
بەلەکی، چوارپەلی کورت و تووکنی: کتومت لە بزە کەم دەچوو، فیز و
هەواکەى، جورئەتى لە رادەبەدەرى، هەر کە زەنگ لێی دەدا لەو گۆرەپانە
پر لە زیخ و چەو دەدا پراوەدووی کور و کچەکانی دەنا و کەس لە غارغارین
پیتی نەدەگەیشت، زۆرانیتی لە گەل کورەکان دەگرت، بزۆترین و
ژیکە لانەترین کچی پۆلە کەمان... کە پێم دەوت تۆ لە بزە شیت دەچی،
بەمەکرەوه دەخەنبیەوه و دەى وت:

«دە مپە» .

نەمەدەوتیرا... دایکم دەى وت نابێ ئەوەندە کچانی بیت و کیژی
دەرودراوسێ مەخەرە دواى خۆت بۆ ناو ئەو شاخوداخانە، چەند جارێک لە
تەویلەدا... لە بەردەمی مالتیدا بزە کەمی دیبوو، بەس مەراقی بوو بزانی
کەوتنە دواى بزنیکی شیت لە ناو ئەو چیا و چۆلەدا چۆن چۆنییە، ئەو
هەموو رێکەوتە جوانە چییە کە ئەو ئاواهی پر تەماع دەکا، من لەوه بێ
غیرەتتر بووم هانی بەدم، تا پاش نیوەرۆیهکی خوشی بەهار بوو وەک
فریشتە لەسەر گاشە بەردێک دابەزی و... من لە خوشی و ترسانا دلم
داخوړیا... بەخۆی و چەقۆی دەستییهوه لەژێر هەتاودا دەبریسکانەوه،
عەكسى تیشكى سەر دەمی تیغەکە چاوانی پێ دادەخستم... وتی:

«بەبیانوی کەنگرکەرنەوه هاتم» .

بەجووتە، شیتانەتر لە بزە کە ریمان دەکرد، دەبویست بیبەم بۆ لای ئەو
شانه هەنگەى کە لە ناو کلۆری پیەرە دارگۆتیزە کەى سەر خەرەند
دۆزیومە تەوه... بردم، ناو هەناوی داکەوتووی دارە کە پر بوو لە هەنگوبنی
مەییو، پەنجەى دۆشاومژەى تیا بزر دەکرد و بەتامیکەوه دەیخستە سەر
زمانی شەقار شەقاربووی، بۆ لای ئەو تووتێکە دەستیم راکیشا کە لەژێریدا
ئەو هەموو شلیکە خۆیناوییە خۆیان لە چاوان شار دەبۆوه، کە بردمە سەر
لاتیک لە قورادە و پیفۆک و گێزەلە کە ئەم حەزی لێ دەکردن؛ خۆی تیا
دەگەوزاند، کە حەکایەتى ئەو خوشیتکردنەم بۆ نەنکم گێرایەوه... پیتی وتم:

«باوکی شیرین پێ بزانی، بەیەک گوللە سەرت هەلەدەگرێ... خۆت
دەزانی چ پیاوتیکی دلرەقە!» .

دەزمانی نەنکم راست دەکا، هەموومان حەکایەتى جەرگبری خوشکە کەى
شیرین-مان دەزانی کە چۆن باوکی هەلیداو تە ناو خەرەندە کە و کەس
لاشە کەى نەدۆزیو تەوه، تەنھا لە بەر ئەوهی لەسەریان وەختی هەلخستنی
جل بە تەنافەوه چاکوچۆنی لە گەل کورە دراوسێیە کەیان کردووه. چەندە حەزم
دەکرد لە پۆل لە تەنیشت شیرین-هوه دانیشم، نە لە پۆلی یەک و نە لە دوو
و نە لە سێ نەیان هیشت، نەمەدەویست کچانی بێم، خەونم دەدی رۆژتیک
بێ و هەردوو کمان گەورەبێن... دوور لە راستە و چاوسوورکردنەوه کانی
مامۆستاگان، شەپازللەکانی باوکم، لەو تەختە رەقەى ژێرمان، لەو
تەختە رەشە رەنگ بواردووهی هیچی لەسەر نەدەنووسرا، لە وێنەکانی
مرۆقی (نیاندرتال) بەسەر سەرمانەوه کە چۆن بۆق دەخوات... من کە خۆم
بەفەرهاد-ی ناو حەکایەتەکانی نەنکم نەدەگۆرپییهوه چیم دابوو لە
هەلمژینی تۆزی تەباشیر؟ چەندە خەونم دەدی زوو گەورەبم و... من و
شیرین و بزە شیت لە ئەشکەوتیکدا بژین... بەتەماعی ئەوهی منی شوان و
عاشق بيمە پیغەمبەر، مەکتەب لێ نەدەگەر نە بيمە فەرهادی عاشق، نە
شوان و... نە پیغەمبەر، چ خوش بوو کە مامۆستای وەرزش بازنە لە

گۆره پانه که پهرتی ده کردین، به خه نینیتکه وه که ده بخنکاندم چاوم له چاوی شیرین ده بپری، چ زوو زهنگ لیتی ددها و له خووشی گه مه و به زمی حه قله شله لی و سابوونا ره قی و هه لیکسی و چاوشارکی و پینجوکانی و شینه ومینه و مامه سوورانی و بازدانی و حیلانننیهان ده کردین... وهی خودا هاوار چهنده حه زم له گه مهی گورگ و مهر بوو، کچه کان ده بوونه دایکمان و هه ندیک له کوره هاره کان ده بوون به گورگ و چکۆله و جیقنه کانی و هکو منیش ده بووین به مندال، هه میشه شیرین-م ده کرد به دایکی خووم و ده بوو هه ر کوره له پشت دایکییه وه خووی حه شاردا، هه ردوو دهستم ده خستنه سهر ئیسیکه بندی زۆر ناسکی خوار که مه ری:

دایک: کوره که م... مالتی چۆل نه که ی.

مندال: هۆ... دا... نه توو چ ده که ی؟

دایک: ده چمه دارا.

مندال: نه منیش دیم

دایک: گورگ ده تخوا

مندال: وی... نایه م... نایه م

گورگ: ئاغا هاتییه بو مه ره کی

دایک: به خوا ناییا قشپله کی

په لاماری گورگ ده کرد به بیانوو، ده نیو قاوو قیژ و ترس له گورگی له عنه تی باسکم له ناو قه دیبه وه و هه ردینا و به یه که وه ئه و ناوه مان گیره ده کرد و من بابه خولم به شیرین ده کرد، به یه که وه به رده بوینه وه و هه لده ستاینه وه، خودایه... شیرین چهنده له دایکیکی ئازا و هه ر ده چوو... نه یه ده هیشته که لبه تیژه کانی گورگه که بگاتی...

دایک: لاکه وه و نه یه یته پیتی...

گورگ: ناگه ریمه وه و په لامار ده دم...

دایک: نه منیش په رنیهان ده که م...

گورگ: من برسیمه و... خه رایی ده که م...!

له ده جار... جارنکیان گورگه په رنیه که ی تیک ددها و منی ده خوارد... شیرین به دیارمه وه دۆش داده ما و چاوه کانی پر ده بوون له گریان، هه ره که بلتی به راستی خورایم، خووم مات ددها و ده مردم، یه خه ی کورته که که می ده گرت و شیرزه و په ریشان دایده ته کاند، کتوپر چاوه کانه ده کرده وه و له گه ل فیکه ی ماموستا راست ده بوومه وه... چ خووشیه کی کورت و که م خایه ن بوو... دوا ی ئه و سوعیه ت و که یف و گه مه یه ماموستا (یونس) ده هاته ژووری و پۆله که ی لی ده کردین به جه هه ننه م، له ترسی مار و دوو پشک و ئاگری دۆزه خ و گوناھی دایکه حه وا و باوکه ئاده م ده بوو تا ته قینه وه ی قولپی گریان له دلدا هه ر هه موومان غه مگین بین، به خووی و سیوه رزیه که ی ناو دهستی ده هاته ژووری و باسی له و به هه شته خووشه ده کرد که به فریوی دایکه حه وا دۆراندمان، ئاگری دۆزه خمان کرد به مالممان، له و هه موو ناز و نیعمه ته بی به ریهان کردین، له و به هه شته خووشه ی پر له میوه جات، له وی که نه سه رماسان ده بوو... نه گه رما... پر به پۆله که ده یه نه پاند و هه موومانیه ده تۆقاند... ئاخه بو به گوپی شه ی تانتان کرد؟ وهی... وهی... له و گوناھی تا ئه به د رووی ره ش کردین... پسوای کردین... به هه ر چوار ده وری خویدا خولی ده خوارد و تفی لی ده کردین... وه که ئه وه ی ئیمه هه م شه ی تان و هه م ئاده م و حه وای گوناهبه ر بین... هه ر هه موو شتیکی لی حه لال کردن... خودای ته به ره ک وه ته عالا فه رمووی: له و دره خته مه خوون... رۆله کانه... شه ی تان له به رگی ماریک یان تاوسی کدا بوو... نازانم... هات و چرپانندی به گوپی حه وادا... حه وا-ش چرپانندی به گوپی ئاده م-دا... ئیدی له و رۆژه وه... له و سه عاته وه ئیمه به ر له عنه تی خودا که وتین... هه ر جاره و کور و کچیکی بانگ ده کرده به رده م ته خته ره شه که و ترسنۆک و پسوا و گوناهبه ر رووبه روو له به رده می ئیمه دا ده وه ستان: ده بوون به ئاده م و حه وا، کچیکی دیکه ی بانگ ده کرد و پیتی ده وت:

«تۆ ببه به دره خته حه رامه که».

چهنده ها جار واریک ده که وت من بیه به باوکه ئاده م و شیرین-یش

دایکه حهوا، به چ ترسیکه وه به گوتی مندا دهیچرپاند که قه پال له سیوه رزیوه که ی ماموستا یونس بگرم و بیخوم، کتوپر ماموستا هاواری ده کرد و رووی له کوپ و کچه کانی دیکه ده کرد و دهی وت:

«ههر همووتان ههسته وه و دهسته کانتان هه لبرن و بینه درخت و شنهن خۆ بله رینه وه».

پاشان له شیرین-ی ده خورپیه وه که وهک حهوا له خسته م به ری... تهویش به چ خه میکه وه لیم ده پارایه وه:

«ئادهم گیان... له بهر دلی من نهو سیوه بخۆ!»

هه ندیک جار، له ترسی هاوار و نه عه ته ی ماموستا یونس، که فه رمانی خواهانه ی ده رده کرد که ده بی شیرین له وه ناسکتر فریوم دا، سه ری لی ده شتوا و به چریه به که وه که بیخکنینی دهی وت:

«فه رهاد گیان... له بهر خاتری من له م سیوه بخۆ!»

ته مجاره بیان به سه ر هه ر دوو کماندا دهینه پراند

«ملۆزمینه... هیچ و پووچینه... ئیوه ئیستا ئادهم و حه وای گونا هبارن... شیرین و فه رهاد نین...!»

هه میسه (زرار) ی ده کرد به شه بیتان و تهویش به ده ننگه گره که ی به گوتی حه واکانی پۆله که ماندا دهیچرپاند، ته نها یهک رۆژ زرار و تیرای بپرسی:

«ماموستا بۆ جارێک منیش ناگهی به ئادهم؟»

توند گوتی بادا و بستیک له زهوی پیتی راسته ی پی بهرز کرده وه و پیتی وت:

«چونکه خۆت ئیبلیس-ی»

ده بوو (زرار) شهیتانانه فریومان بدا و سیوه رزیوه که ی ماموستا یونس-مان له لا خۆشه ویست بکا و دهستی بۆ نهو کچه درتێ ده کرد که لاره مل ده وهستا و هه ر دوو ده ستیشی پوو وه ئاسمان بهرز ده کرده وه و خۆی ده کرد به دار سیوی حه رام...

«نه ها لهو سیوه لا سوورانه... نه ها لهو بۆن و پهنگه ی... وه ی وه ی... ئیوه

تامی کهن... گهر بیخۆن تا نه بهد نه مر دهبن و له م به هه شته دا ده مینه وه».

پاشان که به ترسه وه قه پم له سیوه که ده گرت، نهو سیوه ی له ده لاوه جیتی قه پی هاو پۆله کانی به سه ره وه بوو، له ناکا و ماموستا یونس خواهانه فه رمانی پی ده کردم که نه یخوم دهن بهر له عه ته ی خودا ده که وم، به ده م هاوار و قیژه وه ده چوه سه ر یه کتیک له کورسییه کانی پیتشه وه و دهینه پراند:

«مه لعونینه مه یخۆن... لی حه رام کردوون... مه یخۆن...!»

ده بوو (زرار) بلتی:

«نه وه چیه... ده ترسن...؟ دهک داوه شین، خوا حه زی له سو عبه ته... نه ها

رهنگی... نه ها بۆنی... ده ئیوه تامی بکه ن».

ده بوو زوو زوو شیرین دووباره ی بکاته وه:

«ده ده ی ئادهم گیان... دل م مه شکینه... دهن ده تۆریم...».

که که له به م له سیوه که گیر ده کرد و کرمه یه کی نه رم ده می من و ها وه له کانی پر ده کرد له ئاوێکی تفت... ماموستا یونس دهی وت:

«نه ها سهیری کهن... رۆژه کانه... چهنده به ئاسانی به هه شتمان دۆراند، ته گه ر گونا ه ی دایکه حه وای باوکه ئادهم نه بوایه تا ئیستاش هه ر هه موومان له وئ ده بووین، چونکه، له وئ له و مه له کوته مه رگمان نه ده ببینی، سهیری کهن ئیمه له چ گونا ه یکی گه وره وه پهیدا بووین!».

ماموستا به وه وه نه ده وهستا، به ده م غه زه بی خودایه که وه هه موو گیانی ده له رزی و ده یقیژاند به سه رماندا:

«بۆ ده ره وه هه ی مه لعونینه... نه م به هه شته م لی پیس مه که ن!».

به ده م ترسیکی گه وره وه و قریوه و قاقایه کی خنکا و له قورگدا وهک ئادهم و حه وایه کی گونا هبار و سه رکز ده چووینه ده ری و هه وای پاک ی ده ره وه ی پۆلمان هه لده مژی تا زهنگ لیتی ده دا و تیکه ل به هه راوه ژر بای هاو پۆله کانه مان ده بووینه وه.

هه میسه من و شیرین له په نای شووره ی بلندی قوتابخانه دوو به دوو قسه مان ده کرد، نهو ده ترسا و باسی گونا ه ی دایکه حه وای و سیوه

حه رامه كهی بۆ ده كردم، منيش باسی بزنه شیت و گيا حه رامه كانی لا ریتگا كانم بۆ ده كرد، ماموستا یونس به وهش نه ده وهستا و ماوه بهك فیری کردین كه گونا هبارانه له بهر ده رگای پۆله كه بههستین و وهك ئادهم و حه وایه کی شهرمه زار كه چۆن چۆنی له بهر قاپی داخراوی بههشتدا وهستان و گریان و پارانه وه، خودای تووره و داخداریش ده ری کردن، ئاواهی من و شیرین و ههر هه موو ئادهم و حه واکانی پۆله كه مان ده بوو زمان به ده رگاكه دابهیتین و بیارپینه وه و بگرین، ماموستا درزیتکی ده خسته ده رگاكه و تفتیکی لی ده کردین و دهی وت:

«پرۆنه دهروه ههی کافرینه».

ماموستا یونس به وه نه ده وهستا و له هه موو ده رسیکدا به ترسه وه هه موو کچه کانی له دوو ریزی پیشه وه کۆ ده کرده وه، پاشان به په له و شیرزه دهی وت:

«نه... با کچه کان له ریزی پشته وه دابنیشن و ئیوه وهرنه پیشه وه».

له هه ندیک به یانیاندا له بری چه پکیتک گول و ره یحانه، سیوتیم دههانی لاسایی ماموستام ده کرده وه و شیرین-یش قاقا پیده که نی.

«ها... حه وای گیان... سیوه کهت تفته و ناخوری!».

مندالانی دیکه به دهم قریبه وه پیمان له زهوی ده کوتا و خه نی ده بوون.

هه میشه له دواي ئه و گه مه ناخۆشه ی (ئادهم و حه وای) شیرین بۆ دوو سنی شه و خهونی به دۆزه خه وه ده بین، به دهم له رز و تاوه له جیگادا ده کهوت و دایکی به دایکمی وتبوو که به دهم خه وه وه ورتیان ده کا، هه میشه دواي هاتنه وهی بۆ مه کهتبه من دلّم ده دایه وه، یه ک باوهش گول و ره یحانه م دههانی و ده موت:

«ئه ها پۆله که مان ده لیتی گولزاری بهه شته!».

زرار-ی ئیبلیس دهی وت:

«نا... نا... گولزاری گووه!».

ههر بۆ دلخۆشکردنی (شیرین) ناو کتیب و دهفته ره کانیم پر ده کرد له

په ره ی گول، ده مزانی که ده چیته وه و لا په ره ی کتیب و دهفته ره کانی هه لده داته وه، له گه ل بینینی ههر په ره ی گولیک دلّه ساواکه ی داده خورپی و که مه کتی خه نی ده بی... هیچی دیکه م پی نه ده کرا، ناو لا په ره کانی کتیب و دهفته ره کانی، ناو جانتا که ی، گیرفانه کانی پر بیوون له په ره ی گولّه مردوه کانی من، ئه وه نده م گول بۆ ده هینا پۆله که شمان بۆنی تیکه لی گولّه کتیویه کانی گرتبوو... سه رو پرچی، ده ست و په نه ج کانی به مه که وه گولّه کانی به کچه کانی دیکه پیشان ده دا، کچی به رتیه بهر و کویتخا سمایل به چه پک، له داخی شیرین، له باخچه کانی خۆیان وه گولیان ده هینا به گولّه کتیویه کانی من به راوردیان ده کرد، شیرین به فیزی که وه، بی باکانه دهی وت:

«نه تان کردبی... گولّه کانی من جوانترن!».

ئهی خودا چه نده حه زم ده کرد هه تا زوه گه وره بیم و کتیوی بیستوون کون بکه م و کانیویک له شاخان به ته قینمه وه، به سه ر فیتلی پیره ژنی عفريت و شه رانگیز و فه رهاد کورژدا زال بم، به بهر چاوی ههر هه موو ناواییه وه ده ست له ملی شیرین بکه م؛ به دیار ته قینه وهی کانی له شاخدا و خۆشی ناوایی خۆمان که سه ری چه ند ساله هاوار و ناله یانه و ده لاین: وشکه ساله، مه ر و بز نه کان، ژن و پیاوه کان، کهر و مانگا کان، ههر هه موو فرنده و په له وه ره کان، ههر چی مار و میرووی ژیر خاک هه ن ئا و بخۆنه وه، دره خته کانیش سه وز بینه وه، به بهر چاوی هه موویانه وه بلتیم: ئه وه منم که سه وزایی و خیر و فه ر و به ره که تم بۆ هینان... ههر بۆیه هاتووم شیرین له ئیوه بخوازم... ئه وانیش ههر هه موو... به باوکی شیرین-یشه وه پیم بلتین:

«پیرزه و... حه لاله!»

هه میشه له ژیر سیبه ری دره خته کان و به دهم له وه راندنی مه ر و بز نه کانه وه ئه و خه ونانه م ده دی... ده شترسام باوکم، باوکی شیرین، دایکم، ماموستا کانم، هاو پۆله کانم، شوانه کان به نه یینی ئه و خه ونانه بزنان و رسوا بم... ئه و رازه شه رمنانه م له دلّما ده شارده وه نه با پیم پی بکه نن، شه وانه

بەدزییەوه دەمبەردنە ژێر لێفەشپەرەم، بەتەنھا بۆ بزنی شیتەم دەگێراییەوه، هەرچی راز و نیازی دویا سەیرەکەمی خۆم و بزنی شیتیش هەبوو بۆ شیرین-م دەگێراییەوه، هەندێک بەیانی زووتر لە هەموو قوتابییەکان دەهاتین، وەک ئادەم و حەوا یەکی چکۆڵە و گوناھبار خۆمان لە چاوی بەرپۆتەبەر و مامۆستا و قوتابییەکان دەشاردەوه، لە ترسی ئەوێ نەبا مامۆستا عوسمان بەحەیزەرانی کەمی ناولەپیم ئاگردا، شیرین ئارەقەمی شین و مۆری دەردەکرد تا خشتەمی لێکدانەکم پێ ئەزبەر بکا... بەترس و قەهرتیکەوه... فەسەزمانانە دەمی وت:

«واذ له بذنه شیت بینه... خشتەمی لێکدانەکە ئەزبەر کە!»

هەر جارێک هەردوو ناولەپی سوورھەلگەرپاوم بەشیرین پیشان دەدا، فرمیتسک دەزایە هەردوو چاوە رەشەکانی، خودا گیان... چەندە خۆش بوو کە بۆم دەگریا و بەزەبی و سۆزم لە چاوەکانیدا دەخویندەوه... من دەمزانی چەندە تەمبەلم: نە سردوووەکانم پێ ئەزبەر دەکران، نە خشتەمی لێکدانەکە و نە فاتیحاکە... جگە لە شیرین کە دلی نەدەهات، هەر هەموو دویا پێی دەوتم:

«تەمبەل... تەو زەل!»

من دوژمنی مامۆستا عوسمان و ماتاتیکی بووم، چەندە خۆش بوو کە رقییم هەل دەستاندم... من دەمزانی گەر من ئەو نەندەمی تر خۆم گێل و تەمبەل نەکم، ئەو بەجگە لە من شوان و سەپان و شیرۆش دارکاری دەکا، نازانم بۆ هەمیشە لە دەرسەکەمی ئەودا من خەیاڵم هەر لای بزنی شیت بوو، دەیزانی کەمی خەیاڵم دەروا... ئەو کاتە هەلی دەستاندم... هەمیشە خشتەمی لێکدان و یان دابەشکردنە لەعەتییبە کە بوو... بەیانییەکی زۆر ساردی زستان بوو، دوا وانە و خۆشی ئەووم بوو زەنگ لێ دەدا و هەر تاویکی دیکە یە و دەگەمەوه لای بزنی شیت و مێگەل پادەدەم...

ژمارەییەکی زۆر درێژی نووسی... دابەشی کەم بەسەر نۆدا، دەشیزانی کە نایزانم...

«هەستە... کوری کەر...!»

هەستام و بێ خەیاڵ و ملهوپ و بێ باک لە ژمارە درێژە کە ورد دەبوومەوه، پاشان دوو کوکوختی سەر درەختەکەمی پشت پەنجەرە کە پتر خەیاڵیان بردم، نیرە کە شیتانە بالی لێک دەدا و قەستی بوو هەتا زوو بەسەر مێیە کەدا بتسێ، لە گوری بای دەوری بالەکانی پەری بالەکانی و گەلاکان دادەکووتن، کە زانی من سەرنجی هەموو قوتابییەکانیشم بۆ لای کوکوختییەکان راکیشا و بێ ئاگام کردن لە دابەشکردنە کە، لە رقانا هەردوو لای لێوی کەفیان دەردا و یەک شەقی لە قوونم هەلدا و بەتەختەرەشە کەمی وەنووساندم، لە گەل زرمەمی شەقە کە هەردوو کوکوختییە کەش گێژ و زەندەقچوو لێک بوونەوه و فرین بەئاسماندا... عادەتی میز تا ران و بەلەک و ناو پیتاوەکانی تەر کردم... هەردوو دەماری لاملی رەپ بوون و وەکو ئەسپێکی ماندوو لە غاردا هەردوو پەری ئەستووری لووتی بەلەرزە لەرزە کەوتن، پرسی:

«سەگباب... تو شوانی چەند مەر و بزنانی؟»

بەدەم هەنسکەوه و تەم:

«شەست... پەنجار... چل... سی... نە... بوەستە مامۆستا... بەبزنی»

شیتە کەوه چل و چوار... یان چل و پینج»

شیتانە تر پرسی:

«چل و چوار... یان چل و پینج؟»

شپرزە تر و داماو تر وتەم:

«چل و هین... چل هین...!»

تفیکی لێ کردم، ویستم بیسەر مەوه...

«چل و گۆری باوکت... نە کەمی... ئەو تەفە نەسرپتەوه... حەیان... ئەو بزنی»

شیتە بۆ جیا دەکەیتەوه؟»

شەپازلەییەکی لە ناکاوی سەراوەندە ناو دەم و بۆکسیکی خێواندە پشتی سەرم کە وەها توندبوو پۆلە کەمی لە بەرچاو تاریک کردم... لە ترسانا... بەپەلە

و به درۆ وتم:

«چل و پینچ!»

پتر لیم هاته پیشی و به سهرمدا نووشتایه وه... به رقیکی زۆر ئهستوره وه که له جهه ننه مه وه هاتبی په ره ی ناسکی گوئی راسته می خسته نیوان په نجه ی گه ورۆنه و په نجه ی شایه تمانه ی، وه ها توند بای ددها که ئیدی ته واو کویری کردم، تالییه ک وه ک ژه قنه بووت قورگی گرتم... نه مده ویست له بهرچاوی شیرین و هاو پۆله کاغدا بده مه پرمه ی گریان، له وه دا بوو بریشیمه وه، ههستم ده کرد له گه ل هه ر گوئی بادانیک ریخۆله کانم سواری به کدی ده بن... سهروب ن گه دم تیک هه لده هات... بی باکانه پرسى:

«له ماله وه چهند که سن؟»

به ده نگیتی نووسا وه وه، دیسانه وه، ژماره کانم تیکه ل کرده وه:

«حهوت... نه... ههشت... به مهنه وه نۆ... نه نکم...»

قوتابییه کان به ده م ترسه وه، له ژیره وه و به دزییه وه ده خنکان، قهستیان بوو به ده م ته قینه وه ی قاقایه که وه یان قولپی گریانیکه وه بنمیچه که هه لگرن... نه یان ده ویرا... من ده مزانی که تاکه که سیک (شیرین) ه به ده م گری ژانیکه وه، قهه رتیکی قووله وه، قهه ری دوو هاو رپی گیانی به گیانی بو یه کدی له من ده روانی و له ژیره وه ده گری... نه مده زانی که ی په ره ی گویم به رده دا... زۆری خایاند تا پرسى:

«ئه گه ر ئه و چل و پینچ سهرمه ر و بزنه به سهر هه ر نۆ که سه که ی مالى خو تاندا دابه ش بکه ی... هه ر یه که تان چهند سه یوانی به رده که وئ... حه یوان...؟»

وه ها شپه رزه و سه رلیشتیواو بووم... پیم وت:

«مامۆستا... هین... دابه شی ناگه ین... هی خۆمانه!»

خودا هاوار مامۆستا عوسمان کتوپر پیکه نی، قوتابییه کانیش پیکه نین، جگه له شیرین، چونکه من پیکه نینه که ی ئه وم ده ناسییه وه، له ناو ده یه ها کچ قریبه که ی ئه وم جیا ده کرده وه... مۆزه یه کی لی کردن... هه ر هه مسو

خامۆش بوونه وه... بی باکانه تر له جارن وتی:

«له بزنه که ت شیتتر وا بزانه هه ریه که و چهند مه ر و بزنیکی ده با ته له وه رێ!»

وام زانی رزگارم ده بی گه ر بلیم:

«مامۆستا... ئاخه رایه وئ... چونکه دوا ی مه که تبه خۆم ده یانله وه رپنم!»

له گه رمه ی ئه و پرسیار و وه لامانه دا بووم که دیسانه وه هه ردوو کوکوختییه که به فیه رفی باله ماندوو هکانیانه وه هاتنه وه ناو باوه شی دره خته که... له وه نه ده چوو هیشتا به سه ریدا تسیبی، نه به یشت پروو وه رگپیم و له و بی ناگا له کوکوختییه کان رابمپنم، به دزییه وه یه ک دوو جار ئاویم دایه وه، چلاو چل نیره که دوا ی مییه که ی ده که وت و نه یده هیشت بسه وئ، ئیدی دوا قسه ی من شیت و هاری کرد... به په له قوتابییه کی نارد تا حه یزه رانه که ی بو بپنچ، شیتانه هاواری کرد:

«که ر کوری که ر ئاسانه ترین دابه شکردن نازانیت... به شه ره فم ده که م به شه را!»

بی پیتوتن هه ردوو ناوله پیم بو کرده وه، حه یزه رانه که ی تا بنمیچه که هه لده بری، حه یزه رانه که هه وای شه ق ده کرد و وژه وژی کاسی ده کردم، هه ر هه تا شه شه مین حه یزه ران زه حمه ت بوو... ئیدی دوا ی ئه وه ده سه ته کانم هی من نه بوون، کتوپر زه نگ لیتی دا... ده نا سویندی شه ره فی خواردبوو که چل و پینچ حه یزه رانم لی بدا که ده کا ژماره ی مه ر و بزنه کانم... شه و هه ردوو له پیم به سوئی ده که وتنه وه و وام هه ست ده کرد که دوو پشکو له ناو له پما قرچه قرچ گوشت و ئیسقان به یه که وه ده سووتین، شه و له تاو ژانی هه ردوو ده ستم ده گریام، نه نکم گوئی له هه نسکی شاراوه و خنکاوم بوو له ژیر لیفه که وه... نه مده ویست که س پپی بزانی، خوئی پی نه گیرا و زوو زوو ده پیرسی:

«ئه وه تۆی ده گری... رۆله!»

من هه ر هه نسکم هه لده دا، کت و کویرانه له ناو پیخه فه که وه به داره دار

هاته ده ری و فتیلی فانۆسه که ی بهرز کرده وه، که فانۆسه که ی له روخساری تهرم نزیک خسته وه، تهر و غهریقی فرمیسک، هاواریکی خنکاو له قورگیا تاسا، به سه رمدا گریا و هه زار دوعای مهرگی له مامۆستا عوسمان کرد، به شینه یی ناو هه ردوو له پمی به رۆنه گهرچه ک چه ور ده کرد، زوو زووش به گری دانه مرکاوی زۆپاکه په رۆی گهرم ده کرد و ده یخسته سه ر هه ردوو دهستم و په نجه هه لتوقیوه کانم... سفتوسوی ناوله پم و په نجه کانم که متر ده بۆوه، ویستم له گریان ژیری بکه مه وه... بۆیه پرسیم:

«نه نی...؟»

«نه نی به قوریانت بی!»

«راسته باوکه ئاده م و دایکه حهوا له سه ر سێو خواردنیک که خودا لئی حه رام کردوو له به هه شت ده رکراون؟»

«سێوی حه رامی چی رۆله... کئ ئه م درۆیه ی به ناوی خوداوه بی وتی؟»
«مامۆستای ئایینه که مان... نه نی»

«نه... رۆله... ئه وه نه دی من بزانه م و له مه لاکانم بیستوه... ئاده م و حهوا له گوته گه نه که یان خواردوه!»

«بۆ چی لئی حه رام کردوو؟»

«حیکمه تی خۆیه تی»

«حیکمه ت چیه... نه نی؟»

دلێ نه ده هات لیم به خورپته وه، وه ک هه ندێ له شه وانێ پێشووتر داوام لئ بکا بنووم، چونکه به یانی گهره که زوو له خه وه هه لسییم... به ده م چه ورکردنی ناوله پمه وه زۆر به نه رمونیانی میه ره بانترین نه نک له دونه یادا وه لایمی دامه وه:

«خودا هه ردووکیانی ئینتیحان کردوه... مامۆستا چۆن بزانی تو باشی یان خه راپ گهر ئینتیحانت نه کا!»

«راسته نه نی... گهر ئه و گونا هه نه بوایه ئیستا ئیمه له به هه شت ده بووین و... هه رگیز نه ده مردين...»

«رۆله شیرینه که م وایه... ژان و ژووری ژنانیش به ده م مندالبوونه وه هه ر له پای هه مان گونا حه... پیاوان که ریش و سمیلیان هه یه هه ر هه مان سزایه...»

«نه ده بوو خودا ده ری نه کردبان؟»

«نه... رۆله که م... نه... چونکه دوا ی گوته گه نه که ئاده م و حهوا له وه به هه شته پاکه ی خوا پیسایین کرد...»

ده گریا و ده پارایه وه که خودا له گونا هه کانی ئه و و هه موو خانه واده و موسلمانان خۆش بی... ئه و شه وه تا من خه وتم نه نکم به سه ر به رماله که وه ده گریا و ده بوورایه وه و وه ک پیه ره گورگیک ده یلوورانده که خودا به گونا هه کانی ئاده م و حهوا ی له گه ل نه کات.

خودا هاوار... من به ته مای چی بووم... ده موسیست وه ک فه ره اد عاشق بم و وه ک موسا پیغه مبه ری شووان مه زن و پیروژیم، که چی وه ک هه ر قوتابیه کی ته مه ل ناوله پم ئاگر ده دن... که به باوکه یان وت مامۆستا حه سیرمه یدانێ پئ کردوو...

بی باکانه وتی: «موسته هه قه!»

من بیرمه... چ زستانیکێ ساردبوو که بۆ دوا جار مامۆستا عوسمان دوو په نجه ی دهستی راسته می شکاند، رۆژنیک له و رۆژه زۆر خۆشانه ی من و شیرین بوو، ئه و چه ند به یانییه ی که من و ئه و یه که م که س بووین ده هاتینه پۆله که و به دیار قرچه قرچی سووتانی داری قه لاکه ری ناو زۆپاکه داده نیشتین و من هه ر باسی بزنه شییت و ئه و شوپنانه م بۆ ده کرد که تازه دۆزبومنه توه، جاروباریش به مه کره وه په نجه شکا وه کانی خۆم پیشان ده دا تا پتر دلێ بکۆلئ و بۆم بگری، هه موو قسه جوانه کانی ناو حه کایه ته کانی نه نکم ئه زبه ر بوو... زوو زوو سه رسامم ده کرد، پیتی سه یر بوو که ئه و هه موو حه کایه ت و په ند و داستانه م ئه زبه ره... که چی فاتیه حه و سه رووده کانی نیشتمان و خسته ی لیکدانم خولق لئ نییه... ده موت:

«شیرین خه م مه خۆ... و مه گری... رۆژنیک دی من و تو گه وره بین...»

بەيەكەوھ لەگەڵ بزە شىت لەو شاخە بەرزە دەپەرنەوھ... دەلتىن ئەودىو
شارى زۆر خۆش و رازاوى لىيە... من رقى دونيام لە مەكتەبە!...»

لەشى گەرم داھاتووى بەگىرى زۆپاگە لە لەشم نىزىك دەخستەوھ و لە
پەرچەمى برارى ورد دەبوو مەوھ، وىنەى بزە شىت و شىرىن-م لى تىكەل
دەبوو، دەمبىست لە ئامىزى بگرم و ماچى بگەم... وەك چۆن لە خۆشيانا
تەوتلى بزەكە ماچ دەكەم، نىوان ھەردوو برۆ پەيوەستەكانى... نەمدەوترا...
دەترسام لە ناكاو يەكئىك لە ھاوپۆلەكانم، مامۆستا يەك، دەرگاوانەكەى
بەرتۆبەر، بەرتۆبەر خۆى بىت و بمىنى و قسەكەى داىكم بىتە دى و
ئىدى رساوبم و ئابرووم بچى، ترسى مامۆستا عوسمان-م نەبوو، چونكە لە
ھەموو قوتابىيەكانى پۆلى شەشم بىستبوو كە شەوان قەراپەيەك دەخواتەوھ
و تا نىوەرۆش بەرى نادا... ھەمىشە درەنگ دەھات، واش نەبووايە بوونى
شىرىن لە تەكما بەس بوو گوئى بەداركارىيەكى دىكەى مامۆستا عوسمان
نەدەم... بەلام ماچ... وەى ھاوار... لەوھياندا دەيكوشتم... كۆلمەكانى دەبوون
بەدوو پەنگر و دەسووتان، ھالائىك لە ئازاى جەستەى بەرز دەبووھ،
ھالائىك كە ھەستم دەكرد دەبى بەتەمىكى تەنك و كەمەكى رۆخسارى
شىرىن-ى لەبەرچاوانم لىل دەكرد، تاوتائىك ھەر پىنچ پەنجەى راستەمى
دەخستە ناو دەمى چكۆلەى خۆى و... ھەناسەى گەرمى دەدا و دەبوست
بەھالائى ناو دەمى پەنجەكانم گەرم بىنەوھ و سفتوسوتىيان داىركىتەوھ و
خوتىيان تى بزى، زمانى گەرمى بەر سەرى پەنجەكانم دەكەوت و خەنى
دەكردم، چەندىن بەيانى زوو، بەر لە ھاتنى ھاوپۆلەكانم، ھەر جارە و
بەبىيانوويەك من تكام لى دەكرد كە زووتر بى... دواى يەك ھەفتە ئاوساوى
دەست و پەنجەكانم كەمتر بووھ، دواى ئەوھى نەنكم سى جارارن بردمى بو
لاى بەيتال، ھەندىك جار شىرىن لەگەلما دەى وت: «ئاخ». ئەو كاتەى
برووسكەى ژانىك لە پەنجەكانمەوھ دەگەيشتە كەلەم و دەيتاساندم، ئەو
ئولفەت و خەم و نىزىكبوونەوھى شىرىن و ھا سەرمەستى كردبووم كە ھەز
بەوھ بگەم جارنىك و دووى دىكە ناولەپم ئاگر بەدن و پەنجەكانم بئاسىن...

تەنھا و... تەنھا بوئەوھى شىرىن دلى پىم بسووتى و بەھالائى ناودەمى
پەنجە مردووھەكانم زىندوو بكاتەوھ، ئەو بەيانىيانەى كە ھەردوو كمان لە
بەفر دەچەقبن و پىتلاوھەكانمان پىر دەبوون لە ئا... من خۆم لە بىر دەچۆوھ و
بەپەلە گۆرەوييە تەرەكانم پى دادەكەند و لەبەر زۆپاگە و بەقەرەغ مىزىكەوھ
ھەلمدەخست تا زوو وشك بىتەوھ، كە دەمزانى وەختى ھاتنى
قوتابىيەكانە بەھەردوو دەست گۆرەوييەكانم لە گرى ھەلایساوى كونى
زۆپاگە نىزىك دەخستەوھ، ھەمىشە بەر لە ھاتنى ئىمە و زۆر زووتر (باجى
لەعلى) زۆپاگەى گر دەدا، جاروبار ھەردوو پىيە تەزىوھەكانىم دەخستە ناو
كۆشى خۆم تا سەرما لەسەرى پەنجە تەزىوھەكانى دەرىكەم، ھەندىك
جارىش ھەردوو دەستە سىرپوھەكانىم دەخستە ھەردوو بن ھەنگلى خۆم تا
كەمەكى گەرمتر بىنەوھ، خامۆشى پۆل و گرى زۆپاگە و پىتلاوھ
كەوتووھەكانى شىرىن و ھەكايەتەكانى بزە شىت بو من لەيادچوونەوھى
دوونىيەك بوو پر لە دلرەقى باوكە و تقورچ و ھەرەشەكانى داىكە و ترسى
مامۆستاكان و مەزاقى ھاوپۆلەكانم، من چەندە دلەم بەو بەيانىيانە خۆش بوو
كە بەدزىيەوھ بەر لە ھاتنى قاووقىزى قوتابىيەكان من و شىرىن گەورە و
سەردارى پۆل بوو، لە يەكئىك لەو بەيانىيانەدا بوو كە مىزە خەرەپەكەى
شىرىن-م گۆرى، باشتىر و تۆكەترىن مىزى پۆلەكەم بو دزى، لە يەكئىك
لەو بەيانىيانەدا بوو كە لاساى مامۆستا عوسمان-م كەردەوھ: سەگباب...
بەخۆتەوھ مىگەلەكەت چەند سەر مەر و بزنى تىدايە... لاساى مامۆستا
يونس: تۆ وابزانە ئادەم-ىت و شىرىن ھەوايە- و فرىوت دەدا و دەلتى
سىتوھەكە بخۆ... خوداش فەرموويەتى مەبخۆ... بەلام تۆ ئەوھەندە نەگرىس و
ھىچ و پووچى... ئەوھەندە كەرى كە دەبخۆى... شىرىن قاقا پىدەكەنى و
بەپشتدا دەكەوت و بەرملى سىپى و سافى وەك بەرملى كۆترە بارىكەيەك
دەدرەوشايەوھ، وام ھەست دەكرد پىكەنىنەكە لە قورگىيەوھ سەر دەكا و
لەسەر ھەردوو لىتوھ سووتاوھەكانىيەوھ دەتەقبن و سەرمەستىيان دەكردم، ھەر
لەو بەيانىيانەدا بوو كە جاروبار بەدەورى زۆپاگەدا سووكە سەمايەكى

شیرینانە ی دەکرد و خۆی دەلهنگاند... له گەڵ (با) دا دەخولایهوه و گێژی دهکردم... پێچیک و دوو... و ده... کراسی کلۆشی پر دهبوو له (با) تا سەر ئەژنۆ مه یله و رەش و تاریکه کانی و ده درده که وتن، هه میسه بیرم له وه ده کرده وه که کتومت له بزنه شیت دهچی، من سه یرم له مامۆستای زانیاری دههات که دهی وت ئیمه ی مرۆژ ده گه ر پینه وه سەر ره گه زی مرۆژی (نیاندرتال) که سەر و که لله ی هەر له مه ییون چوه، دهی وت مرۆژی نیاندرتال هەر له نیو ئەم شاخ و کیتوانه دا ژیاوه، له نیو ئەم ئەشکه وتانه دا، راوی که له کیتی کردوه و بۆقی خواردوه، من که سه یری شیرین-م ده کرد... به ته نه ا مه زنده ی ئەوه م ده کرد که توخمی ئەم بگه ر پینه وه سەر بزنه کیتی، سه یرم لی دههات به رملی ئەوه نده سپیه و سەر ئەژنۆکانی ئەوه نده ره شن.

من به دیار گری زۆپاکه وه هه لده ترووشکام و کز و زه بووانه له شیرین راده مام که وه ک په پوله به ده ورمدا جوانترین سه مای ده کرد، به هه ردوو بالی هه وای مردوی پوله که ی شپرز ده کرد، له سه ر نووکی پیلاره کانی ده خولایه وه و وه ک کۆتره باریکه جارێک بالی راسته و جارێک بالی چه پی له زه ویه که ده خشان، گه رده لولیتی زۆر شیرین له ته م و جوانی و سوژی به ده وری مندا ده خولقاند، هەر خولانه وه یه ک و باز نه یه کی به چواره وری مندا ره سم ده کرد و ئیدی من گیرۆده و به نده وار خیل ده بووم و له و راده مام، که کایه ته کانی نه نکم پر بوون له خۆشی و سه رسامی... به لام هه یچیان وا سه رسام و سه ر خۆشی نه ده کردم، خۆشی هه موو دونیام له و به یانیانه دا بوو، له و ناوه ش په لکی زۆری ئەو گوله کیتویانه ره ژابوون که من بۆ شیرین-م هه ینا بوو، هه رگیز نه مده و پیرا باس له و خۆشی سه ما و سوردانه ی شیرین بکه م، شه ویکیان زۆرم له خۆم کرد به نه نکم وت و ئەو رازم درکاند... به چ ترس و خه میکه وه وتی:

«رۆله شیرینه که م ئەم مه یله شه یتانییه... ئەو هه وه سه گونا هه ... و... چیتر وا مه که... با خودا هەر له هه نوکه وه غه زه بت لی نه گری».

هەر ئەو شه وه ... چه ندين شه و ی دیکه تی ده کۆشا فیتری نوێژم بکا تا چی زوه خۆم پاک بکه مه وه... به لام هه بیهات من فاتیه حاکم هەر پێ ئەزه ره نه کرا... خۆشی دووه مم ئەوه بوو له دوا ی به ره لابیون له مه کته ب ده چوومه وه کن بزنه شیت... خودا هاوار چ خۆشیه که بوو هەر رۆژه و گۆلا ویک، کانییه کی تازه ته قیو و هه شتا شیلوو، گولیک، به ردیکی ره نگا و په نگ، هه یلانه یه ک، هه یلکه یه کی تازه قه رنجاو به ده نووکی بیچووه مه لیک، ئەشکه و تیک، شان هه نگیک، شان هه یرو له یه کم ده بینی، دره ختیک ئاوساو و بارگران به میوه ی وا که له هه موو ژیاغا نه مدی بوو، هه لفرینی پۆله مه لیک له ژیر ده وه نیکدا، شکانی لقیکی باریک له ژیر قورسایه ی جووتبوونی دوو کۆتره کیتیدا، که وتن به سه ر مێرگی که به گولاله سووره خوتناوی بووین، بێ تاگا له میگه له که م جوگه له یه ک ده ستی ده گرتم و له گه ل خۆیدا ده بیردم، جار هه بوو وازم له بزنه شیت ده هه ینا و ده که وتمه دوا ی (شوان هه لئه تینه)... ده مزانی چ مه لیکه شه یتان و فریوده ره... تا په نجه کانم به ر کلکی نه که وتبا نه ده فری... خودا هاوار چه ند جوان بوو ئەو فریوه... هه ندیک جاریش که ده مویست گوله کیتویه کی ده گمه ن و جوان و بێ ناو بدۆزمه وه و دلێ شیرین-ی پێ خۆش بکه م، هەر ده گه رام هه یچ، له ناو بزنه شیت به ده م با ی غاره وه ده یخسته م دوا ی خۆی... هه روه ک بلێی خه یالی منی خوتن دیته وه تا ویک و ده بیردمه لای توو ترکیک و ده مدی... ده مدی گولیک... گولیکه ده گمه ن و گه شاهه له ژیریدا خامۆشه، هه میسه بزنه شیت ده بوو به پێشه نگی من و کتوپر وه ک عفریت و بزنه کانی ناو که کایه ته کانی نه نکم ده بیردمه سه ر گوله باخیک که من نه مده زانی چۆن چۆنی له ژیر ره و تیکدا وا خامۆش و په نهان رواوه و نوستووه... وه ها بز که جگه له شه یتان و بزنه که ی من که س نه یدیه، ته نه ا که سیک که ئەو هه موو راز و درۆیانم له لا ده درکاند شیرین بوو... ئەویش به ده م سه ما وه بێ سه رسه ختی و گومان ده ی وت: وایه... وایه... ئەو چه نده جوانتر سه مای ده کرد من پتر درۆ و راستیم تیکه ل ده کرد، خه ون و خولیا، خه یال و

زینده خه و... شیرین به دهرودما سه مای ده کرد و کراسه که ی بازنه په کی له هه وایه کی خو ش ره سم ده کرد... تا شو تینیکم ده دی - خودایه... نه سته غفیرو لالا - گهر دایکم له وئی بو وایه بی شک له سهر نه و چاوه زیت و بزانه م هه ردوو پشتی ده سته کانی داغ ده کرد... وام ده زانی دایکم، نه نی... ماموستا عوسمان له پشت سهرمه وه وه ستاون و لیم دهروانن... زنده قم ده چوو... به ترس و شهرمه وه چاوه کانم نز ده کرد و کزوله و شهرمن و ترسوک له پیتلاوه قوراوییه کانی خو م دهروانی... شیرین زوو زوو پیتی ده وت م:

«**نه وه چیه... داوه شتی... نایکم... چاوه لبره!**»

سهر ما برده له و غه مگین ده موت:

«**شیرین... سه ما... به سه... وهره... دانیشه!**»

دانه ده نیشته... بی ناگا له من، بی ناگا له ترس و تو قینی ناو رو ح و دلّه چکوله که م... خو شی لی ده هات که وتوته سهر له پی (با) و ده فری... وه ک په روانه به هه وادا بفری له گری زوپاکه نزیک ده بزه... له گه ل جو شی گهر متری شیرین زوپاکه نیله نیل ده سووتا و ته لاشی داره کانی ده ته قانده... به دهم سه ما وه له منی که لله کاس و ور نزیک ده بزه و دامینی کراسه که ی له رو مه تم ده دا... من له خو شیا نا... له ترسانا خه ربک ده بوو بگریم... بگریم... گریانیک حه یای خو م به رم... له حه ژمه تانا به زه پی هه لده ستامه وه و په نجه ره کانم به رووی هه وای زور سارد و ته زبوی شاخه کان ده کرده وه تا تاره قهی سهر هه ردوو نه بر وکانم سارد بکاته وه.

شه ویتکیان، خو ش خه یال، زورم بو هات و به نه نکم وت که به قه د فه رهاده که ی ناو حه کایه ته که ی منیش شیرین - م خو ش ده وئی... پی م وت که منیش ده توانم وه ک فه رهاده که ی نه نکم کیسوی بیستون کون بکه م و کانیاویتک به ته قینمه وه، به گالته و مه زاقیکه وه دهستی له مه چه کی زور بار بکم ده دا و پیتده که نی:

«**روله شیرینه که م با گه وره تر بیت... به م قول و بازوانه وه قولنگ به تو**

به رز نا کرتیه وه».

هه موو جار بیک غه مگینی ده کردم که ده ی وت:

«**واز له م شیرین - ه بینه... نه م شیرین - ه شوو ده کا و تو هه ر شوانی به ر خه لی... په له مه که... شیرین - ی خو ت هه ر په یدا ده بی!**»

هه میسه هه ره شه ی لی ده کردم که نه گهر مه ربکی دیکه م هه لدری... یان گورگ زه فه ری پی بیات باوکه هه لمده واسی... ترساندمی و سویندی به خودا و پیغه مبه ران و چی نه سحابه و نه ولیا هه یه خو ارد که ئیدی شه وانه حه کایه تم بو نه کات گهر من نه ونده خو ش خه یال و که م مار یفه ت بم و خو م به لاس و مه م و سیامه ند و فه ره اد بزانه... سویندی دام که شو انیک کی عاقل بم و خو م شیت نه که م و نه که ومه دو ای قشلی بز نه شیت...

پیشبینی و ترسه کانی نه نکم هاته دی، باوکه بو به ک هه فته له ژیر زه مینه که به ندی کردم، پوره زوله یخام به دزییه وه نانی بو ده هینام، دو ای نه و رژه بوو که بز نه شیت بر دمییه ناو ته بار بیک له شلیک، نه وه نده م خو ارد ده ت وت گورگیکی برسیم و ده م به خو یناوی ناو هه ناوی مه ربکی سوور بووه... که گه رامه وه زانیم یه کیک له مه ره کانم رو وه و خه ره نده که هه لدری اوه، خو اردنی نه وه هه موو شلیکه و شه پازلله و له ققه کانی باو کم تووشی سک ئیشه و رشانه وه بیان کردم... تا به یانی دایکه و نه نکم به دیار مه وه گریان... وایان زانی ده مر م... دوا جار به تکای به رپیه به ر و ماموستای وهرزش منیان له و ژیرزه مینه دهرهانی... له دو ای پارانه وه ی هه ر هه موو دهرودراوسیییه کان... عارم نه دهنه... بی باک و مله پور... هه میسه دو ای هه ر لیدان و کوتانیک راست ده بوومه وه... بز نه شیت خو ت بگره وا هاتم... باو کم پر به دل ده ی وت:

«**خودا بکه م خو ینی تو و بز نه که ت تیکه ل بی!**»

له گه ل بز نه شیت به جوته هه له ته و ده للی ده بووین، خو مان ده دایه ده ست تووله ری و بز نه ری و کویره ریگا کان، له وه وه فیرووم که تا به راسته ری دا برین هیچ نابین... هیچ نابیستین... له بز نه شیت وه فیرووم که نه و

راسته پښه یی هممو تاوایی: بهژن و پیاوهوه، به پیر و گه نجهوه، به مهن و منالتهوه پیایدا ده ژن پره له قهرسه قول و قشپل و ته پالته و ته پکه ریخ... پره له تف و به لغم و بونی میزی مانگا و مهر و بز و کهره کان که مروث کویر دهکا... تنهها که له راسته ری لامان ددها ده که وتم به سهر شاره میرووله ی و ادا که به قهد شاروچکه که ی خو مان قه له بالغ بوو، بازرقه و نهرمه غاری ههردوو کمان و قریوه ی من سه دهها مهلی کیوی هه لده فراند که ناسمانیان پر ده کرد له رهنگ و جریوه ی خو ش، هیلانه ی وام ده دژزیبه وه که پر بوون له هیلکه ی رهنگا ورهنگ، نه شکه وتی و نسرم و سارد که به چله ی هاوین پیویستم به که پهنگ بی، قرژالی وام ده بینی که به دوو سهر ده ریوی، ماسیبه پانکه ی و که هه هه مو زهر و نازاری راسته کانی ماموستا و شه پازلله کانی باوکی بیر ده برده وه، ده یه ها جار شه وم به سهر داده هات و جریوه جریوی نه ستیران هه شاگه شکه یان ده کردم و هه م ناگاداریان ده کرده وه که له وه درهنگتر بی گورگ خوینی من و بز نه شیتیم تیکه ل دهکا، شه وانه تا وهختی خه وتن به دهم گوئیگر تنه وه له حه کایه ته کانی نه نکم درکم له بن پیته کانم درده هینا...

سال نه سوو رایه وه و مهریکی دیکه م بزر کرد: دزیبان... گورگ خواردی... هه لدریا؟ نازانم.

له سهر نهو گونا هه گه وره یه هه فته یه کی دیکه ش زیندانی کرام، سهر باری شهق و تف و جوین، دیسانه وه خزم و خویش که وتنه تکا و پارانه وه... له گه ل درود راوستیبه کان به باوکیان وت:

«فهرهاد له وه منالتر و نه فامتره بیکه ی به شوانی نهو هه مو مهر و بز نه... لپی گهری و با مکه ته به که ی ته و او بکات...!»

پښما بییان کرد که ئیدی له که لی شهیتان بیته خوار و یه ک دوو سه گی هه و شاریش په ییدا بکا تا با شتر ریوخی مهر و بز نه کانی سه لامهت بی، ناخر باو کم رقی دونیای له سه گ بوو... به گلاو و پیسی ده زانین، ئیدی له و روزه وه من و بز نه شیت لیکدی دابراین، چ شوانیکی ترۆ بووم، چه نده

غه مگین و ریسوا و رهنج به خه سار، هه ره له و ساته وهخته وه بوو که باوکه سه ری رهامه ندی له قانده و له بری من (سیامه ند) ی ناموزامی کرد به شوان، له ژیرزه مینه تاریکه که نه خو ش و رهنگ زهرد منیان دهرهانی، هه تاوی حه وشه به شه واره ی خستم... خودا هاوار... من چۆن تیاچووم که زانیم باو کم سویندی شه رقی خوارد که ئیدی تا نه به د نه هیلتی من توخی مهر و بز نه کانی بکه وم، له وه خه مناکتر: سیامه ندی ناموزام که له من هه راشتر بوو، رقی دونیای له من و له بز نه که م بوو، ئیدی من به و په ری دلشکاو ی و قه ره وه بووم به قوتابییبه کی گوئیرایه ل، ئیدی له بز نه شیت و هه وای پاک ی شاخان و گه مه و خو شی هه موو دونیا بووم، دایکی شم به بیانوی لانک راژهنده وه له مالته وه به ندی ده کردم و ده ی وت:

«کور ه شیرینه که م... واز له و خه یالته زۆر خراپانه بیته و به دهم لانک راژهنده وه دهرس و دهره که ت بکه».

به رقی و کینه ی شهیتانیک ی بی دهسته لاته وه لانکم راده ژهنده... ناخر دایکه نه یده زانی له هه موو خه مه کانم گه وره تر نه وه یه که من چیدی که ناتوانم گوئی کیوی بو شیرین بیتمه وه و نه ویش قژی خو ی پی برانیتته وه، به یانیا ن سه مام بو بکا و جوانی په ری گوله کانی لی هه لپه ری و من خه نی بکا، نه یده زانی که من ئیدی هیچ حه کایه تیکم پی نامینی شیرین-ی پی سه رسام بکه م، دوور له بز نه که م ئیدی دهم قرساو و که رولال شیرین لیم راده ما و من یه ک وشه م پی نه ده و ترا... که نه و به ده وری ناگری زۆپاکه دا سه مای ده کرد من سه رم داده خست و ده گریام... ناخر نه ده کرا چیتر درۆی زلی بو بکه م و بلیم:

«من نه مرۆکه هیلکه یه کی حه وت رهنگ له هیلانه یه کدا دژیره ته وه».

نه ویش دلپاکتر له هه موو دونیا و ساده تر له ته مه نی خو ی ده ی وت:

«دهستی لی مده ده با پیس نه بی... با مه لیتی حه وت رهنگ هه لپیتی».

ده موت و... ده موت...

بی باک له درۆ و راستییبه کانم هه ر گوئی شل ده کرد و... به مه که ره وه

سهری با ددها و... زهرده دهیگرت... بی پرینگانهوه ده موت گویم له مه لیک بوو له بری چریکه دهگریا...

بی ترس ده موت شان ههنگیکم دۆزیوه تهوه که ههنگوبنه کهی وهک قه ترانی په شه...

ئه م ده می داده پچری و من ده موت داره ناریکم ده ستیشان کردوه که تامی هه ناره کانی شیرین و مزر و میخوشه...

دهی وت: واوو...

تهواویک دلّم له مه کتهب تۆرا، ده موسیت بیانوویهک بدۆزمه وه و رابکه م... وهک پالّه وانیکی نازای نه نکم خۆم له شاریکی زۆر قه له بالغا ون بکه م... شیرین، نهرم و نیان، دلّی ده دامه وه و دهی وت:

«ج نازانیت... فیرت ده که م... با ماموستا عوسمان و باوکت نه وندهی دیکه رقت لی هه لئه گرن!».

شیرین نه یده زانی دوا لی کدا پرانم له بزنه خۆشه ویست و ههره ته نیاکه م من حه ز به مردن ده که م... زه بوون و بی ده ستلّات ده پاراپه وه:

«تو مه گری... من گوتم نای!».

ئیدی تهواوو... دلّم لهو به یانیانه ش تۆرا، ههر جاره و به بیانوویهک خۆم دوا ده خست و درهنگتر له جاران ده گه یستم، شیرینم دهی بهر له من له سهر میزه کهی، مات و مه لول، دانیشتوه و قژی په خشی سهر میزه کهی داگیر کردوه و قه ف قه ف به هه موو لایه کدا پهرش و بلاوه، به ترسی کچۆله یه که وه و له به یانییه کی وا خامۆشدا له گه لّ ته په ی پیتلاوه کانم سهری بهرز ده کردوه، چه نده ته ریق ده بوومه وه که وهک شیرین-یکی دۆراو و تۆراو له منی ده روانی... چاوانی پر له نزا و سۆز و گله یی... جاریکیان به قورگیکی پر له گریانه وه وتی:

«من ده زانی نه مسال له هه موو وانه کانت ده که ویت و...».

که زانی رهنگم هه لبرزیکا تهواوی نه کرد، زانیم ده ویست بلّی من ده مینه وه و ئه و به ته نیا پۆلیکی دیکه ده پری...

قه سه که ی گوژی و به دوو چاوی پر له گله یی و حه سه ره ته وه وتی:

«توو... توو... بزنه که ی خۆت له من خۆشتر دهوی».

ویستم وهک عاشقه رووته ی ناو حه کایه ته کانی نه نکم بکه ومه سهر ئه ژنۆ و شه یدایانه پیی بلّیم تۆ ههر ئه و تا قه شیرین-هی که ماموستا عوسمان لیم ده دا... توو... به ته نها تۆ بو من ده گری... به س چی بکه م...؟ له وه گیلتر بووم رسته یه کی جوان و عاشقانه له ده م بیته ده ری، من ته نها ئه وسا ده متوانی به قسه و راز و حه کایه ت و سیحری نه یینییه کانی ناو شاخ و داخان شیرین سه رسام بکه م که هیشتا من و بزنه شیتته که م لیک دانه برابوین، ئه م نه یده زانی من زمانم له گو که وتوه و قسه شم بیرچۆته وه، ههر هه مووی گوناھی نه نکم بوو... چه نده دلّته نگی ده کردم که دهی وت:

«رۆله شیرینه که م... تۆ زۆر له وه چکۆله تری خۆت به فهره اد بزانی!».

به په نجه گرژ و وشکه کانی، چل و چپو ئاساکانی، بزوی ده ژماردم که من ده یه ها سال و سه ده ها رۆژم له به رده م ماوه تا بزنام عاشق چۆن له سهر ئه ژنۆ ده که وی و خۆل ده خوا و به ری پی مه عشوقه که ی به فرمی سکان ته ر ده کا و لیبی ده پارپتته وه تا چیتر گومانی لی نه کات...

ناخ... خودا هاواره... من چ شوانیکی دۆراو و چ عاشقیکی سهره میکوته و گرگن بووم... له دلّه وه ده گریام که من هه موو شتیکم دۆراند... نه بوومه شوانیکی چاک، نه عاشقیکی سه رکه وتوو، نه پیغه مبه ر...

باوکم پر به حه وشه که هاواری ده کرد... که و و کوتره کانی خۆی ده ترساند و دهی وت:

«سمیلم بتاشن نه گه ر مه کته به که شی تهواو کرد».

دلّره قانه به دایکمی ده وت:

«خۆزیا له بارت ده چوو... ئه وه کوره تۆ هه ته یان تری که ره که مه...!».

شیرین له وه ساواتر بوو بزانی من چ قوتابییه کی مایه پووچم که رقی دونیام له و سروده هیچانه یه که به شه ق پیمی ئه زبه ر ده کن... چ شوانیکی رسوا... چ عاشقیکی لال که هه رگیز وهک عاشقی ناو حه کایه ته کان

قسه زان و زمان شیرین و دل له سهر دهست و بویرنیم... شیرین له من جوانتر و نازتر بوو؛ هه رگیز پیتی نه ده وتم:

«بوچی درنگ دیتی؟ بو خوت ددزیته وه؟»

عاشقانه بهر له من دهات و دلی دددامه وه و دهی وت:

«رۆژتیک دئی توش گهوره ده بیت و ده بی به خاوه نی هه زار بز».

ئه م نه یه زانی من بزنه شیت به هه موو بزنه کانی دونیا ناگۆرمه وه، دلره قانه پیم ده وت:

«تو هیچ نازانی... کئی ده لئی که من گهوره بووم بزنیکی وا جوان و بزوم ده بی؟»

من له هه موو خووشی دنیا و گه نجینهی نهیینهی کانی بی بهری بووم، من له وه زور ده ترسام تا من گهوره ده بم شیرین-یش وه ک کچه غه مگینه کانی ناو حه کایه ته کانی کۆچ بکا، نه خووش بکه وی و بمی، به زور له کوره شایه ک یان گه دایه ک ماره بکری و منیش وه هه عاشقیکی چکۆله و نامراد کۆستم بکه وی... من لالتیر بووم له وهی ئه وه موو راز و نیازانه بدرکتیم... شه ویتکیان به دهم هه نسکه وه به نه نکم وت:

«نه نئی هه تا که ی من له و ژیرزه مینه حه پس ده کهن؟ مردم ئه وه ندهی لانکیش رازه نم... دایکه هه ر ساله و بو گیانی من مندالیکی ده بی...؟»

هه ره شهی ئه وهی لئی کردم که ئه و قسه یه گونا هه و خودا مندال ده به خشی و هه ر خووشی ده بیاته وه... به داخیکه وه پیم وت:

«من خه ریکه رقم له هه مووتان ده بیته وه... نه نئی!»

به سه رسامییه وه پرسی:

«له منیش؟ له دایکه و باوکه ش...؟ ئه ی خوشک و براکانی خوت... له وانیش؟»

وه ک ئه وهی له شه یینانیکی چکۆله و نه گریس رابینتی چاوه ریتی وه لام بوو... من شه رمه نده و زه بوون سهرم داخست و چاوه پر له قه هر و کینه کانی خۆم لئی دهشارده وه... تۆزیک راما و وتی:

«له سه ر ئه و رقه ت له دایکه و باوکه خودا ده تخاته ناوه راستی دۆزه خه وه، له و شوینه ی شه یان به ستونیک ی ناگروه به ستراوه ته وه...»

که چارم نه ما ئیدی خۆم ده دایه دهست خه یال، هه ر به خه یال خۆم ده دی له ته ک بزنه شیت راده که م و له راسته ری لاده دم و ده که ومه ناو باخی گیتاس و ره زی قه دپال، هه ر به خه یال خۆم له سه ر دوند و ره وه ز و ترۆپکی گاشه به رده زه لامه کان ده دۆزیبه وه، خۆم له نیو بونی گرانی ژووره تاریکه کان ده ردیتنا و دهستم له لانک به رده دا و له ناو خۆم ده دایه به رتا فگهی به خوری قه دپاله کان و ئاره قهی له شم به مه له یه ک له ناو کانیوه کاندایه جی ده هیشت، ته نها زریکه ی کتوپر و بی نامانی کۆریه ساواکه ی ناو لانکه که خه یالی منی په رت ده کرد و ده یه یینامه وه ناو ژووره بان ته پیوه کان، ئه وه نده نزم و ته پیو که وام هه ست ده کرد به سه ر مندایه ری... رۆژتیک دئی له ژیر داروپه ردووی به سه ر یه کدار ماوی بمرم و ده مم پر بی له خۆل و تۆز... ئیدی به چ قه هر و خه م و خۆ خوار دنیکه وه... به چ رقیکه وه لانکه که م راده ژه نند... ژوور پر ده بوو له زریکه... زریکه یه ک بمترسینتی له وهی که بنمیچه که له گه ل خۆیدا هه لبگری... ناچار رقه که م له دلما ده کوشت و نه رمتر لانکه که م راده ژه نند تا جاریکی تر کۆریه که خه و بیباته وه و منیش بکه ومه وه دوی بزنه که م و هه لفراندنی مه له کیتیبه کان، خۆم ده دایه وه ده ست کۆیره ریتگا کان و جوگه له راکردووه کان که ریزی هیچ کۆسپ و داروبه ردیتکیان نه ده گرت، بی مه به ست وه ک هه ر جوگه له یه کی سه رمه ست له ژیر هه تا و تریفه دا به دهم قه لبه زه و که مچرینه وه له گیتهن و شه پۆلدان نه ده که وت و ده ر ژایه وه ناو شه تاویک، هه ر به خه یال بزنه که مم ده دی ده له وه را و منیش چه پکیک گولم ده چنیبه وه به لاسکه گیایه ک چه پکیک لئی ده به ست و ده مه یینایه وه ژووره ته نیاکه م، ته نها شتیک که خه وی لئی ده خستم و خه یالی خووش ده کردم حه کایه ته کانی نه نکم بوو، لاوانه وه و دلدانه وهی ئه و... بو قایلکردنی دلی من دهی وت:

«جدرگه که م... مکه ته به که ت ته واو بکه... خه یالی بزنه شیت و ئه و ده ست

و کێوه دابنێ... زوو گهوره به و نهکه پیره که ی خۆت به خێو بکه...».

سهرم دهخسته سهر رانی و خۆم شل دهکرد سهروپرچی به خورشتم بخورینێ و پێم دهوت و دهپرسی:

«نهنێ... من گهورهش بم ههر دههوه بهشوان... ئهري نهنی گیان من زۆرتر دهژیم یان بزنه شیت؟».

به ترسی پیره ژنیکه وه زمانی تهته لهی دهکرد و پیتی دهوتم:

«به لاگێرت بم خودا گهوره به و عومری بیست بزنی داوه به تو...».

چهنده غه مگین بووم که زانییم بزنه که م مه رگی پیش مه رگی من دهکه وئ، ده مزانی رۆژتیک له رۆژان باو کم گهر له رقی منیش نه بی... به بیانووی قوریانی سه ری ده پری، ده مه و ئیواران بی ئۆقره له هه وشه و له ناو کۆلان چاوه پیتی گه رانه وه ی میگه له که م ده کرد و له دووره وه باوه شم بو بزنه شیت ده کرده وه، تیر تیر یه کدیان بۆن ده کرد... چهنده سه رکز و مه لول ده هاته به ر چاوم، هه رگیز وه ک جارن که لله به رز و پر هه وا و فیز و شکۆ نه مده دی، که شه و داده هات به دزی باو کم و دایکم و نه نکم و هه ر هه موو خوشک و برا و پوره کانه وه ده ستم ده دایه فانووسیک و ده چومه ته ویله که، مه ر و بزنه کان به ده م پر مه پرمه وه راده په رین و رۆشنایی چراکه هه ر هه موویانی شپزه ده کرد، ورد ورد ده مپشکنی، چلکن و ریخن بو، هه ر رۆژه و جی برینیکم له له شی ده دۆزییه وه، چاوه کانی کوژاوه و بی رۆشنایی بوون، به رملی تا ده هات گه رتر ده بو... هیتدی هیتدی مووه کانی ده مردن و هه لده وه رین، تیسکه کانی وه ک جارن نه ده بریسکایه وه، هه میشه پاشه لی پیس و میزاوی بو، به سه رچوو ئه و رۆژگاره ی من پاک و خاوین له ناو جوگه کانه دا گه ندوگوم لی داده مالی، له توژ و خوئی پینگاگان پاکم ده کرده وه که تا هه ردوو کونی چاوانی داپۆشیبوو، بۆنم ده کرد... نه بۆنی گو له کێوییه کانی لی ده هات و نه شیتی جیماوی ئاوی کانیاهه کان له سه ر پشتی چلکنی، کزۆله و مرده له له منی ده روانی، به خه میکه وه و زۆر بی هیتانه ده یقاراند، هه ردوو گوئی ته واو بریندار بوون، که زۆر لیی ورد بوومه وه هه موو گیانی

گه نه بو، دووسێ کریم له ناو کونی گوئی چه پی دۆزییه وه شه ویکی تر که به دزییه وه هیتانه ده ری و به یادی جارن دامه به ر تریفه ی مانگ دیم زۆر گران ده روا و ده شه لی... هۆن هۆن گریام، زانییم ئه و سه گی سه گبایه به زه بری گۆچان قاچی راسته ی شکانه وه و که سه یس باکی نییه بۆی بگریته وه، چیتر بۆنی ئه شکه وته نه سه مه کانی لی نه ده هات، ده ستم له هه ردوو رانی ده دا و هه ستم پی ده کرد وه ک جارن گوشت و ماسوولکه کانی توند و گرژ و تورت نین، نا هه رگیز ئه م بزنه؛ بزنه شیته که ی من نییه، ئه و شه وه وه ک من غه مگین بوو... به رۆحیکی ئاده میانه وه له تریفه ی زیوینی مانگی ده روانی و ده گریا، هه ردوو کمان، برا به ش، بو شکۆی دۆراومان فرمی سکمان بو راگیر نه ده کرا... نا... تازه مه حال بوو به و چوار په له زۆر باریکه وه، به قاچیکی شکاوه وه به سه ر شاخ و داخه کانه هه لبگه ری و وه ک جارانی که لله ی پر بکا له هه وای شاخان، به فیزیکه وه له سه ر که رته شاخیک بوه سستی و له تین و تاوی خۆر پروانی، ده ستم له مل کرد به به رچاوی ئه و هه موو مه ر و بزنه ملکه چ و خه والووه وه دامه پر مه ی گریان، زانییم که هه ردوو کمان زیندانین، لیکی دابراوین، به بی یه کدی هه لئانه یین، زانییم... هه ر زوو زانییم و له رۆژی یه که مه وه دیار بوو سیامه ندی ئامۆزام ویستی فیز و شکۆی پی دابنێ، چاوی بشکینێ و زنده قی بیات، زانییم به زه بری گۆچانه گرنج گرنجه که ی که لله ی کاس ده کا و وه ک هه ر هه موو مه ر و بزنه کانی سه ر کز و زه لیلی ده کا، من جی برین و قنجانی گۆچانه که م له سه ر لاشه ی له ری بزنه شیت ده ناسییه وه، من ده مزانی سیامه ند چ کافر تیکه و له سه ر خواردنی هه ر چله گیایه کی هه رام چۆن ته ویلی ئاگر ده دا شاخی ده شکینێ، له سه ر هه ر له ری لادانیک چۆن لمووزی پر ده کا له خوین، دلره قترین شوانی ئاوی... نه نکیشم بروای وابوو که سیامه ند مه حاله به عاشق بی، مه حاله بی به مه سه ینه هه لگری پیغه مبه ریک، له نه نکم پارامه وه که هه تا زوو قاچی بو بگرینه وه، هه ر زوو که وته دروستکردنی رۆن و مه له مه میک له رۆحی گیاوگۆله

کو تراوه کان، شه وانه درهنگ به دزییه وه من و نه نچ به به که وه ده که و تینه دوای رۆشنایی فانوس پیک و له ته ویله که دا برینه کانی بزنه شیتمان تیمار ده کرد و نه نچ به شینه یی و وه ستایانه، به ده ست و په نجه یه کی له رزۆکه وه، کهس نه زانم قاچی بۆ ده به سته وه، من ده مزانی یه کی کمان یان هه ردوو کمان به و داخه وه ده مرین، نیوه ی سال و ه رزش و موسیقا و په سمی لی ده ریچی له هه ره مو و انه کانی دیکه که وتم، ته و او... چیدیکه خو لقی موتالام نه ما، له سه ره شه و شق و زلله و پیله قه یه کی زۆرم خوارد، هه سه ره یه دانیکی و ابو که گه لا و گه ل ده ریشتم به رپوه، دایکه ش له ترسی باوکه و له قه هری نه وه ی نه وه نده بی گوتیم هه مو و تازای جه سته می به نقورچ شین و مور کرد بۆ وه، نه و دایکه ترسنۆکه ی من هه م نقورچی لی ده گرتم و هه م بۆم ده گریا، په رۆی گه رم ده کرد و ده یخسته سه ره نه و شوتینانه ی خوینی تی زابوو، من له ژیره وه دلّم به وه خو ش بوو که من و بزنه که م سه رکیش و بریندارین و هه رگیز ملکه چ و گوپرایه ل نابین، به هه زار تکا و پارانه وه ی نه نکم و هه ره شه و گوپره شه ی دایکم دوو پاروو نانم ده خوارد، وه ک بزنه که م له رولاواز و بی که یف بووم، نه نکم به سه رمدا ده نووشتایه وه و ده گریا:

«رۆله فه رهاد... هه ردوو سپینه ی چاوه کانت زه رد بوون... توژتیک گوشت

و چهوری بخۆ».

که شه و داده هات، به ده م هه ناسه ی گران و کۆکه کۆکه وه، هه کایه تی شیرین و فه رهاد-ی بۆ من دوو باره و ده باره ده کرده وه... منیش به ده م نووژه ی نه خو شیکه وه ده موت:

«نه نه گیان... با مه کته به یش ته و او به کم... من که شوان نه بم چۆن ده به نه و عاشقه ی تو له هه کایه ته کان باسی ده که ی؟ چۆن ده به پیغه مه به؟».

به ده م قول نه عوزو... نه سته غفیرو للاوه ترسیکی گه وره ی لی ده نیشت و ناگاداری ده کرده وه که نه وه یان کوفه و گونا مه ده گاتج و ده ی وت:

«رۆله شیرینه که م... موحه مه ده ل موسته فا دوا شوان و دوا پیغه مه به بوو... نیدی دوا ی نه و فه خری عاله مه ته و او... په له ت نه بی گه وره ده بیت و

شیرین-ی خو ت هه ره ده دۆزیته وه!».

که ناو میید ده بووم له وه ی به عاشق بم... به چ خه م و عه زه تیکه وه ده موخاست هه تا زوه گه وره بم و بالا به کم، ده ست و بازووم وه ک فه رهاد-ی سه نگتاش نه ستووری، ریش و سمیلم بی، به پرووی باو کمدا هه لشاخیم و به به رچاوی نه وه وه هه موو کتیب و ده فته ره کان بد پینم و پیتی بلیم:

«من خو لقی نه و مه کته به سارد و سه ره نییه. ده گه رپه مه وه ناو نه و شاخ و کتوانه».

چ ناخۆش بوو که مامۆستا کان ده یان وت نه وه ی تا لی دانی زه نگه که په نجه ی شایه تمانه ی له سه رده می لانه بات نمره یه کی بۆ زیاد ده که م... نه وان و ایان ده وت و من خه یالم له گه ل کوکوختیه که ده فری که له سه ره لقی ده رخته که ی به ره په نجه ره که هه لده فری و ده بیره مه وه ناو شینایی ناسمان، چه ندین جار نه و وه خته ی شوان بووم برسیه تی و تاریکی شه و نه بووایه که هیدی هیدی شینایی ناسمانی له چاوانما ده کوشت وه ناگا نه ده هاتم... نه ده چوومه وه... تا ده هات که رولا لتر ده بووم، وه ک بزنه که م به سته زمان و بی ورته بووم، دلّم به وه خو ش بوو که رقم له مه کته به و له هه موو وانه کان که و تووم، ده موسیست پینان بلیم گه ره من به که لکی شوانی نه یه م، نه وه سه د جارن به که لکی مه کته ب نایه م، له هه ره شو تینیک بووما یه، چ له مال و چ له مه کته ب: من هه ره دارکاری ده کرام، له هه موو شتیک بیزار بووم، ئیدی بریارم دا که بزم؛ به تاییه ت که زانیم مه رگی بزنه که م پیش مه رگی من ده که و ی و من بیست نه وه نده ی نه و ده ژیم، له و زیندانه ی خو مدا به ده م لانک راژه ندنه وه خو م به دیواره که وه ده نووساند و وه ک بزنه گه ره که م که خو ی له دارو به رد ده خشاندا تا خو رشتی پیستی بمریتی؛ منیش لاشان و شه پیلک و قولم له دیوار ده خشاندا تا له چه ند جیه به برینم تی که وت... ده گریام... هه ستم ده کرد هه موو دونیا دوژمنی من و بزنه که مه و ئیمه ش دوو به سته زمانترین هه یوانین له سه ره نه م نه رزه، زۆریه ی کات له ژیره مه یه تاریکه که دا خو م هه شار ده دا، بی به ری له گه مه و خو شی و زرمه زلیتی

هاورپیانم، بهرقی شهیتانیکی کویره وه دلّم له هه موو دونیا توّرابوو، به تهنها یهک کلاورپژنه له شپوهی په نجه ره یهکی شووشه بند و ته لبه ندرکراو ترووسکاییه کی شهرمن و مردووی له گه لّ هات و هاواری منالانی کۆلانی بۆ ده هیتانم، شه ره شقی بی برانه وه بیان له کاسه ی سهرما ده زرن گایه وه، له شووشه ته لّخ و ئهستوره که بیان ده دا و دهنگیان ده دام که تا که ی له و ژیرزه مینه خۆم به بند کردوه و ناچمه ده ری، ئه وان نه بیان ده زانی که من له و ژیرزه مینه دا زیندانی کراوم له گوناھی ئه وه ی که له زۆریه ی وانه کانم که و تووم، نه به که لکی شوانکاره بیی هاتم و نه به که لکی مه کته ب، چ بی خه ون و خه یالّ و ته نیا مامه وه، به من چی گه مه ی برده نه وه و دۆرانی مندالانی کۆلان که من خۆم شوانیکی مایه پوچ و قوتاییه کی دۆراو بم، ئه وان منیان نه ده دی که به ده م راژهنندی لانکی ئه وه هه موو خوشک و برایانه م شان و شه پیلکم به ربۆته وه، چ سزایه کی ئه به دی بوو که سالّ نه ده سوورایه وه و واقه ی کۆریه یه کی تازه که له دامینی دایکمه وه ده که وته ناو چنگی مامان منی له خه و را ده چله کاند... ئه وان منیان نه ده دی که هۆن هۆن ده گریام، هه میشه له قاوو قریشکه ی ئه و بیژمۆتانه بوو که هه ر ده ت و ت سینه ی من گۆره پانی گه مه کانی ئه وان، هه موو دونیا بی ناگابوو له ده ردی من، دلّم لای ئه و توپه بوو که ئه وان به رشه قیان ده دا، وام هه ست ده کرد ئه و توپه دلّی منه و هه رچی کوری گه ره ک هه یه شه ق شه قینی بی ده کا، من غه مگینترین مندالی کۆلانه خۆلاوییه کانی ئه م دونیا یه بووم، له مه کته ب ساقیت و رسوا، دوور له سه رچلییه کانی بزنه شیت و سه ر خه رندی پر له ئه فسوون، دوور له خه نینی شیرین، هه ر شه ویک و برینیکی تازم له له شی بزنه که م ده دۆزییه وه، گه ری له هه ردوو گوئییه کانییه وه په ربیوه هه ردوو لا ملی، برینی بی قه قاغه تا سه ر ده مار و گۆشته سوورباوه که ی رویشتبوو، تیسکی هه لوه ربوو، ده ت و ت به نوکه چه قویه ک هه لیانکۆلییه، خۆم بی نه گیرا و به یانییه کی تاریک و روون که سیامه ند هات، به ده م پر مه پر مه وه، میگه ل له ته وبله که ده ربیتی و رای دا؛

ده ت و ت گورنه ته لّم له به رده م قه لافه تی ئه و دا... به قه هری شوانیکی دۆراوه وه که رانه مه ره که ی گورگ لیبی دابی... پیتم و ت:

«سیامه ند... گونا هت ده گاتی... بۆ وا له بزنه شیت ده که ی؟»

گورگانه پیته کی و هه ردوو که لبه ی زه ردی له ژیر لچیییه وه ده رکه و تن... له و به ره به یانییه دا هه ر له فریشته و شه یان ده چووین... به فیزی شوانیکیه وه که هه ر هه موو خیله که مان شانازی پیوه بکه ن پیی و تم:

«جوان قسه بکه... سیامه ند کییه؟ بلّی: کاکه سیامه ند... خۆ من له تو نه بوویه... پاشان ئه وه تا خۆت ده لّی - بزنه شیت - گه ر تو شوانیکی شیتوویت بوویت و شیتی بزنی شیت و ته گه ی هاریت... ئه وه من وه ک شوانیکی عاقل که ده بی نانی خۆم حه لال بکه م... ناچارم چی بزنی شیت هه یه عاقلی بکه م هه تا گه ر به کوشتنیشی بی».

زه حمه ت بوو بۆ منیکی که لله پووت له و حه لالّ و حه رامه تی بگه م، ئیدی هه ر ئه وه نده ی و ت و رووی له من وه رگیپرا و به به رجاومه وه که بزنه شیت ته مای بوو له من نزیک بیته وه، ئه م دلّره قانه گۆچانیکی خیاندی و په وان دییه وه، رای دایه وه ناو میگه ل و پشتی له من کرد، وه ک کوری خاوه ن مه ر و بزنه کانیش هیه چ ریزیکی بۆ دانه نام... ته واو... من زانیم تازه مه حاله که س گویم لی بگری...

وه ها سووک و دلشکاو و سه رکز ببووم که وام لی بی مایه ی بی راباردنی مامۆستا عوسمان و هاویۆله کانم و لاقرتیی سیامه ند و سه رزه نشته کانی دایکم و گۆچانه کانی باوکم بم، هه میشه وه ختی پشووی نیوان وانه کان له وه غه مگینتر و دلشکاوتر بووم به ده م بای غاره وه راوه دووی شیرین بنیم، به زۆر په لی ده گرتم و نه ده جوولام، ده ت و ت به ته خته که وه نووساوم، به ده م خه یالّه وه ده فته ره کانم پر کردبوون له وینه ی بزنه شیت: ئه و کاته ی له راسته ری لاده دا، چله گیایه کی زۆر سه وز و حه رام ده خوا، ده چپته سه ر دوندیک، له کانیاویکدا ئا و ده خواته وه، زه نگوله یه کی له مله و بوته پیشه نگی هه ر هه موو مه ر و بزنه کانی دیکه و بگره

سیامەند-یش له دوایهوه دەرپوات، وینهیهکی زۆر ناشیرینی خۆم که کهیفخۆش دیارم و له ئاوپکدا بزێهه کهم دهشۆم، له وینهیهکی دیکه دا بێ ئاگا له خۆم بزێهه کهم ههڵدێراوه و بهسهر درهختیکی لاپاڵی خهڕندهکه دا گیرساوه تهوه، ههر ئه و ترس و خۆشهویستییه زۆره بوو وای لێ کردم بهههر بیانوویهک بێ زهلیل و ملکهچانه، له سهفهریکی باوکم بۆ ئه و دیو سنوور، تکا له سیامه ند بکه م بۆ یهک دوو جار له گه ل خۆی مپا... وام دهرخست که به هاره و هه ندی گژوگیا بۆ دایکم و نه نی کۆده که مه وه، وه ها پارامه وه که بێ ئاگا له خۆم دل م پر بوو... دامه پر مه ی گریان، که منی بینی ده گری م سینه ی پر له هه وا و فیز، وه ک شوانیکی بێ باک و سه رکه وتوو که هه رگیز وه ک من خۆی سووک و رسوا ناکا... پیتی وتم:

«خه راپ نا که ی... ده ته م... بز نه شیتته که شت بی نه چۆن کردوومه به بز ن
مشک... بمبینه و فیر به... بزانه شوانی چۆنه پۆله نه با مه کته به که ت بێ
ته وا و نه کری...!»

له وه بێ ده سه ت لا تر بووم لێ هه لگه رتیه وه، له وه رسوا و ته نه یاتر بووم... ده نا هه قی و ابو شه قی که له بن گونی هه لده م و قۆری بکه م... نه ده کرا... قسه ره قه کانی له دلێ ده دام... به س من خۆم به وه سه ره مه ست کرد که ئیدی بۆ چه ند جار یکی دیکه به یه که وه له گه ل بز نه که م، له نیو ئه و شاخ و داخانه را وه دووی یه کدی ده نیین.

خودا هاوار چ ریکه وتیکی ناشیرین و... چ مردنی تیک بوو... پاش نیوه رۆیه ک که له مه کته ب هاته وه، به په له و به پێوه دوو پارووم گلاند، به دزی به وه قوچاندم... ده مزانی سیامه ند له کام میترگ میگه له که ی مۆل داوه، وه ک بز نه شیت به سه ر درک و دا لدا... به سه ر به رد و ته لان و که رته شاخدا غارم ده دا؛ شادومان به وه ی تۆزیکی دیکه و دوای ئه و هه موو رۆژانه ی لیک دا پران من و ئه و هه یوانه زۆر جوانه به یه کدی شاد ده بی نه وه، گژوگیا ده چنمه وه و به کوێراییی چاوی سیامه ند ده سک ده سک ده یئاخمه ده می یه وه، به ئاوی -کانی به ده رمان- برینه کانی بۆ پاک ده که مه وه،

دیسانه وه ده که وه مه وه دوای به و ئومێده ی له ناو ئه و شاخ و داخ و دارو ده وه نه دا و یل م بکات و هه رگیزاو هه رگیز نه که وه مه وه سه ر پتی ماله وه و چیدی که باوکم نه بی نه وه، و یل م و نه گه رتیه وه مه کته ب... و مامۆستا عوسمان نه بی نه وه...

هیشتا زۆرم مابوو بگه مه لای میگه له که، که چی له دووره وه وه ک شوانیکی لێزان هه ر به بۆن زانی م له کام میترگدا سیامه ند میگه له که ده له وه رتینی، سه ره تای به هار بوو، قاچ و قولم له گژوگیای ته ر و گه شاوه ی ژیر بارانی شه وی پێشووتر وه ردا، ناو هه ر دوو له پی گه رمم پێ ته ر ده کرد، ده موچاوم له لق و پۆیی ژیرکه وتوو یه گه لا و چرۆکان هه لده سووی و شاگه شکه ده بووم، سه رم هه لده بری و شینایی ئاسمان ده پزایه هه ر دوو چاومه وه و هه تا و ده ی شۆریم، ده ت وت مه لی تازه ئازا دکراوی نیو قه فه زیکم و... هیدی هیدی و گران باله فره م پێ که وتوو و ده موخواست پر به سی به کانم هه وا ی پاک هه ل مژم، ده ست م له به رده کان ده دا و خه نی ده بووم، وه ک بز نه که خۆم له و خاک و خۆل و گیا و گو له وه رده دا، به ده م سه ره قولا ته وه قاقام ده نیو خه ره ندی ده م کرا وه دا ده نگی ده دا یه وه، به ته لان ی کدا تیژ سه رکه وتم و روانیم وا له خواره وه مه ر و بز نه کان سه ریان ده نیو سه وزایی به که ی به رده میاندا نو قم و بز ر کردوو، هه ر ده ت وت کۆمه لیک هه یوانی بێ سه رن و له ویدا رواون، بز نه شیت نه بی، ته نیا و تۆراو له به هار و گیا و گو ل، سه رکز و ره نجاو له هه تا و خۆی دا بووه ژیر ده وه نی ک، پشته ی له می گه ل و روو له ته لان که منی غل ده کردوه، به لام تر سنۆک و زه نده قچوو له گو چانی سیامه ند، نه ده جوولا، سه یر بوو به لامه وه... له و به هاره ته ر و سه وه دا بز نه شیت ئه وه نده غه مگین و ئه وه نده ش له رولا واز بێ، ده ت وت گو تی له هه ناسه م بووه، له مشه مشی پاش غار غاریتم، هه ر دوو گو تیه کانی قولاغ کردن، من ده مزانی که چه نده هه ز له باز یازین و بازرقه ی شیتانه ده کا و هه ست م ده کرد دوند و به رده لان و ره وه زه کان بانگی ده که ن و ئه م غیره ت ناکا یه ک بست له رانه که دوور

بکه ویتته وه، رپک سهیری ئه و شویتنه ی ده کرد که من لیتی ده رکه وتم، بی تاگا له خۆی یان له تاو بیزارییه کی پاش دیلکردنیکی درپژخایه ن، یاخود له تاو برینه کانی له ش و جی گۆچانه کانی سیامه ند تیی ته قاند و سه ره تا که وته نهرمه غار، ئیدی من له خۆشیا نا باخرهم ده هاتی و گه شکم ده گرت: پاشان بی باک له غه زه ب و دلرهبی سیامه ند وهک ئه وهی بانگم بکات، به یادی جاران بکه ومه دوای، له وه ده چوو غاردان و ری روینی له بیس چوو بیتته وه، یان وهک کارژۆله یه کی تازه له دایکبوو ده که وت و په تی ده برد و هه لده ستایه وه، گیترو گیتی له تری ده دا... هه ر ده ت وت به شه رمی هه زار بزنی سه رشکاو و ملکه چه وه شه رم له بازرقه و غارغارینی خۆی ده کا، من بی سلاو کردن له سیامه ند که وقه دوای، ئه ویش سه رسام و ئه بله ق له هه ردوو کمان راده ما و به گۆچان له داروبه ردی ده دا و ده ت وت سه رگه رمی قاشوانییه، به رد بهر بهر ده که وت و گه ر ته ری سه وه گیاکان نه بوایه، له وه دا بوو پیریشکی ناگر دارو ده وه نه کان بسووتینی، له داخانا به گۆچان له لموزی چوار پیتنج بزنی دا که بی گونا هانه ده له وه ران، دیسانه وه کویره رپیه ک هه ردوو کمانی کرد به رپه یوار... من به ئه نه قه ست گران غارم ده دا... دللم نه ده هات پیتشی بکه وم، دوا جار ویستم بیگرم و له با وه شیتی بگرم و بوئی بکه م، له غار نه ده که وت... ده نیو کو مه لئ گاشه به رد و دارو ده وه ن و په وه زدا لیم بزر بوو، منیش وه کو بز نه که گیترو گیترو له په روو ده که وتم و هه لده ستامه وه، له هه ستانه وه یه کدا دۆزیمه وه، گه شتتبه وه سه ر هه له مووتیک که به سه ر هه لده تری کدا ده یروانی... به ده دوانزه هه نگا و ده چوو ه سه ر خه رهن دی هه زار به هه زار، به دوو پیتی دزیتک و زۆر به ئاسپایی لیتی نزیک ده بوومه وه، زانیم زۆر زه حمه ته بگه مه ئه و شویتنه زۆر عاسییه و بیهینمه وه، له سه ر ئه و دهنده زۆر رکه دا نه رتی هاتنه وهی هه بوو... نه رتی ده رچوون، به ترسه وه لیکدی راماین، من له ترسانا هاواری سیامه ند م کرد که فریامان بکه وئی، ئه م له پشت دارو ده وه نه کانه وه وتی:

«لیتی گه ری ئه جله لی هاتوه!» .

خودا هاوار... به بهرچاومه وه وهک که سییک بیه وئی خۆی بکوژی و خۆشه ویستترین که س بکات به شایه ت؛ بز نه شیت به ده وری خۆیدا خولی ده خوارد و ده یقاراند، من به چنگه کړی هه وللم ده دا لیتی نزیک بیه مه وه، ده ترسام تا من ده گه مه لای خۆی هه لدا، یان هه لده تری و هه پروون به هه پروون بی، وهک ئه وهی تۆله له من و سیامه ند و باوکم و هه موو دونیا بکاته وه، من ده شمزانی جگه له من که س به مردنی بز نه شیت مات و مه لوول نایی، هه قی بوو خۆی بکوژی له داخی سیامه ند که دوا جار توانی ملی پی که چ بکا، تۆله له باوکم که سالی دوو جار ان کیدی ده خسته سه ر ملی به بیانووی ئه وهی بیکا به قسوربانی، تۆله له من که بۆچ ئه وه نده فه رامۆشم کردوه، وهک دوو عاشقی نائومید چاومان له یه کدی پرپوو، من هه ر هه موو ئازای جه سته م وهک بینی ئاو ده له زری، بز نه شیت غه مگین... به لام ئه مجاره یان پر فیز و هه وا له من و داروبه رد و ئاسمانی ده روانی... ده یوست پیم بلتی که ئه م هه ر بز نه شیتته که ی جارانه و له هه لبه ز و دابه زین و بیعاری ناکه وئی، هه ر عاشقه ته لان و دوند و هه له مووت و شوینی زۆر عاسییه، هه ره وک بلتی به یادی هاتبیتته وه که رۆژانیک له گه ل مندا ئازاد و ئازا بووه و هه رگیز به و ملکه چکردنه رازی نیسه، به بهرچاوی منه وه چه ند جاریک به ده وری خۆیدا خولا یه وه، وهک ئه وهی گۆچانی به زه بری سیامه ندی به رکه وتبی و گیترو که لله کاس هه ر ده خولا یه وه، دوا نیگای چاوه زه رده کانی شپزه ی کردم، له سه ر ئه ژنو بووم که هه ستامه وه سه ر پی و رپک رووه هه له مووته که بازیکم دا... فریا نه که وتم... خۆی هه لدا... وهک هه ر عاشقیکی نائومید و تۆراو له یار و له دونیا خۆی هه لدا... خودا هاوار من چیم دی... به بهرچاومه وه بهر که رته شاخه کان ده که وت و پارچه پارچه ده بوو... رووه و قوولایی خه رهنده که سه رانگری ده بوو... که به گۆمه وه بهر که رته شاخه کان ده که وت گاشه به ردی زه لام زه لامی له گه ل خۆی راده مالی و هه ر ده ت وت کیوتیک ده رمی و سه ده ها ره وه ز له بن و بوته که وه هه لته کیون، لاشه ی بهر دره خته کانی قه دپال

دەكەوت و لەگەڵ خۆیدا خەرەندەكەى پر دەکرد لە شكانى لقهكان و... هاوار و قارینی بى ئامان؛ هەر دەت وت هەزار بزن بەیەكەوه هەلدیوان، هاواری بەر لە مردنی دەگەیشته عەرشى فەلەك و پر بەخەرەندەكە دەنگى دەدايەوه، مەر و بزەكانى دیکە لە لەوەر دەكەوتن و بەترسى قوولای بەر لە سەرپرینەوه، بۆ پاش و پیش، رەتیان دەبردو و تیک دەقژان، بەردەكان لە رەوژەكان دەبوونەوه و بەر یەكدى دەكەوتن، لە ترسى ئەو دارمانە پۆلە مەل لە كونه شاخەكانەوه رووهو ئاسمانى سەر خەرەند هەلدەفەین و بەریەكدى دەكەوتن، هەموو شتیک لە بەر دیدەى مندا ئاراستەى خۆى ون كرديو، من دەزمانى بەدەم هەلدیوانەوه مێشكى جوانى دەپژى، ناو هەناوى بەسەر درەختەكانەوه جى دەمینی و ریخۆلەكانى درىژ و لوول لە لقهكانەوه دەئالین، چاوەكانى كۆتر دەبن و ددانەكانى هەلدەوهرین، تیسكى بەسەر پنجكەكانەوه جى دەمینی، تا لە چوانم ون بوو دە جارن بینیم بەر كەرتە شاخەكان دەكەوت و بەدەم رێوه لقه درەختەكان لەژیر گرانایی لەشى خۆیناویدا دەشكان و لیترە و لەوئ بۆشایی خەرەندى دەپرى... تا هەنووكەش قارەقارى خۆیناوى بزە شیت هەر لە گوتمدايە... خۆ هەلدانەكەى... كپ بوونەوه و خامۆشى دواى مەرگی بزەكە و هارەى دارمانى گاشەبەردەكان و جیگیروونی دوا بەردى گەرم و ساردبوونەوهى لەناو چەمى قوولایی خەرەندەكە، سەدەها شەو بەدەم زربكەوه... بەدەم هەنسك و گریانەوه لە خەو هەلدەستام و لە خەوندا بزەكەم دەدى كە چۆن دەستم دەگرى و دەمباتە سەر لاشەى ئەنجن ئەنجن بووى خۆى... پیم دەلتى:

«گەر منت خۆش دەوى با بەیەكەوه بمرین!»

لەو خەونانەدا هەر هەموو ئازار و دەردى خۆى بۆ گێرامەوه، هەرچیەكى كە بەدەست سیامەندەوه چەشتووویەتى، من ترسنۆك بووم... ترسنۆك... چونكە بەوه رازى بووم بچمەوه سەر تەختە ساردەكانى مەكتەب، قایل بووم داىكم لانكى خوشك و براكانى خۆم پى رابژەنئ و نقە نەكەم، باوكم تف لە نێوچەوانم بكات و نەهیتلى بیسرمەوه، چۆن لە هەموو وانەكان

كەوتوووم و هەرگیز نابم بەبیاو، هەموو دەیان وت: ئۆخەى لە بزە شیت قورتارمان بوو... من دەگریام و بى غیڕەتانه فزەم نەدەكرد، بزە شیت سەلماندى لە من نازاترە؛ ئەو كاتەى لە گۆچانەكانى سیامەند هەلگەرايەوه، من... منى چكۆلە و بنەبیاو هەردوو ناولەپم بۆ حەیزەرەكانى مامۆستا عوسمان دەكردەوه، لەبەر چاوى قوتابییەكان گوتى رادەكیشام و پیتی دەوتم:

«تا زەنگ لى دەدا روو لە دیوار بكە و لای تەنەكەى زبەكە لەسەر یەك قاج بوەستە، قاچەكەى دیکەت بەر زەوى بكەوى حەیزەرەتیک دەخۆى!»

بەدزیبەوه، كۆلۆ و بى دەستەلات، لەلای شیرین بۆ بزەكەم دەگریام و ئەویش لەگەڵما دەگریا... پیم دەوت:

«شیرین... بزەكەم لە من نازاتر بوو!»

شیرین، داىكانە هەردوو دەستى دەگرتم و دللى دەدامەوه:

«نابى فەرهاد... نابى خۆت بكۆزى... نابى... خۆ تو بزە نیت... تو داىك و باوك و نەنكت هەیه... خوشك و براى زۆر... گەر شتیتك لى بى من قسە لەگەل كى بكەم... ها... من هاوړتې كچیشم نییه؟»

دەموست وەك عاشقە دۆراوەكانى ناو حەكایەتەكان خۆم بكۆژم، بەلام من شوانىكى دۆراو و قوتابییەكى تەمبەل و عاشقە چكۆلەیهكى كەرولال و هیچ و پوچ بووم، خودا هاوار چەندین شەو لە باوەشى نەنكمدا هۆن هۆن دەگریام سیامەندیش بۆ دەغەزارکردنى من بەباوكمى دەوت:

«مامەگیان خەمى پى مەخۆ... ئەجەلى هاتبوو... ئیدی دەروازەى خیر و بەرەكەتمان لى دەكریتەوه»

باوكم بى باكانە دەى وت:

«قوربانى خۆمان بى... هەر خۆم بەتەما بووم سەرى بەرم... چاوى سوور بپوو»

حەكایەتەكانى نەنكم و دلدانەوهكانى شیرین دادى نەدام، تەواو... بەتەواوى دلەم لە مەكتەب تۆرا، بۆ جارىكى تر لە «كۆى كۆشى سالانە»

له هەر هه‌موو وانه‌کان که‌وتبوومه‌وه، که سیامه‌ند پیتی زانی زۆری لێ پارامه‌وه، بێ هووده‌بوو... پیتی وتم:

«بۆ هاتنه‌کەت بۆ لای بزنه‌ شیتته‌کەت لیمان شارده‌وه... بۆ مه‌کتبه‌کەت عه‌یبه‌ درۆی له‌ گه‌ڵ بکه‌ین...»

سیامه‌ند رقی دونه‌یای له‌ من بوو، حه‌زی ده‌کرد له‌ به‌رچاوی ئه‌و ورد وردم بکه‌ن، بزنه‌که‌می کوشته‌، ده‌یویست منیش بکوژی، دواچار پیتی وت و باوکه‌ش فه‌لاقی کردم و پاشان به‌دار هه‌نجیره‌که‌وه هه‌لیواسیم، هه‌ردوو ده‌ستی پیتی به‌رز کرده‌وه، گوریستیکی هه‌ینا و به‌چوار پینج قه‌د ئالاندیه‌یه قه‌دمه‌وه، رێک له‌ بن باله‌کانه‌وه و شه‌ته‌کی دا و گرتیه‌کی توندی له‌سه‌ر سینه‌م کرد به‌نیشانه‌، دایکم به‌دیارمه‌وه ده‌گریا و باوکه‌ لیتی ده‌خورییه‌وه، خوشک و براکانیشم لشمه‌ لشم چلمیان ده‌سپری و له‌ دووره‌وه و له‌ بن هه‌یوانه‌که‌وه، زاره‌تره‌ک و هه‌تره‌ش چوو، ده‌گریان و له‌ هه‌لئواسینه‌که‌ی من راده‌مان، نه‌نکم له‌ خوا ده‌پارایه‌وه که هه‌یچم لێ نه‌یه‌ت، پوره‌ زوله‌یخاشم له‌ پشت په‌نجه‌ره‌که‌وه بروای به‌چاوانی خۆی نه‌ده‌کرد، به‌لقیکی ئه‌ستوره‌وه هه‌لیواسیم و ته‌نه‌که‌یه‌کی خسته‌ ژێر پیتیم، به‌ئاسته‌م قاچه‌کانم به‌ری ده‌که‌وتن و ده‌مویست خۆم راگیر بکه‌م، گوریسه‌که‌ هه‌ردوو بن باله‌کانی ده‌بریم، مه‌له‌کان شه‌رمیان له‌ من نه‌ده‌کرد و ایان ده‌زانی من داوه‌لم... له‌سه‌ر هه‌نجیره‌که‌ ده‌نیشتنه‌وه، گه‌لاکان بێ باک له‌ تازاری من ده‌شانه‌وه، کتوپر باوکه‌ له‌ قه‌یه‌کی له‌ ته‌نه‌که‌که‌ی ژێر هه‌ردوو پیتیم دا، هه‌ردوو لاقم به‌حه‌واوه راده‌وه‌شاند، گوریسی به‌ستراو به‌بن هه‌ردوو باله‌وه‌ پتر هه‌لده‌کشا و ده‌یتۆقاند، به‌جۆلانه‌ که‌وتبووم، باوکه‌ به‌دیارمه‌وه وه‌ستا، ده‌ترسام بوه‌ستتی تا گوریسه‌که‌ هه‌ردوو بن باله‌کانم ده‌پرتی، به‌زۆر هه‌ناسه‌م ده‌دا، گوریسه‌که‌ له‌سه‌ر هه‌ردوو مه‌مکم شه‌ته‌ک درابوو، له‌وه‌ ده‌چوو هه‌ردوو گۆی مه‌مکم زامار بووبن، نه‌مه‌ده‌وترا هه‌ردوو ده‌سته‌کانم له‌ لاشه‌م جودا بکه‌مه‌وه؛ نه‌با له‌شی گرانم هه‌ردوو شه‌پیلکه‌کانی شانم ده‌ربینی، تا بێزار بوو وه‌ستا و پاشان هه‌ره‌شه‌ی له‌ هه‌مووان کرد... یه‌که‌ یه‌که‌ سه‌یری کردن و وتی:

«کتی له‌ داره‌که‌ی بکاته‌وه... هه‌لیده‌واسم!»

هه‌تا ده‌هات چاوه‌کانم ده‌رده‌پۆقین و شته‌کان لێل و وێل ده‌بوون، هه‌ر که‌ له‌ ده‌رگای حه‌وشه‌ی چووه‌ ده‌ری دایکم و نه‌نکم و خوشک و برا و پوره‌کانم، به‌ده‌م هاوار و وه‌پرو... وه‌پرو هه‌مارۆیان دام، هه‌ر زوو ته‌نه‌که‌که‌یان خسته‌وه ژێر پیتیم، کردیان به‌غه‌لبه‌غه‌لب و که‌س نه‌یده‌وترا چاو له‌ هه‌ره‌شه‌که‌ی باوکم داخوا و گرتیه‌ندی گوریسه‌که‌ی سه‌ر سینه‌م بکاته‌وه، تیک ده‌ئالان و ده‌ستیان به‌یه‌که‌دا ده‌دا، قاووکیتری پر ترسی ئه‌وان ده‌رودراسی نزیکه‌کانی رزانه‌ ناو حه‌وشه‌که‌، دواچار نه‌نکم پیتی شه‌رم بوو له‌به‌رچاوی ئه‌و حه‌شاماته‌ دۆش دا بمیتتی، به‌کوره‌ گه‌نجه‌کانی وت که‌ گرتی سه‌ر سینه‌م بکه‌نه‌وه... به‌توره‌یه‌یه‌وه و تی:

«با له‌ جیاتی تو باوکت من هه‌لبواسی!»

به‌دیار کردنه‌وه‌ی گرتی کوپره‌کانی گوریسه‌که‌ هه‌ر هه‌مووان له‌ خه‌مم دا بوون و گویم له‌ گریانی به‌کۆلی کچ و ژنه‌کان بوو، من له‌ دلوه‌ قیزم له‌ خۆم ده‌پۆه‌ چونکه‌ وه‌ک بزنه‌که‌م ئازا نه‌بووم، ئه‌و هه‌موو ملکه‌چیه‌ی و خۆم نه‌ده‌کوشته‌، کتی بوو نه‌یده‌هیشته‌ بچمه‌ سه‌ر خه‌ره‌نده‌که‌ و بکه‌ومه‌ دوای رۆحی شیتانه‌ی بزنه‌که‌م؟ شیرین بوو؟ نه‌نکم؟ دایکه‌؟ ترسی خۆم یان حه‌کایه‌ته‌کانی نه‌تی؟ کتی بوو؟ شه‌وه‌های شه‌و خه‌ونم ده‌دی که‌ کتومت وه‌کو بزنه‌که‌م رووه‌و قوولایی خه‌ره‌نده‌که‌ هه‌لدیروم، به‌ده‌م تازاری سه‌رمه‌وه که‌ به‌ر تاشه‌به‌رده‌کان ده‌که‌وت و پر به‌خه‌ره‌نده‌که‌ ده‌مقریشکاند، ده‌مدی چۆن ریکۆله‌کانم له‌ لقی دره‌خته‌ رووه‌کانی قه‌دپاله‌ زۆر رک و لیبی خه‌ره‌نده‌که‌ گیر ده‌بوون و جی ده‌مان، خۆم ده‌بینی به‌ریخۆله‌ی خۆمه‌وه به‌دره‌ختیکدا شوپر بوومه‌ته‌وه و له‌ هاژه‌هاژی چه‌می ناو خه‌ره‌نده‌که‌م ده‌روانی که‌ دوای پچرانی ریکۆله‌م سوپ ده‌مزانی رووه‌و ئه‌و خه‌ره‌نده‌ هه‌زار به‌هه‌زاره‌ سه‌رانگرتی ده‌بم و له‌و چه‌مه‌ شیتته‌دا ده‌خنکیتیم... له‌ ترسانا، دیسانه‌وه، له‌ هاوار و قیژه‌ی خۆم وه‌ئاگام ده‌هاتم، دایکم به‌ده‌م بیسمیلا و قول ئه‌عوزو... و ئایه‌ته‌ل کورسییه‌وه شایه‌تمانی ده‌هانی و ده‌یگرته‌ باوه‌ش،

نه نكم كه هه رگيز نه ده نووست به هه له داوان كوت و كوئرا نه ساتمه ی له شته گانی ناو ژووره كه ده كرد و ده هات به هانا مه وه، به نو ره له ئامبزيان ده گرتم، من له باوه شی هه ر دوو كياندا هه لده له رزيم و جارتيكي ديكه له باوه شی نه ني و دايكه دا له ترسی خوم ده بوورامه وه و خه ونيتكي ترسناكتر و هاوارتيك و راجله كان و ليوه له رزه و... ئيدي ژيانی من دواي بزنه شيت بيو به مۆته كه به ك كه هه رگيز لبي وئاگا نه ده هاتم، ئيدي به رده وام دايكم و نه نكم له نيسوان خو ياندا ده بيان خه واندم، خودايه من چهنده به دبه خت بووم... چهنده رۆژتيك دواتر بي ئاگا له خوم... بي ئاگا له وهی كه رووی دا و نه خو شی خستم و ئيدي هه رگيز او هه رگيز لبي راست نه بوومه وه... وهك هه ر به يانبييه كي شووم له ژيني مندا... شيرين ده يزانی چهنده په ريشان و غه مگينم، زووتر و... به ر له هه موو قوتايبييه كان هاتبوو دلي من بداته وه، ئه و به يانبييه بي ئاگا له خوم ئه وه نده بز بزنه شيت گريام له باوه شی شيريندا ئاگام له خوم برا، ئه و يش هيدي به ده سته سره گولداره كه ی فرميتسكي منی ده سري، له من به سته زمانتر و بي ده سته لاتتر ته پلي سه رمی ماچ ده كرد و... دوو باره و ده باره ی ده كرد وه:

«ده مه گری... ده بهس بگری... ده مه گری... نه گه ر كوره كان بين گالته ت

بي ده كهن... ده عه ييه...!»

هه ر دوو ده ستي منی خستبووه ناو ده سته خرينه كانی، جگه له شيرين كه سم ده ست نه ده كه وت پر به دلي خوم بو بزنه كه م كولي دلي پر هه لبريژم، شيرين زور له وه ورديله و چكۆله تر بوو وهك دايكم يان نه نكم له باوه شيم بگری... وه لي ده سته نه رمه كانی، سه ري په نجه كانی، ژير نينو كه كه ميك دريژ و چلكنه كانی، رهنگی په ريو ی له داخی خه می من، هه ناسه ی نارتيكي، قسه پچر پچره كانی، بۆن و به رامه ی سینه ی زور ساواي، قزي په خشی به سه ر روومدا، هه ر دوو كۆلمی ده ره په ريو ی كه هه تاو گه ستيبوني و ته واويك شه مزابون، چاوه ته ر و رۆشنه كانی، ليوه له رزه ی... هه ر هه مووی بو من دونيا به ك بوون له سۆز و ميهر و جوانی... گه ليك له هی

دايكم و نه نكم و هه موو دونيا زياتر، له و به يانبييه دا و له پاش تيبه ريوونی چهنده رۆژتيكيش له مه رگی بزنه شيت من هه ر هه موو ترسيكم بير چوو بووه و سه رم له سه ر رانی بوو... نه خو شانه مت ببووم، له دوو مه لی غه مگين و ته ره و بال شكاو ده چووين، له دوو مندالي ده ركراو له دونيا، له دوو كه رويشكي ترسنوك... بي ئاگا له خومان، كتوپر، ماموستا عوسمان و ده رگاوانی به رپوه به ر پۆله كه يان به هات و هاوار داگير كرد، به به كه وه هيده مه گرتی بووين و راجله كين، ماموستا عوسمان به م ديده نه ی من و شيرين شيت و هار بوو... مه چه كي راسته می گرت و وه ها به رزی كرده وه كه هه ر دوو پيم به حه واوه جۆلانه يان ده كرد، هه ر به شق تا ژووری به رپوه به ر بردمی و... بي ئاگا له خوم شه قيتكي به ر گونم كه وت... وه ها به زه ر بوو كووری كرده مه وه، قيامه تم به چاوی خوم بينی، ئه و رايده كيشام و من گه لاوگه ل به دو ايدا ده خشيم... ده ت وت كه چه جليكم به ده ستيبيه وه، هه ر له ويذا ده رگا كه ی له سه ر داخستم و به شه پازلله و پيله قه وروكاسی كردم... نه خو شی خستم، خودايه... له وه ناخو شتر چيبه له باوه شی شيرين ده رت به يتن و بكه ويته ژير چنگی درندانه ی ماموستا عوسمان... به ده م ليदानه وه ده ی وت:

«سه گی سه گباب... هه ر ده تكوژم...!»

من نه مده زانی چۆن و بوچی به و به يانبييه زووه په يدا بوو... ده رگاوانی به رپوه به ريش له وه به سته زمانتر بوو گومانی لي بكه م، زه حمه ت بوو بزنام دواي من شيرين چی به سه ر دي... چی لي ده كهن؟ نه مده زانی... ده ترسام په نجه كانی له ژير حه يزه راندا دارزين، له و ژووره داخراوه دا سه د تفي لي كردم، ده مويست تفه كان بسر مه وه... كه چی نه يده هيشت، پر به ژووره كه هاواری ده كرد:

«بي ئه ده ب... تفي من به پيس ده زانی... به شه رفم له م مه كته به ده رت

ده كه م... به ئيمانم له ناو ده ستخانه كه حه پست ده كه م... كه ر كوری كه ر... به م

به يانبييه زووه كه س هاتوه بو مه كته ب؟ به شه رفم هه ر ده غره ی ئه ده به كه ت

لێ دەستینمەوه... هەمی بێ شەرف!» .

بەبۆکس لەناو دەمی دەدا و بەو تامی سوێرییە سەر زمانم زانیم دەم پێ بوو لە خۆین، لەو بەیانییە زوویدا جگە لە خودا کەس نەبوو فەریام بکەوێ، دەرگاوان هەردوو دەستی خستبوو ناو گەلی و لە دوورەوه و لە ترسی ئەم لێدان و کوتانە هەڵدەلەرزێ، نەبا زەبیریکی دیکە بەر گونم بکەوێ و لە ترسانا هەردوو پانم بەیەکەوه نووساندبوو، بەلەقە دەیکیشا بەسەر ئەژنۆکانمدا، بەدوو پەنجەمی گەورۆنە و شایەقمانە تووکی پشت گوێی راستەمی دەردیتنا، کتوێر دڵم داخوڕیا، لەوه دەچوو شیرین لەودوو دەرگاگەوه بێ و جورئەتی ئەوهی کردبێ بەدوامدا هاتبێ، گوێم لە قرخە قرخی سینەمی بوو کە بەدەم گریانەوه دەخکا، هاواری لە دەرگاوانە کە کرد:

«ئا بڕۆ... ئەو دەلەقۆزی عەبیبارە لێرە نەمیتنی و بیبەوه مائی باوکە گەوادەکەمی!» .

ئەو جینیوه رۆحی ساوامی دەرھینا، هەلاھەلای کردم... نازانم بۆ دوعاکانی نەنکم بێر کەوتەوه: خودای عاسمانان فەریام کەوه... روورەشی دوانیا و قیامەتم... سەگی بەر قاپی چاک و پیرەکانتم... خودایە وەک تاژی دەلوورینم... شەرمەزارم و رووم نایە سەر هەلپرم و سەیری ئاسمانت بکەم... لە گوناھەکانم خۆش بە... منم تاوانبار تا رۆژی مەحشەر... لە دڵەوه و بەدزییەوه وەک گورگی بریندار دەملووواند و لە خودا دەپارامەوه من و شیرین بەتەنیا بەجێ نەھێلێ و رزگارمان کا، کتوێر بەرپێوەر لەناو دەرگاگە وەک دێوی ناو حەکایەتەکان، دێویکی زەبەللاح، پەیدا بوو، رووناکمی بەرەبەیانمی لێ گرتم و ژووورەکەمی تاریکتر کرد، هێچم نەدەدی... مامۆستا عوسمان بەدەم کە فەکردنی هەردوو لالیوی و چاو دەپۆقینەوه حەکایەتی ئەو بەیانییە و هەها ناشیرین و بێزەورەنە بۆ بەرپێوەر گێراپەوه کە ئیدی خۆم حەزم دەکرد بیمە دڵۆپێک ئاو و خاک هەللمێ، حەزم دەکرد هەر لەو ژووورەدا بکەوم و بمرم... بەرپێوەرەم بەدەم داکنەندی چاکەتەکەمی و شلکردنەوهی قەرەوێتەکەمی دەمی وت:

«تۆ وازی لێ بیتنە... من چاری دەکەم...!» .

هەر بەتف سواغی دام، هەر شوێنیکی لە لەشمددا شەپازلە و کۆلەمست و لەقەمی مامۆستا عوسمان-ی بەر نەکەوتبوو... بەرپێوەر مێهری نواند و... تەواو نەخۆش و ماندووی کردم، چەندە ترسنۆک بووم، چەندە بێ رۆح و هەوا... چەندە غیرەت سز... من فەرھاد-یکی دۆراو و بەزیو بووم، شیرین-م بەتەنیا جێ هێشت و نەموێرا لێیان پیرسم ئاخۆ بەم بەیانییە زووێ چی لێ دەکەن... خودا هاوار... وەک من جیبی مەھیتلە و فەریای کەوه، من زەندەقم چوو بوو باوکی وەک خۆشکە گەورەکەمی بیکوژی، روووه ناو خەرنەندەکە هەلی دێری و وەک بزنە شیت هەپروون بەهەپروون بێ، من فەرھاد-یکی ریسوا بووم، گرگن و لەرزەلیو، بەقەد بزنەکەم ئازا و مەرد نەبووم... یەک جار بمرم و تەواو، من هەموو رۆژێک دەمردم و لە هەموو شتیکی بووم، لە قوتابخانە، لە بزنە شیت، لە شیرین، لە حەکایەتەکانی نەنکم، لە هەوای بۆنخۆشی شاخان... کەچی سەیر بوو... هێشتا بەزۆر دایکم و باوکم و نەنکم... شیرین... دەیانویست من هەر بژیم... هەناسە بەدەم... پاروو بگلیتم... بنووم... موتالا بکەم و... لە وانەکانیش نەکەوم...

کە چوانم کردەوه... لەژێر لیفەبەکی قورسدا خۆم دیتەوه، نەنکم بەدەم سەر لەرزینەوه بەسەرمددا دەگربا و پەرۆی تەری دەخستە سەر نێوچەوانم، لەوه دەچوو قسەم بێر چوو بیتەوه، ویستم پیرسم: چی بوو نەنی؟ بێ پرسیار رۆلەکەم، زێدە جەرگم... تۆزیک شۆریام بۆ کردووی... دوو کەوچکی لێ هەلقورینە... هەر لەبەر خاتری پیرە نەنی... گریام... گریام، لەو ساتەدا کە چوانم کردەوه حەزم دەکرد شیرین و بزنەکەم لە ژووورە کە بوونایە... نەنکم رابچلەکاندم کە وتی: رۆلە شیرینەکەم... بیخۆ... دەنا دەمەری... چەند رۆژە زەوادیک نەچۆتە سەر زمانت، کتوێر دایکە هات و بەخۆی و کۆتکە شیرێکەوه کە هەلەمی لێ هەلەدەستا، دواپی زانیم کە من هەر لەو بەرەبەیانییە شوومەدا و لە ژوووری بەرپێوەرە کەدا بووراومەتەوه... رەنگ زەرد و پزە لێ براو، چوانی غەرکم لە فرمیسک، و شک هەلاتتی لێوم،

داکەوتنی پێتلۆوهکانم و تەوێلی گەرمم، تۆرانم لە ئاو و نان وای کردبوو زۆر بە ترس و شەرمەوه ریز لە راکشانم بگرن و... هەر هەموو دەست بەدو عاوه دەپارانهوه نەرم، لە هەموو ژیاغدا ئەوهیان تاکە جارێک بوو کە من بێ باک بم و ئەوان زەندەقچوو، جۆرە لەزەتییکی شەیتانانەم لەو دەرە دەبینی، سوپاس بۆ نەخۆشی و ترسی مەرگ... سوپاس بۆ فرمیسکەکانم و هەر چوارپەلی مردووم کە نەدەجوولان... سوپاس بۆ زریکە و هاوارم ئەو وختە دەیانویست لەسەر پشت خۆ وەرگیرمە سەر تەنیش، دەمویست دلیرانە پێیان بلێم: من تەواو... تەواو... پریارم داوه ئیدی بمرم... بلاووی لێ بکەن... کەستان دایک و باوک و نەنکی من نین... ئیوه خوشک و برای باشی من نین... ئیدی تەواو من نایەمەوه ناوتان، دەبێ بەحەسەرەت بن وەک کورپێکی برسی و گوێرپێل لەسەر خوانتان دابنیشمەوه، زرمەزلی و گەمە و شەرەشەق تەواو... سوێند بەمەرگی بزە شیت نەچمەوه ئەو پۆلە سارده، سوێندی بەتۆرانی شیرین نەچمەوه سەر ئەو تەختە پەقەیی بزمارە هەلوۆقیوهکانی شەرۆکەم دەدرێن، بابەس بێ بەزەبری شەق و حەیزەران نایەتی درێژ و سرود لەبەرکردن... هەزار تف لە مامتاکیک و مامۆستا ناشیرینەکە، دەمویست مەرچ دابنیم و بلێم: یان من یان مامۆستا عوسە... یان دەمرم یان ئەو لەو قوتابخانەیه و ئاوی دەربکەن، گەر باوکی شیرین تفتیکی لە شیرین کردبێ... یان دایکی جنیوتیکی پێ دابێ... مامۆستا عوسمان یەک حەیزەرانی لێ دابێ: بەلێن بێ و پەیمان کە لەم دەرە راست نەبمەوه، دەمویست بەهەموویان بلێم: سوێندی بەمەرگی بزە شیت نەبمەوه کور و براتان... نەبمەوه هاوێ و دراوسێتان... یان دەمکەنەوه بەشوان یان لە شیر و ماستی بەیانیاں دلم دەتۆزێم، یان باوکە دەبێ بەئینسان و بەباوک و چیدیکە هەلم ناواسی یان وەکو بزە شیت خۆم هەلدەدێم و خۆم سەرنگوم دەکەم، بەلام زمانم نەبوو هیچ بلێم... گەرچی کەرۆلال بووم... بەلام لەوه دەچوو گوێیان لەو سوێندانە یان ناو دلم بووبێ... یەکەم جارێو بەدوو چاوی تەرەوه لە یەکە یەکەیان ورد بێمەوه و پۆچی

زەلیل و پەژموردەیان بەرووتی ببینم... بەدوو چاوی زیرەک و زیندووی بزە شیت ئاسا ئەو کاتە ی لە خۆری درەوشاوهی تاقی ئاسمانی دەروانی، ژوورەکە پر بێو لە خەلک، لە دەرودراسی شپزە، لە خوشک و برای شەرم و ترسنۆک، لە بۆنی قورسی باوکم کە پێی شەرم بوو لەناو دەرگاگەوه پێتە ژوورێ و بەسەر کورە نیوه مردووه کەیدا بنوشتیتەوه و ماچی بکا! کورپێک کە بۆ ئەو جگە لە رسوایی هیچی دیکە نییه... نە شوانە و... نە مەکتەبلی و... نە تری بەرانەکە، بەزەحمەت دەموچاوهکانم لە یەکدی جیا دەکردهوه، دەرویشانە سەریان دەلهقان... لێم پادەمان کە چۆن وای باک و ئازا نان ناخۆم و دەمەوی بمرم، کە دەمدی لە مەرگم دەترسێن سینەم پر دەبوو لە هەوا و فیز، ئەو دەرە کردبوومی بەقەرۆحترین میتروندال، دەمویست تۆلە ی مەرگی بزەکەم و لیکداپرانی ئەو بەیانیهی من و شیرین لە هەموو ئاوی بەکەمەوه، دەمویست فیریاں بکەم و بزانی کە من بێ یادی جوانی شیرین و بزەکەم جگە لە مەرپێکی گێژ و ملکەچی ناو میتگەلەکە ی باوکم هیچی دیکە نیم، مەرپێکی لەر کە بۆ قوریانی پادەگیڕی و قەلەو دەکرێ، پۆچی بزەکەم هاتبووه ناو پۆچی من و دەمویست لە هەموو راستەرییهکان لابدم کە لەمەودا دەکەونه سەر پێم و بێ باک و کەللەشەق شەرم لە هیچ شوانیک نەکەم و چلە گیا حەرمانەکان بخۆم، من تەنها ئەو کاتە تیگەیشتم کە کەس ناتوانی: نە باوکە، نە بەرپۆبەر، نە مامۆستاکان، نە دایکە، نە هاوێلە چەتوونەکانم، نە سیامەندی کەللەبەرەن... کەس... کەس ناتوانی لێم بدا، تەم لێ بکا، گوێم رابکێشی، نقورچم لێ بگرێ، لەسەر یەک پێ و لە پۆل یەک دەرس راببگرێ، دەمتوانی وەک بزەکەم بەسەر شاخەکاندا هەلزنیم و بەناو بەردەلانیەکاندا بازبازین بکەم، دەمتوانی بەرووی هەموواندا هەلشاخیم، من تا ئەو کاتە نەمدەزانی نەخۆشی و مەرگی من لە هی بزەکەم ترسناکترە، دەی... کەواتە سوپاس بۆ مەرگ و دەرەداری کەوا دەکا کەسوکاری هیچ بۆ دواجار پێت لێ بگرن، ناو دەم بێو بەپەلاس...

وشک و تال... چهند شهو و رۆژ ناواهی یهک تهخته که وتبووم؟ نازانم... بۆنی قورسی ئارهقهی لهشی خۆم هه راسانی کردبووم، ژووره کهم تنگ و ژیریۆن که وتوو، به دهستی راسته که به رزم کردهوه بهو نیازهی که پیتیان بلیم: دهی بلاوهی لی بکه... وهک فه رمانده بهک به گوتیان کردم و بهری هه ناسه و هه وایان بۆ به رله لا کردم، ژانیک له برپه ی پشتمه وه ده هات و ده ماره کانی ناو چاوانی گهرم ده کرد، له گه ل خوتیمدا به هه موو له شمدا پتی ده کرد، چرایهک کز ده سووتا و تارمایی که سه کانی تیکه ل ده کرد و ده بیکردن به یهک تارمایی زه به للاح که به ده یه ها چاوی پر له ترسه وه له مهرگی من بروانی، من مردبووم و ناگام له هه موو ترس و بی ئۆقره یی و دل داخوریان و راجله کینیکی ئه وان هه بوو، له دواي خامۆشی و متبوونی چهند سه عاته م... ههر که ده جوولا مه وه... ده کهس به یه که وه هاواری ده کرد:

«ئه ها جوولا یه وه... نه تاندی...؟»

گویم له غه لبه غه لبه ک بیک ده بوو که له حه وشه که وه داده رژایه سهر پیخه فه کهم، ئه و چه شنه غه لبه غه لبه مردوو به ته نها له ناشتنی که سیکدا له گۆرستان گوی بیستی ده بووم، له وه ده چوو که سانیک لیره و له وی: له بهر هه یوان، ده نیو گه نجینه و کادین و ته ویله و ناو حه وشه و ژووره کانی دیکه و دیوه خانه که ی باو کمد بۆ من بگرین، چهنده ئه وان غه مگینتر ده بوون، چهنده پتر ده گریان... من ئه وه نده زیاتر هه ستم ده کرد رۆحی تۆراوی شیرین ناشت ده که مه وه، خوتینی رژاوی بزنه شیته کهم به سهر ئه و که رته شاخانه کۆ ده که مه وه، له توکوتی گۆشتی په رت و بلاو و گیرساوه ی به سهر لق و پژی دره خته کانی قه دپالدا، به مو عجیزه یهک که ته نها له خه ونه کانددا دیته دی ده یه که مه وه بهو بزنه هاره ی خۆم، ویستم خۆم کیل که مه وه، سه د ده ست فریام که وت، ده سهرین به یه که وه تاماده بوون بخرتنه بهر پشتم، دایکه تا ئه و حه له وهک په یکه ریک له قور به دیارمه وه دۆش دامابوو، فرمی سکی درشتی ده رژایه وه ناو کۆتکه شیرکه و له ده می من نزیکه ده خسته وه به هه ویای ئه وه ی که بیخۆمه وه گه رچی ساردیش بۆته وه، هه ستم

ده کرد ئیسقانه کانم لیکدی ترازون، نه مده و تیرا بجو لیم نه با گۆشتی له شم هه لا هه لا لیم هه لبه وری، نه ده سته کانم هی خۆم بوون و نه پییه کانم، هه ر هه موو چاوه ری بوون که قومیک له و شیره بخۆمه وه... که له یی بووم و نه مکرد، دواي تۆرانی شیرین و ونبوونی... دواي مهرگی بزنه کهم هه ر ده بوو شه ره فه ندانه بمرم، ئیدی رسوایی و زه لیلی با به س بی، چهنده هه ولیم دا چاوه کانم بکه مه وه و ترسی ناو چاوی هه مووان بخوتیمه وه، که چی پیتلوه کانم گران داده که وتن و کو تیراییم داده هات، بۆ ئه وه ی که مه کتی هیتیم بیتته وه بهر و زیندوو بیمه وه، ئه و به یانییانه م ده خسته وه یادی خۆم که شیرین له بهر زۆپای گرگرتوودا سه مای بۆ ده کردم، سه مایه کی کیژانه و پاک و جوان، که ئه وم بیرکه وته وه دامه پرمه ی گریان و هه ر هه موو حه شاماتی ژووره که به گه وه و بچو و که وه راجه نین و له گه لما کردیان به شین و واوه یلا، وه یاد هاتنه وه ی هه لدی تیرانی بزنه که و مهرگی ناواده ی وای کرد سه رم به دم هه نسکه وه هه لبه نریت، ده سته راسته م به رز کرده وه بهو نیازه ی به دایکه بلیم: ئه و شیره ناخۆمه وه، من ئیدی تا دوا فرمی سک و هه نسک و هه ناسه ژیر نامه وه و ده مرم... که چاوانم کرده وه جگه له تاریکی ژووره که و هه ناسه ی تیکه لی نه نکم و دایکم هیچی دیکه م نه بیست، شتیک له دلما، له هه ناومدا، له رۆحمدا راده ته کی و له گه ل خۆیدا رایته کاندم، دانه چۆقه م پتی که وتبوو، ده ت وت خراومه ته ناو گۆلا ویک له به فراو، هیدی هیدی گویم نه ما، چاوم نه ما، ده ستیک له ناو قوولا یی تاریکییه وه، نه رم و نیان و زۆر به میهره وه، هات و فرمی سکی قه تی سماوی هه ردوو گۆشه ی چاوانی سهری، وی ده چوو زینده خه ون بی، ئه وه یان ده سته شیرین بوو، بۆنی ده سته ی ئه وم ده ناسییه وه، گه رمی خوتینی سهری په نجه کانی، نا... ئه و ده سته نه هی دایکه بوو... نه هی نه که و نه هی خوشکه کانم، ده ستیک که به سیحری سهری په نجه کانی رۆحی وشک هه لا تووی منی ته ر و تازه ده کرده وه، سهری په نجه کانی گه یانده پیتلوه کانم و وهک دوو ئه ستیره ی کز دره وشانه وه، ژووره کهم رووناک بۆوه، به چرپه وه بانگی ده کردم، ئه وه نده

نزیك كه هه ناسه ی گهرمی نه رمایی گویی راسته می گهرم دادینا، هه ردوو چاوانی دری بهو تاریکیه ده دا که ده مپک بوو ژووره که می داگیر کردبوو زور باریک و بنیس ببوو... به زور سهری پی راگیر ده کرا، له من راده ما و ده گریا، له ژیر نه و هه موو فرمیسک و تۆز و ته مه دا زه حمت بوو کولمه ناله کانی ببینم، هه لده له رزی، هه ردوو ده سته کانیم له ده م نزیك خسته وه تا به هالای هه ناسه م گهر میان که مه وه... به چرپه په که وه که دواجار له رۆحدا خنکا پیی وتم:

«**فه رهاد... من ئیدی ناتبینمه وه!**».

که وای وت لیم بزر بوو، له وه ده چوو له پشت سهرمه وه بی، نه مده توانی ئاور بده مه وه یان خۆم وه ربگیرم و ببینم، له وه ده چوو شیرین-یش وه ک من نه خۆش و ره نجابیی، له وه ده چوو له ناو پیخه فی ده رده داری هاتبیته ده ری، به دهم ورینه وه هاوارم ده کرد:

«**شیرین... هۆ شیرین... مه رۆ توو خواکه ی به ته نیا جیم مه هیله...**».

لیم دوور ده که وته وه و ژووره که م لی بوو به داروده ون و پر له گاشه به ردی سهر لیواری خه رهنده که، من رام ده کرد و شیرین خیراتر غاری ده دا... له ناکو گه بشته سهر هه له مووتیک و که ئاوری دابه وه لیم بوو به بزنه شیت و پر به ئاسمانی سهر نه و خه رهنده هاوارم ده کرد که له وه هه لدیته نزیك نه پیته وه، دنا رهدت دها و سهرانگری ده بی و هه لاهه لا ده بی و ده مرئ... له چاو تروو کانیکدا دیم هه لدیته و من له هاواری خۆم وه ئاگا هاتم و هه موو گیانم که وتبووه سهر ئاو و ئاره قه، خودا هاوار... هیشتا بوئی خۆشی شیرین ژووره که می داگیر کردبوو... هه رهدت وت زینده گی و هه وای پاکی شاخانی هیئاوه و هیشتا نه رۆبشته وه، له وه ده چوو تارمایی و رۆحی نه م هه ر له ژووره که مدا بووی، له وه ته ی نه خۆش که وتبووم و ده مخواست بمرم... نه و هه ر له ژوور سهرمه وه ده ست له سهر سینه وه ستا بووی... چه ندین رۆژ و مانگ، هه ستم ده کرد ده سستی نه و تارماییه هه ر له سهر ته ویلیم لانه چووبیت، ده ترسام لاپچیت و له گه لیا رۆحم ده ریچیت، تارمایی سه لار

و سه نگین و میه ره بان به رازی دل می ده زانی و ده سستی لانه ده برد، نه مده ویست بجوولیم، نه با تارماییه جوانه که م بتۆرتیم و ژووره که م بو مهرگ و نه خۆشی چۆل بکات، کتوپر پزمیم و رچه نیم، که چاوانم کرده وه، دیسانه وه، جگه له تاریکی و هه ناسه ی تیکه لی نه نکم و دایکه که ببوو به غه لبه غه لیبکی غه مگین هیچی دیکه م گوی لی نه بوو، له بری ده سستی پر له میهر و سۆزی تارماییه خۆشه ویسته که م په نجبه له رزۆکه کانی نه نکم وه ک چل و چپوی وشک هه لاتوو نیشته بوونه سهر ته ویلیم، که له ترسی هاواره که م به په له چرای کوژاوه یان داگیرسانده وه دایکم بینی هه ر په یکه رده ی جارانه و فرمیسکی به ردینی به سهر روومه ته وه و کۆتیک شیر به ده ستییه وه، بو نه وه ی بیسه لمیم دایکه زیندوو و بت ئاسا بی گیان نییه، بو نه وه ی تارمایی شیرین له نه نکم جیا بکه مه وه گه ر نه مجارهیان هاته وه خه ونم؛ ده بوو دوو سی قوم له و شیره بخومه وه، که ده ستم بو کۆتکه شیرکه برد له گه ل تکه فرمیسکه کان خه نده په کی پان و نه خۆشانه ی دایکه رژیاه ناو شیرکه و خواردمه وه، هه زار جار داوام له بزنه شیت کرد و پارامه وه که لیم ببووی، خواردنه وه ی نه و دوو سی قومه شیره له لای من خیانه تیکی گه وره بوو، خو من ده مزانی، نه شیرین و نه بزنه که نایانه وی من خۆم بکوژم، ده مزانی گه ر من بمرم که س نابی حه کایه تی هه ردووکیان بو که س بگپرتنه وه، هیشتا ته رای نی ناوله پی شیرین به سهر ته ویلمه وه بوو، هیشتا قارینی پر نازاری بزنه شیت هه ر له گویمدا بوو، ده مویست بو دواجار نه مرم و زیندوو بيمه وه، هه ناسه م بیته وه بهر و زمانم گو بکا و بپرسم:

«**کوانی شیرین؟!...**».

پاش نه و دوو سی قومه شیره هه موو شتیکم بیر که وته وه: دوا به یانی لیکدا برانی من و شیرین، هه لئواسینم به دار هه نجبه ره که وه، هه لدیترانی بزنه که و گه رانم بو له توکوتی گوشت و خوینی رژیای به سهر که رته شاخ و دره خته کانه وه... که ویستم هه والی له دایکه و نه نی بپرسم: پرسیاره کان،

چ له ترسانایی و چ له شهرمان، له سهر زارمدا ده مردن، دت وت بهک ساله نه خه وتوون و چاوه پری بوون له و کوتکه شیره بخومه وه و بنوون، جگه له خوم و خه ونی هه لیزرکاوم، جگه له گرانه تا و وریته کانم، جگه له پرخه پرخی نه نی و دو عاکانی بهر له خه وتن و گریانی هه همیشه نامادهی دایکه هیچی دیکه م نه ده بیست، ده گه رام له ناو رووناکي زهردی چرای تازه هه لایساو که دوو که لئی ده کرد و ژووره که می تاریکتر ده کرد و رو شنایی خوی ده کوشت، ده گه رام بو ته و دهستهی توژیک له مه و بهر زیندوی کردمه وه و پاشان به ته نیا جیتی هی شتم، هه ستم ده کرد په تیک له ملم ئالاوه، هه ر که خوم ده جوو لئینم پتر له ملم شه ته ک ده درئ و ده مخنکینئ، ناچار سست و مردوو، بی جوو له، له و که مه رو شنایی بهی چراکه راده مام که له نیو دوو که لدا له گه ل من ده مرد و ده خنکا... ره شتر داده گه را، له گه ل هاوار و نالینی من له ترسی خنکان دایکه و نه کم، دیسانه وه، له خه و راده چهنین، به هه له داوان ده هاتنه سهرینم، ده نیو تاریکیدا بوئی هه ردوو کیانم له یه کدی جیا ده کرده وه، دایکه ده چوه گژ چراکه و گر و دوو که له که ی له یه کدی جیا ده کرده وه، به په له په نجه ره که ی ده کرده وه، به و شه وه بای بو نخوشی شاخان رژیاه وه سهر پیخه فکه م و بوئی ته ویله که ش سهر مه ست و زیندوو ی کردمه وه... دایکه ده پرسی چ خه ونیکی ناخوشم بینیه و نه نی دهی وت: حهزت له چ شتی که ره لئه شیرینه که م، به ده ست و په نجه یه کی له ره ژو که وه جامیک ئاوی بو راگرتبووم... دایکه وازی نه ده هینا و ده پرسی:

«خه ونی ناخوشت دی... به قوریانت بم؟»

بو یه که م جار دوا ی لال بوونی چهند شه و روژم ویرام بیرسم:

«دایکه شیرین... ده توانم شیرین بیینم؟»

هه ردوو کیان به و په ری سهر سامی و ترسه وه، ترس له وه دی نه هینانی دوا ی ره لئه یه کی زور ئازیز که ده یه وی بهر له مهرگ ته نها خوزگه یه کی هیه و بیته دی... پرسیان:

«روحه شیرینه که م... بهم درهنگی شه وه؟»

به لگه رمی و سوژی پیره عاشقی که وه، به تاسه و خوزگه و ئاره زووی سه د فه رهاد-ه وه وتم:

«تا... دایکه شیرین-م ده وی... نه نی... به راست... شیرین ماوه؟»

دایکه سه د سویندی خوارد و دهی وت:

«سبه ی... زوو... هه ر که روژ بووه... ره لئه شیرینه که م سبه ی... سبه ی نی... وه عدی... زیده جهرگم».

نه نی دلئی ده دامه وه:

«خوشار بی حاکم نییه... چما کچ کوشتن هه وه نته یه؟»

له سهر ته و به لئینه ده خه وتم و راده چه نیم، ده خه وتم و خه ونم ده دی و راده چه نیم... وه لی خودا هاوار... هه رگیز نه بوو... نه کرا... نه یانویست، هه رگیز روژ نه بووه و من هیچ به یانی به کی دیکه م نه دییه وه و تا ته به د خور له من ئاوابوو، هه ر که له خه و راده چه نیم و له شیرین-م ده پرسی هه ر شه و بوو، دت وت ژبانی من له دوا ی مهرگی بزنه شیت و لیکدا برانی ته و به یانی به له شیرین یه ک شه وی بی کوتایی بوو... هیچ سپیده یه کی دیکه ی به دوا وه دا نه هات...

ئیدی نه خوشی و بوئی مهرگ ترس و شه رمیان له لای من نه هیشتبوو، هه ر ده مپرسی و وازم نه ده هینا، هه همیشه وه لامی پچر پچر ده ترساندم:

«- باوکی ناهیتلی...»

- له مه کته به...

- نه ویش زور نه خوشه...

- مالیان باری کرد...

- واز له خه ونی خه راپ بیته و... بنوو...

- سبه ی...

- با چاک بیته وه...»

من ده ترسام... ته و له من ئازاتر بوو بی و مرد بی، ئیدی بریارم دا له سی

ژهم زیاتر بخۆم، شبر و ههنگوین و ژاژی و په نییری سهرخوانی به بیانان، نهوسنانه، بمالهوه، هه رچی میوهی دونیا هه یه بیخۆم... تا زووتره چاک بیمهوه و به دواوی شیریندا بگه ریم...

یه که یه که هاوپۆله کانم دهاتن، شوانه بچکۆله کان زهق زهق لیم راده مان و هیچیان نه دهوت، دت وت لهو ژوورهی که من لیبی که وتووم و خهسته م په نجه ریه ک هه یه و هه رگیز خۆر لهو دیوییه وه هه لئایهت، دت وت له دواوی دوو که لکردنی چراکه، لهو شه ودا، که تارمایی شیرین ئاوه دانی کرده وه ژووره که م: من ههردوو چاوانم کوتر بوون به دوو که ل، که سهیری دهفتهر و کتیبه کانم ده کرد پسته ره شه کانی له بهر چاوانم ده بوون به میرووله و تیکه ل ده بوون، ده ترسام ئه و کاته ی بیرم ده کرده وه نو جار ان نو ده کا چهند؟ که چی نه مده زانی... شهش جار ان شهش؟ دوو جار ان دوو؟ هه ر نه مده زانی، نا... من هیچم بیر نه مابوو... هیچ... دت وت میتشکم ته خته ره شه که یه و به ته خته سر پیک پاک کراوه ته وه و ئیدی کهس نه ماوه هیچی له سه ر بنووسی، ئه وه نده له خۆم ده ترسام... له خه لکی که وای لئ هاتبوو وه ک قالونچه له گو شه یه کی ژووره که مدا خۆم بشارمه وه، چیدیکه باوکم نه بینیییه وه، نیوه شه وان له شو تیتیکه وه نا... به لکو له ده یه ها شو تینه وه: له هه یوانه وه، له ئاوه ده ستخانه که وه، له هه موو ژووره که انه وه، له سه ربانه وه، له ته وبله که وه... له مزگه وته وه ده کوکی و قرخه قرخ به لغه می ره ده کرد و شهیتانی به نه فرهت ده کرد، من له گه ل هه ر کوکه یه کی ئه ودا راده چله کیم و زه نده قم ده چوو، کتوپر گویم له نه عه ره ته و جنیوه کانی مامۆستا عوسمان ده بوو، راده چه نییم و ده گریام و هه تره شم ده چوو، گویم له قارینی کوژراوی بزنه که م ده بوو ئه و کاته ی سه ری بهر تاشه به ردیک ده که وئ و ده ته قئ، گویم له قیژه و هاواری له ناکاوی شیرین ئه و کاته ی باوکی هه ر به قژ تا سه ر خه رنده که رای ده کیشئ و له وئوه هه لیداته خواری... ئیدی ته واو... ژبانی من شه وانی مۆته که و به ده م خه و رچه نینه وه ته واو نه ده بوو، خۆم ده بینیییه وه که له ناو شار پیکه گه وره و زۆر قه له بالغدا ون ده بووم و

ده رۆزه م ده کرد، یان شوانم و له شه ویکدا ده به ها گورگ له رانه مه ره که م ده دا و منی رهنج بابر دوو له و هه موو که لاکی بز ن و مه ره راده مینم و هیچم پی ناکرئ، ئه وه شی که ده مینئ و گورگ شپه زه ی ده کا و ده تو قئ و له خه رنده که وه خۆ هه لده دپیرئ، خۆم ده بینم فه رهاد-م و کیتی بیستوون کون ده که م و له بری ته قینه وه ی کان بییه کی سازگار له شاخدا... لافاو هه لده ستئ و ئاواپی به ژن و پیسا و پیس و مناله وه راده مالتئ، به مزگه وت و ماله که انه وه، به ته ویله ی پر له مه ر و بز نه وه له نا و ئاودا ده خنکین، دوا جار به سه ر شه پۆله که انه وه ته رمی شیرین-م ده دی خنکاوه و قژی په خشی به قه د پانتایی ئاواپی سه ر ئا و که وتووه، له پاش مه رگی ئه و خۆم ده بینئ قولنگ فرئ ده دم و خۆ ده ده مه ده ست لافاوه که و دوور ده مبا و دوا که س منم ده خنکیم، ده مویست بخۆم و بخۆمه وه تا چی زووتره زیندوو بیمه وه و بچمه وه سه ر ئه و هه له مووته ی بز نه که م، له وئوه، هه لدیرا، له په نجه ره ی کراوه وه ده مروانی و هه همیشه تاریکی شه و سه ر تر تو پکی چیاکانی لئ ده شار دمه وه، ئه ستیره کانیش شه رمانه ده سووتان، مانگ بو هه همیشه له و دیو هه وره که انه وه سه ره تاتکی ئی له گه ل ده کردم، له وه ده چوو به زگماک من ئیفلیج ببووم، له حه ژمه تانا ده گریام و فرمیسه که کان له قورگما ده کولان، خه ونم به وه وه ده دی که جار پیکه تر به کامی دل و به هه وه سی خۆم به سه ر که رته شاخه کاندای بازین بکه م، خه ونم به وه وه ده بینئ بچمه وه مه کته ب و وه ک جار ان به یانیانی زوو شیرین بی و سه مایه کی کیژانه م بو بکا، ده مپرسی: تو بلئی بۆم بکرئ کار یله یه کی دیکه به خیتو بکه م و به ختم یاربئ وه ک بز نه شیت هارو هاج بی و له راسته رتیه کان لادا و گیای حه رام بخوا، بمبا ته وه سه ر هیلکه ی ره نگا وره نگ و نیرگزه جار و ئه شکه وتی نسرم و زنه و زه نویر...

شه وه کان نه ده پرانه وه، هیدی هیدی و به زه حمه تیکه زۆره وه ههردوو بن بالیان ده گرتم و راست ده بوومه وه، به داره داره تا بهر په نجه ره که هه نگاوم ده نا و ماندوو ده بووم، به وه ی که دایکم و نه ئی و خوشکه کانم و پوره کانم

و هه ندی له ژنانی دهرودراوسخ ده گریان، هه ستم ده کرد من دوو چاری دهردیکی گران بوویه و له وه دایه بمرم... جا بو نه مرم؟ که من نه شوان و نه فه رهادی عاشق و نه شاعیر و نه پیغه مبه ر بم... بو نه مرم؟!

له به یانییه کی تاریک و رووندا، هیشتا ته م و دوو کهل و تاریکی لیکدی هه لاویرد نه بیوون وه ناگایان هینام، هه سامیان بو داخستم؛ هه مامیکی زور گهرم که چلک و چهوری و عاره قهی چه ندین شه و رۆژم بشواته وه، جلی تازه یان له بهر کردم، هیدی هیدی کازبوهی ددها، خور گرانتر له من ده جوولا و هیلاکتر له من چاوانی هه لدینا، دوی ئەم هه موو شه و تاریکیه یه که م جار بوو هه تاو بیینم، له وه ده چوو چاوه کانم له دوی ئەو هه مامه گهرمه رۆشن بوو بیتنه وه، له و دیو چیاکانه وه هه تاویکی شهرمن دهرژا و کووچه و کولانه کانی رووناکتر ده کرده وه... بهر په نجه ره ی ژووره که م... یه که مین به یانی بوو گویم له باعه باعی مه ر و قارینی بز نه کان بی، دلێ پر قه هرم گهر متر و به گورتر لیبی ددها، یه که م جار بوو که به به رده م ناوینه که دا رته بووم، خوم بیینی که چه نده له عاشقیکی پیر و دۆراو و لاواز ده چووم، نه خوش له دووری شیرین، چه ند له شوانیکی مایه پوچ ده چووم که ههر هه موو میگه له که ی هه لدیرابن... له شهرته شوانی دۆرابن... دایکه زور زوو هه ستابوو، ته ننوره که ی گر دابوو، زوو زوو په مپی له پریمزه که ددها، هه وشه که ی پر کردبوو له سۆز و هه مخوری و دوعای به یانیان که هه ساره که مان به پیتوه بمینی، هاته ناو دهرگاکه و له سه ر شانیه وه رۆشناییه که دهرژایه سه ر پیخه فه که م، له نیوان هه ردوو به له کییه وه په رتیبونی هه تاویکم ددهی، له و دیو شووره ی هه ساره که وه کولان له گهل تیپه ریبونی که ر و بار و عاره بانه و میگهل پر ببوو له هه را و ناوه دانی...

دل م خوش بوو که ئیدی دوی ئەو هه موو شه وه دریزانه رۆژم لی هه له هات و شیرین ده بینمه وه... له نه نکم داوا ده کرد:

«نه نئ... با ئەم به یانییه شیرین بیینم!»

دهت وت دیوار ده دوینم، دهت وت ئیدی دوی ئەو هه مامه و هه لسانه سه ریپیه م که مه کی زیندوو بوومه ته وه و نامرم، ئیدی له وانیه به به رگه ی مه رگیکی دیکه و دلشکان و لیکدا برانیکی دیکه بگرم، بریارم دا گهر تا ئیواره هه والی شیرین-م پی نه گات به سه که خشکیش بی بچمه مه کته ب یان مالیان، گهر نه یان هیشت دیسانه وه مان له خوراک ده گرم، ئەمجاره یان ههر به راستی خوم ده کوژم، ناخر ده بوو فه رهادیکی به وه فا بم، عاشقیکی له عاشقه پاکه کانی ناو هه کایه ته کانی نه نکم...

چه نده ته نیا و غه مگین بووم، نه نئ چیدیکه هه کایه تی بو نه ده کردم... که لیم پرسى:

«نه نئ بو وه ک جارن هه کایه تم بو ناگپرتیه وه؟»

به دهم گریان وه وتی:

«زده جه رگم... هه کایه ته کانی من بوون تویان نه خوش خستا!»

که پیم وت:

«نه نئ هه تا نه مردووم... با جارکی تر هه کایه تی شیرین و فه رهاد-م بو بگپرتیه وه؟»

فرمیسک له چاوه کانی ده کولا و دهی وت:

«جه رگه که م وا مه لن... تو زور له وه منالتری باس له مه رگ بکه ی!»

به هه ناسه برکیته پرسیم:

«ئهی تو نه ت وت گهره ده بییت و شیرین-ی خوت ده دوزیتیه وه؟!»

به هه سه ر ته تیکه وه دهی وت:

«هه روا ده بن رۆله... هه روا ده بن»

وه ک ساته وه ختی گپرا نه وه ی هه می لیکدا برانه کانی ناو هه کایه ته کان و کوتایی هاتنیان به مه رگ و کاره سات، هه ردوو کمان به یه که وه، دامانه پر مه ی گریان، به ترسی عاشقیکه وه که هه تا هه تایه مه عشوقه که ی دۆراند بی پرسیم:

«نه نئ... شیرین چی لی هات؟ بولی ناگه رین بیینم؟»

ھاوارىك لە حەوشە و غەلبەغەلى دەپەھا كەروبار و ئەسپ سوار،
زرنگەي زەنگولە و تىكەلبوونى بەھەياھووى دەپەھا ژن و پىاو و منال
رژانە بەردەرگای حەوشەكەمان و نەنكەمیان لە من دزى، من و پرسىيارە
مردووەكەمى لە ژووڕەكەدا بەتەنیا جىھىشت...

دواى تاویك بانگیان كرده سەر خوانىك كە پر بوو لە هیلکەي كولاو
كە تازە لە قەپىلك پاك كرابوونەو و هەلمیان لى هەلدەستا، كۆتكەيەك
دۆ، قاپى شىر، زەیتوون، دۆشاوى شاتوو، هەنگوین، پەنیری قاشكراو كە
بۆنى پىستەي حەيوانى لى دەهات، باوكم بەتووڕەپىبەو فەرمانى پى كردم
كە بەخىرھاتنى ميوانەكان بكەم، گەورە و بچووك، تىي گەياندم كە ھەر
ھەموویان خالۆزا و نامۆزا و پووڕزای من و لە گەرمیان گەراونەتەو و
دەچنەو كوتستان.

ھەموومان دامەزراین و باوكم لەسەرپەر دانىشتبوو، لە ژيانما وەھا
كەيفساز و پۆشته و پەرداخ نەمدىبوو، لە ھەموو ژياندا ئەو ميوانانەم
نەدىبوو، ژنەكان زۆر سپى و نەرم و نۆل، پىاوەكانىش رەشتالە و سووتاو،
لەو دەچوو كچە عازەبەكانیان لەگەل خوشكەكانم لە گەنجىنەكەدا بەترس و
شەرمەو لە قىرەقربو نەكەون، چونكە بەئاستەم قىرەو خنكاویان
دەگەيشتە گوتم، منالە چلمن و چلكنەكانیان، وەلى كۆلم سوور و چاو پر
باق و برىق لە منیان دەروانى، لاوازی و رەنگ زەردىبەكەم زەبوون و
خامۆشى كردبوون، لەو دەچوو لىم بترسن، یان وەك منالى خانەخوئ
شەرمم لى بكەن، جاروبار بۆ رەواندەووى ترسى خوڤان پەنجەي
شاھەتەنەيان دەتەخىبە لووتیان و بەرووى مندا زەردە دەيانى گرت و بەدەم
خەندەپەكی خوارووە دەخەنبنەو، چاوى ژنەكان گەورۆنە و خەوالو، پر
مىهر و سۆز و شەرم، كە ئاویان دەخواردەو نەیان دەھىشت پىاوەكان
بىانبىن، بەدزىبەو و لەژىر چارشىوەكانیانەو پاروویان دەگلاند، بى
ئەو وەك پىاو بملچىن، چاوى پىاوەكان بەغەزەب و رقىكى زۆرەو
دەبرىسكانەو، ھەر بەو چاوە سوور و پر لە داخ و كىنەي پىاوەكانەو زانىم

كە ئەوانە ھەر دەپى خزمى نزیكى باوكم بن، باسیان لە راو و كوشتن و
لەوەرگای كوتستان و سالى گورگان دەكرد، لەو دەچوو كۆمەل شوان بن،
بەلام ئەوانىش وەك سیامەندى نامۆزام مەحالە بەعاشق یان شایەر بن، لە
چرى ئەبرۆي پەيوەستى پىاوەكان دەترسام، لە سمىلى توپلى و پریان كە
دەم و لىویانى لە من دەشاردەو، بۆنى ژنەكان: تىكەل لە بۆدرنى بزەكەي
من و بۆنى ژاژى و پەنیر نەخۆشىبەكەي خوڤیان بىر دەبردمەو، پشستىن
ئەستووور و بەرخەل شۆر، ئەو ژنانە ئەوئەندە سەلار و سەنگین بوون كە پر
بەدل حەزم دەكرد بەدايەك و خوشك و پووڕەكانم بن، قاوئەتسىبەكە زۆرى
خایاند، ھىدى ھىدى پىاوەكان خامۆش بوون، ژنەكانىش خامۆشتر، باوكم
بى ناگا لە خوئ بەقەھرێكەو تەزىبەكەي ھەلدەگلۆفى، دایكە دەگريا و
نەنكە سەرگەرمى كۆكردنەوئەي جەلەكانى من و خوئ بوو، ھەر ھەموویانى لە
بوخچەيەك ناخنى، دایكە بەدەم لشمەلشمەو چەند پارچە جلیكى دىكەي
منى لە دەلاقەكەو دەرھانى و قەدى دەكردن و ئەمىش نەنكە ئاسا ھەمووی
ئاخىبە ناو بوخچەيەكى بچووكتر و پىچاىبەو، ئىدى من زانىم كە ئەو
ميوانانە بەتەنھا بۆ ئەو نەھاتوون راگوزارى تىپەرن، بەلكو لەو دەچوو
سەفرەپكى درىژ بەمن بكەن، ھەلگرتنى قاپ و قاچاغ و پىالە و كتلى و
قۆرى و كۆكردنەوئەي وردە نان و لابردنى سەماوەرەكە زۆرى خایاند،
پىچانەوئەي خوانەكەش زۆرتر، من لەو نەخۆشتر و ماندووتر بووم بىرسم:
چىم لى دەكەن، نەنكەم زوو زوو بە ژنەكانى دەوت: لىرە داوودەرمان نەما...
حەكىم نەما... چاك و پىر نەما... ھەر دەلئى جنۆكە دەستیان لى
وہشاندوو، بەوئەي كە ھەر ھەموو برا و خوشكەكانم كۆببوونەو، ھەر
ھەموو پووڕەكانم، ژنانى دەرودراسى... زانىم كە ئىدى منى خەستە دەبەنە
لاي حەكىمىك كە نازانم لە كۆتیبە، باوكم ھەر لە دوورەو وەستابوو، پىي
شەرم بوو سەیرم بكا، پىي شەرم بوو كە من لە پشستى ئەو ھاتوومەتە
خوارى، چونكە سەدەھا جار گوتم لى ببوو... «حەيف كە لە من بوو»... ئەو
بەيانىبە گوتم لى بوو بەچرپەو بەخزمەكانى خوئ دەوت:

«بیهن... بکه لکی هیچ نایه!» .

خوشک و براکانم زلیل و غه مگینانه له من پاده مان، نه وهدنه شهرمان
له یه کدی ده کرد که مه حال بوو یه کدی ماچ بکه یین، جار یکیان که هیشتا
زوریش ساغ بووم خوشکه گه وره کم به سوزیکه وه ماچی کردم، من له
حه بیه تانا دامه پرمه ی گریان و درهنگ ژیر بوومه وه... بو؟ نازانم، دایکه
ویرای له باوه شیم بکا و به سه رمدا بنووشتیه وه و تیر بگری، باو کم له
دوره وه کۆکی، دایکه له ترسانا له گریان ژیر بووه و له باوه شی خۆی ده ری
کردم، رووه ده رگای حه ساره که بردمی، به دهم رپوه عاشقانه و به په له وه ک
دوا یادگاری نه وه حه وشه و ماله گولیک سوورم له گوله باخه ته ر و
گه شاهه که ی نه وه به ربه یانییه کرده وه، گولیک که هیشتا عومری
خونچه یه که به ری نه دای، هه ر که گه یشته ناو ده روزه که بینیم پیاویکی
که له گت ره شتاله یارمه تی نه نکمی دده که سواری پشتی هیشتره
چه مووشه که بی که نه یده هیشته نه نکم خۆی راگیر بکا و هه ر جار یک و
به لایه کدا ده که وت، هیشتریک که هه ر هه موو سهر و گولاک، بگره سهر
که فه لیشی له ژیر ده یه ها گولینگه ی زهره و سوورده غه رق ببوو، هه مان
زه لام وه ک بوخچه یه کی زور سووک بم هه ردوو ده ستی خسته بن باله کانم،
سووک به رزی کرده وه و خستمییه ناو نامیزی نه نکم، به ترسی گرتنه وه ی
گۆزه یه ک نه با بشکئی منی گرتنه وه و هه ردوو چنگی چه نگال ناسای له من
گیر کرد و توند به رزه فتی کردم، کابرای ره شتاله شه پیک پانی له که فه لی
هیشتره که دا تا له کاروان دوا نه که وئ، شه پیک و توند که کلاو و
جامانه ی له گه ل خوارببی، نه نکم هه ر زوو هه ردوو باسکی تیوه ئالاندم،
منی خسته ناو هه ناوی خۆی، که زانی مات و مه لول و له باوه شیدا
هه لده له رزم و بو نه وه ی ترسم به روه یته وه دوو سی جارن به دهنگیکی
نووساوه وه که هه ستم به زرنکه ی خه م ده کرد تیایدا وتی:

«رۆله شیرینه کم خه مه خۆ... یه ک دوو مانگ له کویتستانه خۆشه لای
خزمان ده بین... پاشان که زستان هات ده چینه وه شار...» .

له وه ده چوو سهرم گیش بخوا و ببووریمه وه، گه ر له ناو هه ناوی قویاوی
نه نیدا به ند نه بووما یه له سهر هیشتره که ده که وقه خوار و بی شک
په راسوه کانم له ژیر سمی هیشتره که دا ده شان، ده نپوهه را و هوریا ی
خزماندا که ده یانویست دلنیا بن که که س له کاروان جی نه ماوه... گویم له
نه نی بوو ده ی وت:

«تا وه ک گویری ساغت لی نه یه یته نایه ینه وه، قه وله له وی باشترین
حه کیم بتبینی» .

بی باک له وه به لینه... من له خه می نه وه دا بووم گوله کم له ناو چنگما
نه پروی، ئان و سات هاو پوله کانم له هه موو لایه که وه بانگیان ده کردم،
به دهم بای غار و به گورگه لۆقه رووه مه کته ب کۆلانه که یان پر کردبوو له
هه را و قواو قیش، هه تاوی زیوین به شه رمه وه داده رزا و خۆی له دیواره کان
هه لده سوو، نه و کاته بوو که چۆله که کان له سه ربان و دره خته کان و
دیواره کان و دار عه له تریکه کان نه ده سه ره وتن، هه وایان به سه ر سه رمه وه شه ق
ده کرد و فرکه فرکی بالیان و ته قه ته قی نالی هیشتره که که به ر به رده کان
ده که وت ته و او پیک غه مگینی ده کردم، نه نکیشم بو نه وه ی به درو دلخۆشم
بکا و له و بیده نگییه ده رم بتینی... ده می له گویم نزیک خسته وه و وتی:

«له کویتستان تا هاوین ده روا ده توانی به یته وه به شان... که چوینه
شاریش مه کته به که ت ته و او که... باوکت له وی کۆشک پیک کرپوه... ده لپن نه
بکه ی... نه به خۆی هه ر ته ماشای بکه ی!» .

ده میوست لپی بیرسم ناخو دینه وه ئیره یان نا... به لام دیسانه وه قورگم
گیرا و فرمیسک له چاوانما ده کولا... زوو زووش نه نی ده پیرسی:
«گویت لپیه... کورپه کم... ها... گویت لپیه؟» .

من له وه مردووتر بووم گویم لی بی، به دهم رپوه له ناو ته پوتوزی کارواندا
نقوم ده بووین و نه نی هه ر قسه ی ده کرد و نه یده بریبه وه، گوایه له وی هه موو
شه ویک حه کایه تم بو ده گیتیه وه، حه کایه تی تازه که من له ژانما گویم لی
نه بووه، هه ر زوو چاوه کانم پر بوون له فرمیسک، له لوومه وه داده رزایه ناو

قورگم و ههستم به سویری فرمیسه که کان دهکرد، له دواجاردا و له دووره وه تارمایی باوكم و دایکم و خوشک و براکانم لی تیکه ل بوون که به شهرمه وه دهستیان هه لده پری، تا له یه کدی ویل بووین به حه سره ته وه هه ر ئا ورم لی ده دانه وه، وام ههست کرد من رووه و گورستان ده بن تا بمینژن نه ک رووه و کویتستان و حه کیمی لیژان. نه نکم توندتر هه ردوو باسکی زور لاوازی تی وهرینام، منی به سینگییه وه قرساندبوو تا بهر نه بمه وه، من وهک لاشه یه کی بی گیان ده له نگیمه وه، نه نی به زه حه تیکه وه ده یویست له ناو باوه شی سارد و سری خویدا به ندم بکا، نه ک هه ر ئه وه... وازم زهن ده کرد ده یه وی بمخاته وه ناو هه ناوی خوئی، به هه ر چوارلادا ئا ورم ده دایه وه... ئه وه خوایه له ناو کور و کچه کانی گه ره کدا، هه ر به ریکه وت، له و به ره به یانی سه فهر و مردنه دا (شیرین) بیبیم، من بو بوون و رهنگ و دهنگی ئه و ده گه رام، ده مویست هه تا زوه له گریان ژیر بیمه وه و بهرچاوانم روون بیته وه، تا ئه و حه له ی ده گه مه به رده می خانوه که یان، به لکو ئه و خوایه له ژیر سیبه ری چری شاتوه که دا له ناکا و ده ریکه وی و من بیبینی که نه خویش و غه مگین بو دواجار به هه ردوو چاوانم، به هه ردوو دهست، به رچی کلنول و بریندار و دلی سیسم سلاوی مالتا وایی لی بکه م و گوله که ی بو هه لده م، من له و ستوونی نووره ده گه رام که له به رده م ده رگای دارینی نه خسه دار به وینه ی دوو تاوس به ده وری خویدا گه رده لوولیتی که رهنگین دروست ده کات، هیزم نه بوو ده نا خویم له باوه شی نه نکم راده پسکاند و له دهست ئه و کاروانه دلره قه خویم قورتار ده کرد، خویم له ناو رهز و باخه کاند ده شارده وه، له ناو ئه شکه وت و ژیر که پکه شاخی بن کوئدا، له نیولق و پویی پیره ده ختی کدا؛ تا شیرین-م نه بیبیا یه نه ده ریشتم، باریک و بنیس پرزهم لی برابوو ده نا له هیتستره که خویم ده خسته خوازی و تا سهر خه رنده که غارم ده دا و له و شوینه ی که بزنه که م هه لده ر... منیش خویم هه لده دا، به لام نا... هه تا گه ر دوا دیتن و دوا دلنیایی من بی له وه ی شیرین ماوه و ده بیبیم؛ ده بوو هه ر چاوه ری بکه م و ئه و گوله ی مالتا وایی بو هه لده م، ئه و گوله ی له به یانییه وه هه ناسه ی

پیسی نه خویشکی وه ک من هه لده مژی و که چی نایه وی ژاکا و و سیس بی، گوله که م له وه نه به زتر بوو بمری، هیشتا بوون و بهرامه ی به یانی لی خویش ده هات و رهنگ و بزنی به من ده به خشی، هه ر ده گه رام و چاوانم ده گپرا که ئه و تارماییه پاک و روشنه له ناو مناله کان وه دیار بکه وی و بمبینی، هاوپوله کانم هه ر به دوامه وه بوون، ئه وه نده نزیک بیسونه وه ده ترسام هیتستری چه موش به لووشکه یه ک ده م و ددانی یه کیکیان بهاری، ئه گه ر ئه و زاقوزریقه نه بوایه وام مه زنده ده کرد که تهرمی من به ری ده کنه، تاویک هار و تاویک خاموش ده بوون، له وه ده چوو هه ندیکیان به ده م زرمه زلی و قه هره وه بلین: خوژگه مان به خویش... چش له نه خویشی و دردد... خو قورتارت بوو له مه کته ب! وام ههست ده کرد بلین:

«له یادمان مه که»

«هه مو له خه متداین»

«که چاک بوویته وه... وه ره وه!»

«بو کوئی ده ری؟»

«چه نده نه خویش و هیلاکیت»

خو جار جاریش هه لبه ز و دابهزی دوور به دووربان له مه زاق و گالته پیکردن ده چوو... گالته به من... به شوانیکی دؤراو که نه بوو به عاشق... نه بوو به شاعیر، به منیک که به ته نها له ره سم و وه رزش ده رچوو بووم، ئه و قوتابییه ته مبه له ی هه رگیز سردوه کانی پی له بهر نه ده کرا و دوو رۆژ و فاتیحاکه ی بیر ده چوو، تا ده هات کوئان پر ده بوو له پیای به په له و خه الو... راکردوو به دوا ی که رباردا، چه ندین ژنی دامه ن شوو ته شک و تیریتی کراس و که واکانیان له زه ییه که ده خشی و ته نکه توژیکیان لی چی ده ما، من خه یالم هه ر له وه دا بوو بکه مه بهر ده رگاکه ی مالی شیرین و به یادی هینانی گوله کیتیوه کان له و به یانییه نه ی که چاوه ریتی ده کردم له مه کته ب ئه م گوله هه تیوو ماندوه ی بو فری بده م، تا ده هات له شاتوه که یان نزیک ده بوومه وه، ده رگای کلوم دراویان تاساندمی، له سه ر

پشتی هیستره که وه تا بۆم کرا سهرم هه لبري و سهیری ناو حه وشه و سه رانه که یانم کرد، که گه یشتینه ئاستی خانووه که یان دوو سح جار و له سه ر یه کدی و زۆر به توندی به پیتی راسته م، له ته نیشته وه، له ورگی هیستره که م ده دا، لاقه کانم کورتتر بوون له وهی بگه نه وه بن سکی، بی ناگا له خۆم له قه برغه ی هیستره که م ده دا و چه واشه ده بوو، نه وه نده غه مگین و تووره بووم ده موست په راسووه کانی بشکینم... ده موست هه تا زووه و له تخوویی مالی شیرین تیینه په ربوین له ده رگا و دیواری حه وشه که یان نزیکتر بیه وه، نه نکم په رتشان و شیرزه جلّه وی هیستره که ی توند ده کرده وه تا بیته وه سه ر راسته ری و خۆی له دیواره که نه خشینی، من به پاژنه پی وه ک شیت و هار، دلّره قانه، له قه برغه ی هیستره که م ده دا و هه ستم به وه ده کرد که گوشتی تورتی له ژیر هه ردوو گۆزینگمدا ده لرزی و دم ده میش ماسوولکه کانی راده ته کین، نه وه نده له دیواری پیشه وهی خانووه که نزیک بۆه که من ده متوانی زۆر به ئاسانی ناو حه وشه که بیینم، به په له گوله که م گواسته وه ده سستی چه پم تا چی زووه ده سستی راسته م له دیواره که بخشینم وه ک نه نکم نه وه خته ی که به هه ردوو ده سستی خۆلی سه ر گۆری پیوا چاکیک ده ماشیتته وه، خۆلیک له ناو له پی ئاره قاویدا ده خوسا و وشک ده بۆه، خۆلیک تیکه ل به بۆنی جیماوی گوله که ی ناو له پم، چاوه کانم ده گیترا... چاوه کانم له ناو حه وشه که دا، له سه رانه که دا به جی مان، به سه ر ده رگا که وه، له سه ر شاپه ره گرنج گرنجه کانی بالی کشاوی هه ردوو تا وسه که ی سه ر ده رگا، نه خیر... هیچ هه ست و خوستیکی ئاده مییانه له و ناوه نه بوو... نه مدی... نه بیست... هیچ جووله و هه ناسه و ده نگیک، هیچ پارچه جلیک به سه ر ته نافه که وه به دم باوه نه ده شنایه وه، کوپه ی ئاوه که ش له جیتی جارانی نه مابوو، له کپی و خامۆشی ناو حه وشه که دلّم خا بۆه، چه ند گه لایه کم له شاتووه که پچری و خسته مه به رباخه لم، له تاریکی بن هه یوانه که رامام که هه تاوی به یانی نه یئوانی سوو و راوی بنی، له گه لّ خشه خشی سو لیک و به دوایدا تا قوتربقی قاپقا پیک وه ناگا هاته وه، له

کوپه ده هات؟ نه مده زانی، خشه خشی کراسیک هاته به رگویم، له و خشه خشه و ورشه یه ده چوو که له و چه ند به یانیانه دا به دم سه مای شیرین - وه له ده وری زۆپاکه دا گوئ بیستی ده بووم، پتر له ورشه ی ناسکی فرینی مه لیک ده چوو که هیشتا له سه ر خاکه و بالّ لیک ده دا و له بن پیته وه ده فری، یان له شنه شنی گه لا کانی شاتووه که بجی نه وه خته ی بگری بۆ نه وهی که ئیدی من و شیرینه که م تا نه به د له یه کدی داده برپین و له ژیر نه و دره خته دا چیدیکه جۆلانی ناکه یان، له داخانا و بی ناگا له خۆم گوله که ی ناو چنگی چه پم هه لده گلۆفی و ده مپرواند، هه ر زووه ده سستی گرتم کرده وه و لی گه رام گوله که م هه ناسه یه ک بدا و ترسام په ره کانی هه لبه وین... ده بوو نه هیلّم بژاک... نه وه خواجه شیرین ده ریکه وی، ده ستیک به رز بکه مه وه و مالتا وایی لی بکه م و گوله که ی بۆ هه لبه دم، زه رده خه نه یه کی درۆ بخره مه سه رلیوانم و بیژیانه چاو یک دا بگرم و یانی ها مه ترسه... دیمه وه... نه نکم ده یزانی من (فه رهاد) ی ناو حه کایه ته کانی نه و نیم، به لام خۆ ده شیرانی چه نده وه رس و بیزارم... چه نده شپرزه و ماندووی ناو نه م سه فه ره م، هه سستی کرد له ژیر سیبه ری چری شاتووه که چۆن به په له په ل دلّم لی ده دا و حه جمانم له بهر براره، به میه ریکه وه هه ردوو بالی کرد بۆه تا ئازادانه تر له ناو باوه شیدا شنه شن بکه م و بجوولیم، گویم له هه ناسه ی پیر و خاوی نه نکم بوو، له قرخه قرخی سینه ی به تالی، له له رزه له رزینی سه ری که جار ناجار ده که وت و چه ناگه ی ره قی وه ک نووکه به ردیکی تیژ له ته پلی سه رم ده چه قی، له خیزه خیزیک که له قورتی دا قویاوی هه ردوو مه مکه چرچه کانییه وه ده هات و ده یترساندم، ترسی نه وهی له و کویتستانه دووره بری و ته نیا جیم بیلّ: من و خه یالی دۆراوی شیرین به جی بیلّ، بری و یه کیک له حه کایه ته کۆنه کانی ته واو نه کا و من له ناو ترسی خۆم و کورته بالا و شه مووله کانی ناو چیرۆکه که ی به جی بیلّ، له و دوو ریانه ی که کوره که چه لّ تیا ماوه و راماره: نازانی ناخۆ کام ریگه یان هه لبرتی، له و شرتنه جیم بیلّ که فه رهاد چه ندین شه و و رۆژی پر له ئاره قه و خوینی

ماوه کئیوی بیستون کون بکات و کانیاویک له و بهرده رهقه
بته قینیتته وه... وهک نه وهی ههست به و ترسه م بکا چرپه ی خنکا و نووزی
لاوازی رژیاه رۆحه وه:

**«مه ترسی رۆله شیرینه کم... نه نکت خوا نایکوی تا له شاییه که تا
هه لئه پهری!»**

نووزی پر میهر و مردوی نه نی ئه و ترسه ی ناو دلئی له ناو نه دهرد،
نیگه ران به دم لیتوه له رزه وه، ده گریام، بیرم له وه ده کرده وه چهنده دلر هق
بوون دایکه و باوکه و برا و خوشکه کانم، خال و مام و پوره کانم،
هه ره موو ناموزا و خالوزا کانم... چون دلیان هات من و پیره ژنیکی زور
که نهفت، سهر له رزبو له گوئی گوردا، بی به زه بییانه بده نه دست
کاروانیک که جگه له تۆز و خوژ له دواي خو به وه هیچی دیکه جی
ناهیتلی، تۆز و خوژیک که من و نه نکم هه لمانده مژی، له به یانییه کی و
زوودا که به تنه نا له ناو هه کایه ته کان یان له خه ونه کاندایا ده ستوبرد و
له ناکاودا هه ره موو شته کان ده ست پی ده کهن و هه رواش کۆتاییان دی،
نازانم بۆچی له و نانساته دا په لاماری شیتانه ی گورگیکی بۆرم بیه که و ته وه
که به منالی دیووم له رانه مه ره که مانای دا و زنده قی به رخیکی رژاند که
بی ناگا له خوئی له بهر گوانی دایکیدا هه ره چوارپه لی شکا و... کهوت و...
مرد، یه که کم جارم بوو به زیندویتی چاوان گورگیکی بینم که تنه نا بیینی
به رخ بکوژی... هه رگیز... له یادم ناچی... باوکم به و شه وه بی نه وه ی بزانی
گورگه که له کوپوه هه لمه تی هینا و له کوپوه ده رباز بوو به په له
ساجمه زه نه که ی سوار کرد و ته ققه ی له داروبه رد ده کرد، ته قینه وه ی
ساجمه کان که بهر به رده کان ده کهوت پزیسک و رژانی برووسکه و گرتیکی
عومرکورتی له و ده ور به رده دا بلاو ده کرده وه، سه دای ته قینه وه ی ساجمه کان
ده نیو خه رنده که دا و له ناو شاخان و ئاسماندا دهنگی ده دایه وه، ئه و هه را و
سه دایه وای کرد مه ره کان بتوقن و گبژ و ویتز به ناو یه کدیدا بیتن و بچن و
توقره نه گرن، ئه و سه دا و شه قرتنی ساجمه له هه وادا مه له کانی له هیلانه کان

ته راند، مار و میرووی له کونان وه جووله خست، شیرزه بوونی هه واش
گه لای دره خته کانی خسته سهر له رزین، که به پرتا و چوینه سهر به رخه که...
دایکه که ی به قه هرتیکی زوره وه ده یلسته وه و ده بیاعانده... من ده مزانی
ئه وه بیان «باعه باعی ناو رانی ساز و سه نتور و زیل» نییه... له وه ده چوو
بگری، دایکی من به قه ده ئه و مه ره منی نه لسته وه، باوکم بۆ مه رگی
به رخه که ی گریا، که چی بۆ نه خوشی و سه فه ری من نه گریا، دواي ئه و شه وه
شوو مه بوو که له ناو هه راستی هه کایه ته کان نه نکم هه راسان ده کرد و
ده مپرسی:

«نه نی گیان... بۆچی ده بی گورگ مه ر بخوات؟»

هه ره هه مان وه لامی ئاماده ی پی بوو که هه رگیز من دل م به و وه لامه خوش
نه ده بوو... ئه و نه دی تر تووره و بی توقره تری ده کردم:

**«زیده جه رگم شیر و پلنگ ناسک ده خون، گورگ مه ر ده خوا و مه ریش
کیا ده خوا»**

وازم نه ده هینا و ده مپرسی:

«بۆچی وایه نه نی؟»

دهسته پاچه و بی چاره و ماندوو و به وه لامیتی دروست، دروست له
نه زه ر خوئی، ده یویست له پرسیاره کانم رابکا و قورتاری بی:

«کوره که م خودا که لبه و جرنوکی به شیر و پلنگ و گورگ به خشیه...!»

مه حال بوو دل م ئا و بخواته وه و نینوکه کانی خۆم ده کرۆشت و ته نگه تاوتر
له هه موو کاتیک زۆرتتر ده مپرسی:

«ئه ی بۆچی که لبه و جرنوکی نه دا به مه ر؟»

شپزه و به په له ده یویست بگه ریتته وه لای پاله وانه که ی و هه کایه ته که م بۆ
ته وا و بکات... من نه مده هیشته:

«نه نی گیان... به رخ و مه ر و بز که ئه و نه گونا بن و بخورتین... ده چنه

به هه شته یان جه هه ننه م؟»

ئیدی ته وا و بهندی ته هه مولی ده پچرا و دهستی به یه کدا ده دا و سویندی

دهخوارد که نه گهر و از نه هیتم دهچی دهنوی و نه وهشیان دوا حه کایه تی ده بی که بۆ منی بگپرتته وه... ئیدی مانی ده گرت و نقه ی نه ده کرد... له بهرده م ترسی نه نی له خودا و له پرسیاره سهره خوره کانی خۆمدا منیش مات و مه لوول داده نیشتم، که دهیزانی له بهرده م دۆشدامانی نه ودا منیش خامۆش و وه رسم ده هاته دهنگ و سویندی ده دام که ئیتر واز له و جوړه پرسیارانه بیتم و پیتی ده وتم:

«مه هیله شهیتان بچیته دلته وه... خوا خۆی حه کیمه و ده زانی بۆ گورگ مه ر ده خوا و مه ریش گیا...»

شه وه های شه و هه راسانیم ده کرد و ئیدی شه وانی من و نه نی پر ببوو له شه ر و ناشتی و پرسیار و گومان و حه کایه ته غه مگینه کان، بی ناگا له خۆم له باوه شی نه نیدا هه لده له رزمیم و به درتیرایی نه و کۆلانه و رتیکه که دوو چاوی سوور و پر خوتینی نه و گورگه له پیشمه وه بوون، ده بویست په لاماری هیستره که بدا، هه میسه گورگ په لاماری نه و مه ره ددا که که وتوته دواوه ی هه موو مه ر و بزنه کان، من و نه نکیشم له و کاروانه دا دوا که س بووین که له سهر هیستره که ده له نگینه وه... ده ترسام شه و دابی و هه ر به رتیکه وه بین... له ناکاو لیم پرسی:

«نه نی... که ی ده گه پنه کوستان؟»

پیتی سه بر بوو گوئی له دهنگم بوو... له خوشیانا وتی:

«دوو شهوی ترا!»

ئیدی ته و او... من هه تره شم چوو... هه موو شتتیک... هه ر به لا و کاره ساتتیک له ناو تاریکی شه و و نه و شاخ و داخانه دا سه بر نابج گه ر بقه ومی، نه وه نده ی تر زنده قم رتزا که هییدی هییدی ورشه ورشی کراس و گه لا و فرکه فرکی شیرینی بالی مه لان له گویمدا نه ده ما، تا پتر له مالی شیرین دوور ده که وتمه وه گویم له لوورده لووری گورگان ده بوو که له هه زار لاوه هه راسانی ده کردم، دوو چاوی خوتینی گورگ وان له پیشمه وه و تارمایی روشنی شیرین-یش له دوامه وه هه ر دهرنه که وت، ده موست سهرم له نیوان

هه ردوو مه مکی چرچه وه بووی نه نکمدا نقوم بکه م و هه ردوو په ره ی گویم دا بخن و گویم له هیچ نه بی، ده ت وت که لله ی سهرم نه شکه و تیکه و لوورهی گورگتیک تیایدا دهنگ ده داته وه، له ترسانا پتر خۆم ناخنیبه وه ناو باوه شی، سست و مت بووم و هه ناسه م له سینمه دا خنکاندبوو، نه وه نده بی جووله و سست که نه نکم بترسی و رامته کیینی و دلنیابی که ماوم و هه ناسه ده ده م... چریاندی:

«هه نسک هه لته ده هه موو که سه که م... چاک ده بیسته وه و به یه که وه ده گه رتینه وه ئیره!»

سه بری گووله ژاکاوه که ی ناو دهستی خۆم ده کرد و ده گریام، هه موو جار پیتم ده وت:

«گوله که به ماچتیک»

بی شه رمانه روومه تی لای راسته ی له ده م نزیک ده خسته وه، مه کریازانه ده ی وت:

«ده زوو... ده زوو...!»

نه مده وپرا... گه ر که سیش دیار نه بووایه هه ر نه مده وپرا... گوله که م بی ماچ ده به خشی، من هه رگیز شیرین-م ماچ نه کرد... چونکه دایکم هه میسه سه د باره ی ده کرده وه که هه موو کچانی گه ره ک خوشکمن و... ماچیان له من حه رامه...

هه نسکم هه لته ده دا... ئیدی کئ هه یه له و کوستانه باسی مه رگی بزنه خۆشه ویسته که می بۆ بکه م؟ به ده م رتیه ملم شکا نه وه نده ی ناو ر بده مه وه و خۆم و نه نکم له سهر هیستره که لاسه ننگ بین، هییدی هییدی هه را و زه نای کۆلان له گویمدا ده مرد و نه ده ما، تا ده هات چۆل و خامۆشتر ده بوو، له ناو نه و ترسه ی خۆمدا ئیدی من هیچ سرته و ورته یه کم نه ده بیست، که نه نکم زانی وازناهیتم و به هه ردوو لادا مل ده سوورپنم و ناوری دواوه ده ده مه وه، باوه شی نه ویش دونیای لی تاریک کردبووم، به هه ر زه حمه تیکه وه بی تیی گیاندم که ده به وی به رزم کاته وه و وا بکات که روومان له یه کدی بی و

منیش بتوانم سهر به ستانه به کامی دلّ دوور پروانم، له بن بالی نه نکمه وه تا چاو بر ده کا ده مروانی و که سیکم نه بینی... رۆحی شیرین... تارما بییه که ی... ستوونیک له رۆشنایی بالایی... خۆی... دهر بکه وئ و من فریا بکه وم گوته که ی بو هه لیدم، چاو انم ره شکه و پیشکه ی ده کرد و هیچم نه ده دی... به لای راستدا پروانیم، به سهر ره زی دار هه ناره زه کانه وه رووه خه رنده که چاوه کانم نازاد کردن... به ته مای ته وه ی که مه وای دوور چاوانی لیتم رۆشنتر بکه نه وه، که چی له قولایی خه رنده که وه ته مومرئیکی ته نک رووه ئاسمان بهرز و بهر زتر ده بووه و، به سهر هه ردوو لیواری خه رنده که ده کشا و په له ی بوو بگاته ناو ره زی دار هه ناره زه کان و... هه ر واش بوو... له چاو تر ووکانیکدا له ته میکی سوو که وه چر و چرتر ده بووه به ناو دار هه ناره کاندا پیچی ده خوارده وه، هه ر وه ک ته وه ی هیشتا له ناو ده کایه ته کانی نه نکمدا بم و ته میکی چر غه رقم کا... ته مومرئه که ده هات و ده کشا و رهزه که ی له چاو انم شارده وه، یه که یه که ی ماله کانی گه ره کی خواری، ته مومرئ میهری نواند و که مه کئ خۆی گران کرد و وه ک ته وه ی گه مه یه کم له گه لدا بکا و پیم بلتی هه تا نه هاتووم له و گه رده لووله بسته بالایه پروانه... هه ر واش بوو... کشانی ته م به و چری سهر ئاسمانی رهزه که نه گه یشتبووه ناو کوئانه که ی ئیمه، به لام ده هات... ئاسمان و خۆری لی شاردمه وه، به په له پروانیم، دوور، تا ته شوئنه ی مه زنده م ده کرد بهر قاپییه که ی مائی شیرین بی... له و دووره وه... ده نیو بالایی به ناو یه کدیدا سوورای کوئه لیک ژنی عه با به سهر که به هه شتاوی ده هاتن و داد و فیغانیان ده گه یشته گویم گه رده لوولیک له رۆشناییم ده بینی، له ناو ته پ و توژی هه لساو له بهر پیی ژنه کان و ته مومرئ له سه رخو کشاو لیتم ون ده بوو... پاشان ده هاته وه، له پشت فرمیسه که کانی خۆمه وه ته و ستوونی نوورم ده بینی که دهیخواست له ته مومرئدا نه خنکئ و فریام بکه وئ، تا و تاوئیک تارمایی ته و پروناکییه بالایی ده کرد و تاوئیکی دیکه ته وه نده ی بستیکی ده مایه وه و له ته ممددا ده کوژایه وه و له ته پوتوژی به جیماو له

ته شک و تیریتی کراس و که وا و عه با ی ژنه کاندا ده خنکا، تاوئیک خه نی ده کردم و تاوئیک غه مگین، هه ر ده هات و هه لئی ددها له ناو ته و ته مومرئه دا له دهره وشانه وه ی خۆی نه که وئ، ده ت و ت چرایه که و کز ده سووتی... دوا پرته وی گری مومیکه و نایه وئ بفه وتی، له و دووره وه له دوو چاوی ته ر و پر له باقویریق ده چوو که ده نیو ته پوتوژی جیماو له کاروان، جیماو له کوئه لئی ژنی عه با به سهر و دم به هاوار، جیماو و پاکردوو له ترسی کشانی ته میکی چر... بو من دهریسکانه وه... ده کوژانه وه و دهریسکانه وه، هه ر ده ت و ت له گوئیکی به فراودا هه لکیشرام و هه ها هه لده له رزیم و دانه چۆقه م پی که و تیبوو، ملم به هه ردوو لادا ده که و ت، به زور سهر م پاکیر ده کرد و له بن بالی راست و چه پی نه نکمه وه ده مویست ته و توژه نووره... ته و گه رده لووله ره نگین و جیماوه بدۆزمه وه، ته و توژه نووره ی گه مه ی به ره شی عه باکان ده کرد، من به هه ویای هه له هاتنی هه تاوی ته و بووم له ناو ته م و تاریکی ته و ژنه عه با به سه رانه دا، هه ندئ جار ته و تارمایییه وه ها ده ره وشایه وه که به شه واره ی ده خستم، هه ر ده ت و ت راسته و خو ده پروانه دوو خور، ده ت و ت خۆی لاده دا ته و نووره پاکه، خۆی گرمۆله ده کرد، خۆی لاده دا تا نه که ویتته بن ده ست و پییان، له ترسانا بزر ده بوو... پاشان وه در ده که و ته وه... دلی خۆم خوئش ده کرد که ته و تارمایییه ی گه مه له گه ل چاوه کانم ده کا... گه مه به خه یال و خو لیام ده کا... هه ر ده بی تارمایی شیرینی شیرین بی، رۆشنایی ده وری تارمایییه که که له پاکردن ماندوو نه ده بوو، هه ر هه مان نواله ی پاکی ده وری بالاکه ی له و به یانییه زووانه دا که له ده وری زوپاکه سه مای ده کرد و گر و گهرمی و پروناکی به رۆحی سارد و تاریکم ده به خشی، نه مده زانی ناخو ماوه یان مردوو، نه مده زانی چه نده ها شه و و رۆژه نه خوئشی و له جیکه و تنم لیکدی کردوین، له ناو سیحری ته و به یانییه دا و وهرئ که و تنی مردووانه ی ته و کاروانه ی کتوپر هات و منی له پیخه فه سارده که م دزی هه ر له خه ون و خه یال ده چوو، وردبوونه وه و گه ران و تیرامانم له سیبه ری ته و هه موو ره نگه په رش و بلاوه ی ده وری تارمایییه

خۆشەويستەكەم گىيژ و كاس و وريان كردم، دەت وت هاوار و نالە و گريانى ژنە عەبا بەسەرەكان تەمەكە دەتترسىنە و لەگەڵ ھەر زىكەبەك تەمەكە چەند ھەنگاويەك دەپويەو ھە پاشيدا، ئەو ژنانە ھەك ئازىمردەبەك بەچەپۆكان لە لارومەتى خويان دەدا، ببوون بەديواريەكى ئەستور و بڵند... نەيان دەھيشت نەيان من و ئەو نوورە بستە بالاى تەواو كويتر بىتەو، بەلام خۆ نەشيان دەھيشت پيشيان بەكەو، من ھەر چاوەرئ بووم خيتراتر غار بدا و بەو ھەنگاوە سستانەى فريام بەكەو و بەر لە ھەلۆھەرىنى پەلكى گولەكان لەناو چنگمدا بەگاتى، دەمخواست تا زوو بەفرمىسك و ماچ گولەكەم بشۆمەو و گەشاو و تەر بۆ ھەلبەدەم، تا ئەو مەودايەى تەمومژ لى دەگەرا لە سەريانى مائەكانم دەروانى، بەر قاپيەكان و ناو ھەوشەكان، جگە لە مائى شيرين زۆريەى خەلكى لەبەر دەرگا بەپتوھە يان ھەلترووشكا بوون، چ لە سەريانەكان و چ لەناو ھەوشەكاندا مەزن و منالەم دەبىنى كە تىك قزقزابوون، ژنەكانى بەر دەرگا زۆر زەبوونانە و لارەمل لە منيان دەروانى، جاروبار پياوانى سەروداى كاروانەكە و نەنكەم، لەژيتر لىتوھە، بەدەست بەرزكردنەكى قورسەوھە سلاويان لەو ھەشامات و عەزازيلە دەساندەوھە، سەپان و شوان و شيرۆ و مامەندەم بىنى، جانتا بەشانەوھە، تەندروست و بزىو خويان دەگەياندە كلكى ھيستەرەكە و من و نەنكەم لاسەنگ دەبووين، بەشەرمەوھە، شەرم لەوھى كە من نەخۆشم و ئەوان تەندروست، بەدرۆ بەرووياندا دەخەنيمەوھە، دەت وت دلەم خويەن دەدەلەينى، چ شەرمىكى گەورە و چ مردەنيەك بوو بەسەر ھيستەرەكەوھە ھەك منالەكى چكۆلە و جيەقن دەلەنگيمەوھە... ھاوارم كرد خودايە بۆ نامكوژى... تۆ بۆ رقت لە منە؟ ھاوارەكەم لە دلەم خنكا و سەد جار و تەم: خودايە... گووم خوارد... لە گووى سەگ... ناخر نەنكەم ھەرەشەى لى كردبووم و دەى وت گەر خەيال و ختوورەى خەراپ بەدلەتدا ھات... ھەتا زوو پەشيمان بەرەوھە... دەنا لای خوا ئاسانە ھەردوو چاوانت كويتركا... من ھەزم دەكرد بەربمەوھە و بەكەومە ژيتر سمى ھيستەرەكە و راست نەبەوھە، ناخر

دواى دۆرانی شيرين و بزە شيت من چى لە خۆم بەكەم؟ سەرم ھەلدەبەرى ھەر تەمومژ بوو، سەرم نەوى كرد و لەو دوو سى دوكانەم روانى كە تازە دەكرانەوھە، لەو ژنە رەوئەندە ماست فرۆشانەى بەر دەمى چايخانەكە، لە چەندىن كەرى باركراو بەچرووى براوى ناو شاخان كە لەوھە دەچوو خاوەنەكانيان لە ژوورەوھە نان و ماستى بەيانى بخۆن، بەدەنگى نەنى ھاقتەوھە سەر خۆم كە بەدەنگى بەرز «ئايەتەل كورسى» دەخويەند و فووى ساردى بەسەر سەرى مندا بلاو دەكرەوھە، من دەمزانى ئىدى تا دەگەين بەكويتستان لى نايەتەوھە، بەسەر سەرمەوھە، ديسانەوھە، ئەو پۆلە چۆلەكەم بىنيەوھە كە لەسەر شاتووەكەى بەر دەمى مائى شيرين-وھە بەسەر سەرى من و كاروانەكەدا ھەلەفرين، نەمدەزانى چۆن دەتوانن ئەو تەمە چرە شەق بەكەن... چۆن لىكەدى بز نابين؟ ھەر سەرەتاتكىم بوو... دوا ئومىدەم، لەو بەيانى خەم و نەخۆشى و كوچەدا، لای نانەواكە بوو، ھەموو كور و كچەكانم ناسيەوھە، ھەموو ئەو ژن و پياوانەى پەلەيانە زوو نانيان دەست بەكەو، شەرى و گىچەلەكى زۆرم بىر كەوتەوھە لەسەر نۆرەبەرى، شەرى دەستەوبەخە... تف و جنيو، من ھەموو بەيانىبەك نۆرەى خۆم بەشيرين دەبەخشى، دەمزانى چەندە شەرمەن و دلەسكە... لە ترسى باوكى ھەميشە بى ئوقرە دەستەكانى ھەلدەگلوفى و شپىرزە و پەرتيشان لە نانەواكەى دەروانى، ئەويش بى باك قوونى لە ھەمووان دەكرد و چا و برۆى لە گرەكە دوور دەخستەوھە و بەدەم گۆرانى وتنەوھە نانى پتوھە دەدا... ھەر ھەمان گۆرانى...

«ئەرى كرووتە عادتە

گيانەكەم ھەيوان دانىشتن

ئەرى چاوان مەگپەر

جوانى... بۆ عاشق كوشتن».

پاشان بى باكانە ئاورى دەدايەوھە... چەند نانت دەوى؟ بەلام من مەرگى خۆم دەخواست بزەم لەگەل كىبەتى... نەكە من... كەس نەيدەزانى، شيرين

وهک گهرده لولویکی شین و روشن به ههله داوان ئەم دەست و ئەو دەستی به نانه که ده کرد تا وه کو په نجه کانی نه سووتین... غاری ددها تا فریای قاوه لئی باوکی بکهوئ، من هه میسه درنگ نانم بهرده کهوت... نانه واکه، هه میسه، سزای ددهام چونکه نۆزه ی خۆم ددها به شیرین، نانه وایه کی چاو باشقال... به ددهم گۆرانییه وه له کچه پارچه له کانی دهروانی و بزه ی دههاتن، به بیانیه کیان دوا کهس بووم و ههر چاوه ری بووم... که چی زۆلانه له ژیر سمیله وه خه نییه وه و وتی: خړ و خه پانه ها... پاشان به پلاریکه وه وتی:

«لێت نه گۆزی... وا بزانی تو فه رهاد-یت و ئه ویش شیرین!».

من له وه تووره تر بووم گوئ له و تیر و توانجانه بگرم... که شیرین دوور ده که و ته وه و ده که یشته وه ژیر شاتوه که من دلّم پر دهبوو له گریان و هه ناوم پر له فرمیسک، بۆ دوا جار و به په له سهیری بهرده می نانه و اخانه کهم کرد... خودا هاوار... شیرین-م نه دی... له حه بیه تا... به په له و شیتانه دوو چاوی دیکه م قهرز کرد و له دار و دیوار راده مام، له دهرگا و په نجه ره و قهنته ره کان، له قالدومه کان که ده چونه وه سه ربانه کان، له و منالانه ی له راکه راکه ی دوا ی کاروان و هرس نه دهبوون... ههر ده که رام گهرده لولوی ئەو رووناکییه رهنگا و رهنگه بدۆزمه وه که له ناکا و لیم بزربوو، سه رزه نشتی خۆم کرد که نه دهبوو غافلگیر بم، کۆلانه که تا دههات له دواوه بهر ته سک دهبۆوه ژنه عه با به سه ره کان ساتمه یان له یهک ده کرد و تارمایییه روشن و خۆشه ویسته که ی منیان خستبووه ناو ته مومژ و گپه لوه که یه کی تاریکه وه، ده مزانی ئەوه نده نابا و ئیدی له پیتچیکدا کۆلانه که ی خۆمان جی دیلین و ده که وینه وه ناو کۆلانیکی ته نگه بهر تر... پاشان ده چینه وه سه ر ئەو ری بهرده لانه ی به ناو شاخ و کپوه کاندایه مانباته وه زارکی گه لیبه کی دهم کراوه که تا مه و دایه کی دوور رووباریک به ددهم هاژه و خوهری که فچرینه وه له گه لمان ریبواره تا ئەو وه خته ی به ته و اوی له ناو ته مومژ و هاژه ی چه می به خوهری خه رهنده که بزر دهبین... کتوپر نه نکم و هاگای هینام:

«چیته رۆله کهم... بۆ ده نگت نییه ؟».

له دهنگی مردووی نه ئیدا زرنگانه وه ی زهنگیکی ترسناکم بیست، هالا ویککی گهرم و هه ناسه یه کی بۆگهن دایگرتم، ناچار و به په له ده موجاوم له میخه که بنده که ی نزیک خسته وه، ده ترسام به بۆن بکهوم یان ئەو هالا وه قورس و گه نیوه بمخنکینتی... دوور دوور... چاوانم به سه ر پنتیکی زۆر چکۆله وه روا بوو... که هیدی هیدی دهبوو به خالیکی روشن و گه وره... دووام ده کرد و ده پارامه وه که بهرله وه ی بگه یه نه و پیتچه، کتوپر، وهک ئەوه ی که له حه کایه ته کانی نه نکم رووددها شیرین دهریکه وئ، گوله که ی بۆ هه لیده م و به هه ردوو چاوانی پر له گریانم مالتا وایلی لئ بکه م، هه موو دهنگه کان له رۆحمدا دهمردن، هه موو رهنگه کان له چاوانما ده کۆژانه وه، که لله م کاس زرنگه ی دههات، ورته ورتی نه ئی به ددهم خوتیندی ئایه ته له کورسییه وه هه راسانی کردبووم، ئەو ورته ورته ددهت وت بهردی ئەو شاخانه یه و به سه ر مندا دهرمیتن، ته مه کهش هه ر دههات و ده کشا و چتر دهبوو، خۆی له دیواره کان، دهرگا کان، دره خسته کان، مه ردوومه کان هه لده سوو... تا دههات پان و بهرینتر دهبوو، هه ر هه موو شتیکی له خۆیه وه ورده پیتچا... زۆر چروپر له ناو قوولایی خه رهنده که وه هه لکش... ته نک ته نک به سه ر سه ری هه مووماندا له ئاسمانه وه داده کشا، هه ر زوو زانیم ئەوه نده نابا و ئەو ته مه هه ر هه موو دونیا داده پوشی و هه ناسه ش سوار دهکا، ئیدی هه موو که سیک و شتیکم لئ بزر دهکا، وهک هه میسه له ناو رۆخی خه رهنده که وه هه ناسه ی ددها و ده ته نییه وه و یه که مین شوین که داگیری ده کرد ئەو باخه ی دار هه ناره زره کان بوو، هه لده کشا و ترۆپکی چیاکانی دهشارده وه... دوا جار رووه و ناو ماله کان گران ده کشا و هه ر هه موومانی له یه کدی بزر ده کرد، وای لئ دههات که من پیاله و قاپی ماسته که ی بهرده م، نه بینم، که دههات چ له بهرده می مالان بووایه، چ له ژیر شاتوه که و یان له حه وشه ی مه کته ب: شیرین-ی له من ون ده کرد، هه تا گه ر له بهرده می نانه و اخانه کهش بووایه گری ته نووره که نه یده توانی ئەو ته مه زۆره چره بره وینیته وه، گه ر له بهر میگه ل بوومایه مه ر و بزنه کانی لئ

ون دهکردم، من ده‌مزانى كه‌ى ئه‌و ته‌مه ده‌كشى... چونكه بهر له‌وه بزنه شیت عاقلانه ده‌يقاراند و خۆى پیتوه ده‌نووساندم، لاملی له به‌له‌كم هه‌لده‌سووی، هه‌ر له دواى دارژانى ئه‌و ته‌مه‌دا بوو كه شیرین ده‌هاته ژیر بالم، كه‌چى له‌و به‌يانى كوچ و لیک داپرانه‌دا چهنده ئه‌و ریکه‌وته ناشیرینه په‌ست و غه‌مگینى کردم... به‌لام نا... له دواى ناو‌میدیبه‌كى درێژخایه‌ن دیسانه‌وه كه‌وتمه‌وه شنه‌شن و باله‌فره و شاگه‌شكه‌بوون، دوو چاو له دووره‌وه ده‌بریسكانه‌وه، دپران به‌ته‌مه‌كه ده‌دا، دوو چاوى گه‌ورونه و پر گریان كه له‌وه ده‌چوو رێ له‌به‌رده‌م تارما‌یبیه‌كى چكۆله و بسته‌بالادا رۆشن بکه‌نه‌وه... له‌به‌رده‌م رۆحى گه‌رده‌لوولیکى په‌نگا‌وره‌نگدا در به‌ته‌م و تاریكى بدا و... بیته و... بگاته کاروان، دل‌م خۆش بوو كه گویم له به‌ریه‌كه‌وتنى نالی ژیر سمى هیسته‌رکه و به‌رده‌کانى سهر ریکا بوو... له گویمدا (ئایه‌ته‌ل کورسى) یه‌كه‌ى نه‌نكم خۆش ده‌هات، هه‌تا ده‌هات توندتر به‌باوه‌شى خۆیه‌وه‌ى وه‌ده‌نووساندم، هه‌ناسه‌م خیراتر... به‌لام هه‌ر ته‌نگ و سوار، به‌زۆر سه‌رم له‌ژیر بالی نه‌نكم ده‌رباز ده‌کرد تاوه‌كو ئه‌و رۆحه دره‌وشاوه‌م لێ ون نه‌بێ، ده‌مزانى ئه‌وه‌یان دوا هه‌له و دوا به‌خت... هه‌ر ده‌بوو مه‌زهنده‌ى ئه‌وه بکه‌م كه ئه‌وه‌یان جگه له رۆحى رۆشنى شیرین هه‌چ شتیكى دیکه نییه، له‌وه ده‌چوو له دووره‌وه ئه‌و دوو چاوانه‌ى ناو ته‌مه‌كه بگرین، چاوه‌کانى تا ده‌هات روونتر و ته‌رتر ده‌دره‌وشانه‌وه، تا نزیکتر ده‌که‌وته‌وه من پتر لێ ده‌گه‌رام گوله‌كه‌ى ناو ده‌ستم هه‌ناسه‌ بدا و ببووژیته‌وه، به‌په‌له و رۆح په‌روه‌رانه بۆنم ده‌کرد، وام ده‌زانى گه‌ر بۆنى نه‌که‌م هه‌لاویكى بۆخن و بۆگه‌ن ده‌مخنکینى، خۆزگه‌م بوو خیراتر بێ و ته‌م شه‌ق بکا و بگاته لام، گه‌رما و گه‌رم بۆنى هه‌ناسه و فرمیسکه‌کانم له گوله‌كه‌ بکات، جاروبار چاوه رۆشنه‌کانى تارما‌یبیه‌كه‌م لێ بزر ده‌بوو... له‌ناو گیتزه‌لووله‌كه‌ى جیماوى ژنه‌کاندا ده‌خنکا و بابه‌خوله‌یان پێ ده‌کرد، ئه‌و كوومه‌له ژنه‌ى له‌و به‌یانیه‌دا وه‌ك قه‌له‌ره‌ش به‌ده‌م گریانه‌وه ده‌یان قیغاند و له‌ ناكاو له‌ ناو ئه‌و ته‌مه‌دا ریسکان، ده‌بوو هه‌ر ئه‌وه بێ: كه‌سیتک

له ئاوا‌یبیدا مردووه و ئه‌وان ده‌چن گه‌رمه‌شێن به‌جۆشتر بکه‌ن، تاوتاو‌یک تارما‌یبى ئاشنا و رۆشنا به‌رۆحم ئاو‌رى پر له ترسى ده‌دا‌یه‌وه به‌و ده‌لیله‌ى بریسکه‌ى چاوانى له‌ من ده‌كوژانده‌وه... ده‌هات... ده‌هات... ده‌هات... ده‌هات سووکه‌له و پێ هه‌لگرتوو... له‌وم ده‌روانى و له هه‌موو دونیا داپرا‌بووم، ته‌مومژ وه‌ها لولى کردین كه من ته‌واو له کاروان داپرا‌بووم، به‌لامه‌وه سه‌یر بوو كه نه‌نێ نه‌ده‌ترسا له‌ناو ئه‌و شاخ و داخانه رێ و پیل بکه‌ین، ئیدى من دل‌م داخو‌ریا... چونكه ویستم له نه‌نكم بپرسم كه ئیمه واین له كوێ... كه‌چى ده‌نگم نووسا و ده‌رنه‌هات، ژنه ده‌م به‌ها‌واره‌کانیش ئه‌وه‌نده به‌تاو ده‌هاتن كه له‌گه‌ل خۆیاندا ئه‌و تارما‌یبیه رۆشنه‌ى منیان راده‌مالی و ده‌یانه‌یتنا، نووریکى ته‌واو پاک و رۆحى گرگرتوو له‌ناو ئه‌و ته‌مه چرهدا... سه‌ره‌تا خانووه‌کانى ده‌وروبه‌رى لێ بزر کردم، یه‌که یه‌که‌ى هیسته‌رکه‌کان و پیاوان و ژنانى ناو کاروان، ده‌رگا و په‌نجه‌ره‌کان، چهنده بێ كه‌س و ته‌نیا بووم به‌سه‌ر پشتى ته‌میکه‌وه كه تاو‌یک رووه و سه‌ر ترۆپیکى شاخه‌کان هه‌لى ده‌گرتم و تاو‌یکى تر رووه و قوولایى خه‌رنده‌كه، ترسام و تاس بردم‌یه‌وه، پتر خۆم گرمۆله کرد و پشتم وه‌ها کو‌ور کرده‌وه كه برپه‌دى پشتم له‌گه‌لیا ژانى کرد، رۆحى تارما‌یبیه رۆشنه‌كه‌م وه‌ك گیتزه‌بووبى به‌م لا و به‌ولادا ده‌که‌وت و هه‌لده‌ستایه‌وه، بێ ئاگا له خۆم هاوارم کرد:

«شیرین... شیرین...»

نه‌نكم توند قرساندمى به‌به‌رسكى قوپاوى خۆیه‌وه تا ها‌واره‌كه‌م ده‌رنه‌چن و کاروان په‌وه‌یته‌وه، تارما‌یبیه‌كه رۆشنتر له جاروان هه‌ستایه‌وه و كه‌وته دوام، سه‌رسام و ئه‌بله‌ق بووم كه زانیم ئه‌و رۆحه شیرینه ده‌یه‌وى بگات به‌کاروان، ده‌مویست پیم بگا تاوه‌كو پیتی بلیم كه من چهن‌دین شه‌و و رۆژ، به‌ر له‌م سه‌فه‌ره، نه‌خۆش بووم، خه‌ونم به‌تۆوه ببینوه و راچه‌نیوم، خه‌ونى ترسناک به‌هه‌ل‌دێرانی بزنه‌كه‌م... له تۆم پرسبوه و كه‌س پیتی نه‌وتووم تۆ له كوێ، ده‌مویست گوله‌كه هه‌لبده‌م تا ئه‌و تارما‌یبیه به‌دوو چاوى رۆشن و داگیرساوى ناو ئه‌و ته‌مه چرهبینى و هه‌لى بگرتیته‌وه، بۆنى بکا و بزانی

هی منه، خۆزگه دهخواست ئەم سهفهره به ناو ته مدا خه ونیک بی له خهونه زۆره کانی شهوانی سووتانم له ناو گرانه تادا، ئاخو من بۆ هه میسه زینده خه ونم ده دی: له پۆل، به دیار له وه پری مه و بز نه وه، له مال، له ژئیر دار هه نجیره که ی خۆمان و شاتوه که ی به رمالی شیریندا، له سه ریان، هاوینان، تا خه و ده بیرد مه وه ده چومه ناو شانشین ئه ستیره کان، له گه ل مانگدا سه فهری شارانم ده کرد، هه ر به خه یال منی تر سنۆک ده چومه ناو باوه شی خۆشی شیرین و خۆم به قژی په خش و پری داده پۆشی، بۆ ساتیک هه ستم کرد که زۆر لیم نزی که وتۆته وه و ده مبینی و ده بیینم، ته م و تاریکی بۆته شووه ی ته نک ی چوارده و رمان، له قه د و بالای ورد ده بوومه وه، گویم زرن گایه وه به پر وشه ی هه ناسه ی شیرینی، سوژی رژاوی چاوانی ده یگر یاندم، په نجه بی ئی سقانه کانی، په نا گوئی وه ک ته وه خته ی له به رده می زۆپاکه دا ئاره قه یان ده رده دا، هه ردوو کولمی سووتاوی، پیتلوی دا که وتوو ی سه رچاوه کانی که من هه زم ده کرد هه لیان بینتی تا وه کو خه م و قه هر و نه خۆشیم، بۆ دوا جار، بیینی... تا سکی پیم بسووتی و له نامیزی خۆیم بگری و دیسانه وه له ترسانا خۆم له ناو خه رمانی قژی ئه ودا بشارمه وه، ئه وه نده نزی که بوومه وه که بۆنی بن گه ردی کاسم بکات، بۆنی سینه و به روکی ساوای، که چی کتوپر له گه ل پرسیاریکی نه نکم راجه نیم:

«ئه وه خه وتوو ی رۆله که م؟».

ته م لی نه ده گه را بزانه و ام له کوئی، توند له ترسانا باوه شم کرده وه به سینه و مه مکی چرچ و دا قواوی نه نکمدا... خودا... چه نده ته نیا و هه تیو و غه مگین بووم، له بری باوه شی نه رمی شیرین که و تمه ناو هه ناوی به تالی نه نکم که خبزه خیزی سینه ی تاکه ده نگیک بوو ده نپو ئه و ته مه تاریک و چرهدا بیسه لیتنی که من هیشتا ماوم و نه مردووم... دوا ی خنکانیکی درێخایه ن پرسیم:

«له کوین نه نی؟».

مردووانه وتی:

«نازانم رۆله... گویم له زهنگۆله ی ملی هیتسه ره کانیش نییه... له وه ده چی له کاروان دا برابین...».

له ناو ئه و زینده خه وه خۆش و ناخۆشه دا چاوم له و تارما بییه رۆشه نه ده ترووکساند، دوور و نزی که ده که وه ته وه... هه ر له تری ده دا و هه لده ستایه وه، له نیو گه رده لوولی قه به و بلندی ژنه پرسه داره کان ون ده بوو، تاوئیک و پیشیان ده که وه ته وه، به لام تا ده هات ته مه که چر تر داده رژا و ئه و دوو چاوه رۆشه ی لی ون ده کردم، ترسام رۆحی شیرین بی و هه نگاوی ورد و چکۆلانه و ماندووانه ی ده ره قه تی هه لات هه لاتی کاروانه که نه یه ت، چاوه ری بووم که ئه گه ر ئه مجاره یان ده رکه وه ته وه، نزی که بی یان دوور، گو له که ی بۆ هه لیده م، به لکو ئه وه خوایه بیینی و هه لی بگری و بۆنی بکات، بۆنی هه ناسه ی منی نه خۆش، فرمیتسکی گه رمم ده کرا له و به یانییه دا، به سه ر په ره کانیه وه، له شه ونم بچن، دلم خۆش بوو... چونکه دوا هه ول و ته قه لالی ده دا بزری نه که م و بزرم نه کات، هه ر ده ت وت له ته کمایه و ری ده کات، من بریسکه ی چاوه کانی شیرین-م ده ناسیه وه... رووی رۆشنی، خه نده ی شه رمنی سه رلیوانی ئه و کاته ی ده یه وی شتیک بلتی و بۆی نایه، نیگای ده کردم... جوامیر و سوارچاکانه ده نووشتامه وه... ده نووشتامه وه تا ئه و رۆحه ماندووه بگرم و سواری هیتسه ره که می بکه م و رووه کویتستانان له گه ل خۆمدا بیبه م... ده ره وشایه وه، ده ت وت رۆحی جوگه له یه که و له ژئیر خۆره تاوئیکی په نه اندا بریسکه بریسک خۆی رووت ده کاته وه، به ئاشکرا قژی درێژیم ده دی، په خش و په رتشان، له ژئیر ته پ و می ته مه که دا ئاونگی لی ده تکا، که غاری ده دا په خش و بلاو له سه ر که فه ل و نیکی راست و چه پیدا شه پۆلی ده دا، هه ر کتومت له ناو ئه و ته مه دا له رۆحی سیبه ر و تاو ده چوو، جوان جوان لپی ورد ده بوومه وه، هه مان کراسی کلۆشی جارن که (با) پری ده کرد و تا سه ر هه ردوو ئه ژنۆی له من به ده رده که وت و رۆژانی سه مای به ر زۆپاکه ی وه بیر ده هیتامه وه، ده ستی هه لده شه قاند، باله فره ی بوو سه ری

په نجه کانی بهر سهری په نجه کانم بکه ون، به سهر پشته تهمه وه دوورتر بووم له وهی دهستی بمگاتې، هیدی هیدی ههستم دهکرد من سواری تهمیک بووم و به حه واوهم، چونکه ئیدی ته واو... چیتتر هیستره کم نه ده دی، گهر بوئی هالاوی هه ناسه هی بوخنی نه نکم نه بوایه که تیکه ل به رۆحی میخه کبه نده که هی ده بوو پروام نه ده ما که من هیشتا وام له باوهشی نه ودا، ناخر نه نکیشم تاو تیک له ژتیر ته مدا ونم دهکرد و تاو تیک ده هاته وه، به دهم بو نکردنی گوله که وه ده مزانی په لک به په لک وا خه ریکه بری، چ فهاد- یکی ناشیرین بووم، من سوار و شیرین پیاده، ده مویست له سهر پشته تهمه که دابه زمه خواری، تارماییه کی نه ژه ننگ توند منی ده گوشتی و به رزه فتی ده کردم تا نه جوو لیم، له ناو نه و تهمه چرهدا پارچه یک له رۆحی شه به ننگ و نور ده گریا و هه نسکی هه لده دا، به وهی که تهمه که له سهر هه ردو و چاوه کانم ده نیش و تانه یه کی دروست ده کرد و ده مزانی که ریگاکه چنده بهر ته سک و تنگه، ده ترسام نه و تارماییه زور خوشه ویسته م بکه و پته ژتیر هه چوار په لی هیستره که و بیهارې، نه گهر پر مه پر م و هه ناسه سوارییه که هی نه بوایه من هه وام ده زانی به سهر پشته تهمه وه، ترووسکه ی چاوانی، خه نده ی شیرینی، قژی رهشی تهم دایپوشین، بی دهسته لات و زه بوونانه دوعاکانی نه نکم ده خویند تا نه و توزه نووره ده ریکه و پته وه، له دووره وه گویم له ناله ی جه رگبری ژنه کان بوو که ده ت و تا کویتستان به دوا ی کاروانه که وه ده بن و... هه ردین، ده گریان و ده لالانه وه، نه و تارماییه غه مگینانه ی له و به یانیه دا ببوون به به شیک له رۆحی نه و تهمه ی هه موومانی له یه کدی بز کردبوو، تیکه ل به و گریان و داد و فیغانه، گویم له قاقای ناشیرین و ناقولای کومه لیک پیای بی باک بوو که تاو تاو تیک تهمه که هی ده ترساند و ده ره و بیسه وه، له گهرمه ی یه کیک له و قاقایانه بوو که من پر و ته واو رۆحی تارماییه رۆشنه که ی خوم بینیه وه که هه دت و بازنه یه که له نواله و نور، له ژتیر ده ست و پی ژنه کان ده که وت و راست ده بووه، ده بویت خو ی لادبات و رابکات و

دهنگی به من بگات، هاوار بکات تا فریای بکه وم، هه ره له و ساته وخته دا بوو له گه ل قاقا و پیکه نینی ترساکی نه و پیوا نه ی که من مه زنده م ده کرد له قوولا یی خه رهنده که وه بی ناسمانی پر له تهمومژی سهر سهر م به پرووسکه یه که ته قبییه وه، نازانم چرپونه وهی تهمه که له سهر رووم خه ستتر ده بووه و دلۆپ دلۆپ له سهر لووتم و ته ویلما زه نگو له یان ده به ست یان پروشه ی باران بوو... نه مده زانی... نان و سات، له چاوترووکانیکدا دنیا روشن بووه و من په له م بوو گوله که هه لبدم... چونکه هیدی هیدی گویم نه ده ما، چاوم تاریکتر و... ده نگیشم دهر نه ده هات، به سهر تهمه وه ون ده بووم و دیسانه وه من و تارمایی شیرین- ی لیکدی بز کرد، پر یارم ده دا و په شیمان ده بوومه وه... دوا جار وتم چش له به ختی نا پوختم... ده ت و ت گوله په ژمورده که م دلی سیسی خومه رووه لای نه و گهرده لولوی نووره هه لی ده دم، به دهم هاوار و زریکه وه ده مبینی چون ده یه وی وهک رۆحی (با) ... ده یه وی هه لیکات و گوله هه تیوه که م رووه ناسمان و باوهشی خوی هه لیکری، به لام... نا... له ژتیر ده ست و پی تارمایی ژنه ره شوپشه کانداهه لپروو کا، فریای نه که وت... نه یده توانی و دهستی نه گه یشت به گولی هه لوره یو و بی ناز که وتووم له ناو تهمومژ و... تۆز و خو لدا، بیتگومان بووم له وهی که نه ویش وهک رۆحی پر له سیبه ر و تاوی شیرین ده که و پته بهر پییان و هه لده پرووکی، یه که م جارم بوو که به دهم هه لمژینی هه وای پاکی ناو شاخان سینهم پر بی له قه هریکی کوشنده، به پیی نه و هه موو پیچه ریکانه ی ریگه که و گیتروون و سه رسوورانم ده مزانی تا دی له زارکی خه رهنده که نزیک بووینه ته وه... رووه هه ناوی نه و زنده لوه دم کراویه ده چوون که هارزه اژی روو باره که ی ده ترساندم من و نه نی و هیستره که بکه وینه ناوی و بخنکین و تا نه بهد که س نه مانند ژتیره وه، ده مزانی له وی له قوولا ییدا تهمه که خه وتوه و که چی هه ناسه ی تاریکیشی دنیای داگیر کردوه، ته واو گومانی نه وه م ده کرد که له کاروان دابراوین و... نه نکیشم ته واو خاموش و بی ورته نه نایه ته ل کورسییه که ی ده خویند و نه دوعاکانی

ده نارده بهر قاپی خودا، ته واو... من گومانم هه بوو له باوهشی نه و دايم، گومانم له وهش هه بوو که به سهر پشتی هبستره که وه بين... ناچار به دهم قولی گريانه وه له نه نکم پارامه وه و تکام کرد که تا ده گه ينه کوستان چه کايه تیکی دريژم بو بگيريتته وه و... ترسی خنکام له ناو تهم و نه و ريگا دوورم بره ويته وه، که چی به گريانيکی کپ و خنکا و وه لامی ده دامه وه، گريانيکی قول، په نهان و نه پراوه، که له سينه ي تهنگی نيوان هه ردوو مه مکه وشکه وه بووه کانی ده رزايه ناو سينه و رۆحی من؛ دوا چه کايه تي ليکدا بران و مهرگ رۆحی ساوامی داغان ده کرد و هه رگيز نه يده هيشت منيش ژير بيمه وه... ده مزانی له ناو نه و ته مه دا نه نه نکم، نه دايکه، نه شیرين، نه بزنه شيت، نه خوشک و نه براكانم... هيچ کهس فرميسکه کانم نابيني... چيتر له وهش نه ده ترسام له و درده راست نه بجه وه و له و کوستانه دووردا بمرم، دوا جار هه نسکی من و نه ني تیکه ل ده بوون، له ناکا ودا به ترسيکه وه نالاندي و قرخه يه که له قورگی عاسی ما... وه که نه وه ي بمری يان خه و بيباته وه هه موو گرانیی سهر و سينه ي به سهر سهری منی جيقندا که وت، سهر و ملم له ژير قورسايی نه ني دا ده شکا، من هه ر له خويم بيستبو که له شی که سيکی مردوو دوو قات گرانتتر ده ب، ده ت وت که وتوومه ته ژير که رته شاخیک و هه ناسه م بو درنايه، هیدی هیدی... نه گويم ده ما... نه چاو... تازه مه حال بوو تارمايي رۆشني شیرين فريام که وي... تا ده هات نه نکم به سه رما داده که وت و به سه ر خو م دا ده ينووشتاندمه وه، هه روه که نه وه ي بيه وي بمشاريته وه يان بمباته وه ناو هه ناوی ساردی خو ی، تا ده هات هه ردوو باسکی باريکی له منه وه ده نالاندي و توندي ده کرد، نه وه قورسايی له شه لاوازه که ي نه بوو که منی ده خنکاند، هه ستم ده کرد من وام له ژير گرانیی نه و هه موو چه کايه ته زورانیه وان له ناو که لله سهری نه ني دا، له ژير قورسايی نه و هه موو پاله وانانه ي جارتيک ده به زن و جارتيک سه رده که ون، نه و هه موو ته ليسمانه ي ناشکين، نه و هه موو ديوانه ي که ده کوژرين خو نيان جوگه له هه لده به ستی، نه و هه موو

شارانه ي پر ن له دز و چه ته و پياو کوژ و جوامير، نه و هه موو عاشقانه ي ده مر ن و ناگه ن به وه سلتي يار... نه و نه ژديه ايانه ي به ري روو باريان ده گرت و... نه و هه موو سيمرخه ي به سه ر شاراندا ده يان گه راندم... نه و هه موو سال و رۆژ و مانگانه... نه و هه موو که لاوه و کوشکانه... من ده مزانی سينه ي نه نکم گه لي له وه ته نگتره جيبی نه و هه موو مه مله که تانه ي تيا بييته وه... هه ر بو يه نه وه نده گران به سه ر سه رمه وه يه... وه ها گه مارۆي بالا ساوا و کوله که مي دا که ئيدي ته وا... من هيچم نه ده دي... هيچم نه ده بيست... هاژه اژي چه مه که ي ناو خه رنديش له هه ردوو گويم دا ده مرد و... ده خنکا... خو يشم به دهم قولی هه نسکه وه هه ناسه به هه ناسه... ده خنکام و... له ناو ته م دا بزر ده بووم...!

پايز و زستاني ۲۰۰۲